

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

První číslo

Poznáte pravdu
**a pravda vás
osvobodí**

Jan 8,32

- 2 **Modlitba za vyslyšení na přímluvu Božího služebníka Jana Pavla II**
- 3 **Němý svědek zmrtnýchvstání**
- 5 **Nesl naše bolesti**
- 8 **Viděl a uvěřil**
- 9 **Kde je Petr, tam je Církev**
- 12 **Primát svatého Petra a jeho nástupců**
- 14 **Znamení věčného života**
- 16 **Božská klinika duší i těl**
- 17 **Ježíš zvítězil**
- 19 **Svatá Marie Faustyna Kowalská**
- 24 **Zázračné uzdravení**
- 29 **Jak Satan vidí člověka**
- 29 **Ježíš vždy zvítězí**
- 30 **Neustále projevuje svoji milost a milosrdenství**
- 31 **Díky Ti, Ježíši, můj syn opět vidí!**
- 32 **Na správné cestě s Humanae Vitae**
- 34 **Čekání na pravou lásku**
- 36 **Manželství Boží dar**
- 38 **Antikoncepce a přirozené metody**
- 41 **Čistá láska**
- 42 **Stojí to za to!**
- 45 **Našel jsem cestu**
- 46 **Dotek Boží lásky**
- 47 **Proč ne?**
- 48 **Modlitba čistých srdcí**
- 49 **Internetová křesťanská televize**
- 51 **Usilujme o čisté srdce**
- 54 **Až dostaneš chřipku, udělej si exercicie**

Jsme velmi šťastné, že časopis Milujte se! šíří pravdu a učení církve, jehož prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílí na vzniku tohoto časopisu

Sestry Matky Terezy v České republice

Mám velkou radost, že vám mohu představit první číslo časopisu Milujte se!, který je českou odnoží stejnojmenného časopisu pocházejícího z Polska a vycházejícího dnes v mnoha dalších zemích (Slovensko, Rusko, Rumunsko, USA atd.). Tento náš časopis je zaměřen na novou evangelizaci, která se v několika posledních letech stala jedním z ústředních témat katolické církve, kolem nichž se soustřeďuje i služba současného papeže Benedikta XVI. On sám k tomuto tématu napsal:

„Náš život je otevřená otázka, neúplný projekt, stále ještě má dojít naplnění a realizace. Základní otázka každého člověka zní: Jak se to stane - stát se člověkem? Jak se naučit umění žít? Kudy vede cesta ke štěstí?“

Evangelizovat znamená ukazovat tuto cestu — učit umění žít. Na začátku svého veřejného života Ježíš říká: Přišel jsem zvěstovat radostnou zprávu chudým (Lk 5,18), tj. mám odpověď na tvou základní otázku, ukážu ti cestu života, cestu ke štěstí. A dokonce: Já jsem ta cesta. Nejhlubší chudoba je neschopnost radovat se, únava životem, který se považuje za absurdní a odporující. Tato chudoba je dnes velmi rozšířená, v rozličných formách v bohatých stejně jako chudých zemích. Neschopnost radovat se předpokládá a produkuje neschopnost milovat, vede k žárlivosti, lakomství — všem těm vadám, které ničí život jednotlivců a světa.

Z tohoto důvodu potřebujeme novou evangelizaci — když umění žít zůstává neznámým, nic jiného nepomůže. Ale toto umění není předmětem vědy — toto umění může být zprostředkováno pouze tím, kdo má život — a kdo je zosobněným evangeliem.“

A právě k této snaze se přidává svým skromným dílem i náš časopis, který vychází pod záštitou sester Matky Terezy, Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné, jihomoravského Fatymu a s ním spojené iniciativy Čistá láska a v neposlední řadě s podporou Hnutí Pro život ČR a Res Claritatis jako vydavatele.

Časopis Milujte se!, který by měl vycházet čtyřikrát do roka, a který je financován z vašich dobrovolných darů, si můžete objednat buď přiloženým odpovědním lístkem nebo na adrese časopisu nebo na internetových stránkách www.milujte.se.

Věřím, že náš časopis přispěje k prohloubení víry každého z vás a skrze prohloubení víry k novému úsilí o obnovu naší církve v České republice.

V Kristu

P. Tomáš Vyhňálek OMI

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Imprimatur: Superior General Tadeusz Winnicki, S.Chr.

Šéfredaktor: P. Tomáš Vyhňálek OMI

Grafická úprava: Paweł Fiszer

Adresa redakce: Časopis Milujte se!, 671 03 Vranov nad Dyjí 20

e-mail: milujtese@gmail.com, <http://www.milujte.se>

Vydavatel: Res Claritatis, o.s., Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://claritatis.cz>, číslo účtu pro zasílání darů: 1683820001/2400, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis Milujte se! je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je distribuován zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce nebo na internetové adrese <http://milujte.se>. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláným darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace.

Zaslané dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejněné texty krátit, případně upravovat.

Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou zcela náhodné.

Modlitba za vyslyšení na přímluvu Božího služebníka

Jana Pavla II

Jediný Bože v Nejsvětější Trojici, ve své nevýslovné dobrotě si stále povoláváš nové apoštoly, aby světu zpřítomňovali tvoji lásku. Chválíme tě, že jsi nám ve své prozřetelnosti dal pastýře – Svatého otce Jana Pavla II. Bože, prameni vši svatosti, prosíme tě, učiň, aby ho církev mohla zařadit mezi své svaté. Shlédni na jeho hrdinnou víru, na úplné darování se tobě. Nezapomínej, jak velmi miloval církev tvého Syna, jak věrně miloval každého člověka, bránil jeho důstojnost a práva, odpouštěl nepřátelům, dobrem přemáhal zlo. Oslav svého věrného služebníka Jana Pavla II., který všechno postavil na Marii, bezpodmínečně jí uvěřil a u ní hledal pomoc. Nekonečně dobrý Otče, učiň z něj našeho luvce před tvou tvář.

Amen.

*S církevním souhlasem
Camillio kard. Ruini
Generální vikář
Svatého Otce pro římskou diecézi*

foto: Arturo Mari

Němý svědek zmrtvýchvstání

Žádný člověk nebyl očitým svědkem zmrtvýchvstání Ježíšova těla, které před pohřbením zavinuli do lněného plátna dlouhého 4 metry a 36 centimetrů, širokého 1 metr a 10 centimetrů. Tento pohřební rubáš plnil úlohu prostěradla, přikrývky i šátku (sudara).

Ovíjel hlavu i celé tělo, polovinu zespodu a polovinu shora.

Náročné a komplexní vědecké výzkumy Turínského plátna, které už víc než sto let provádějí odborníci z nejrůznějších oblastí vědy, poukazují na jeho pravost. Díky těmto výzkumům se Turínské plátno stalo nejslavnější křesťanskou relikvií, která udivuje vědecký svět „fotografií“ utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Krista. Výzkumy dokazují, že obraz na plátně vznikl v důsledku toho, že v něm skutečně bylo zavinuté ukřižované tělo, které na něm zanechalo negativní fotografický obraz, přičemž skvrny od krve jsou pozitivy. Tato neocenitelná relikvie se zachovala dodnes a je uchovávána v Turíně.

Američtí fyzikové J. Jackson a E. Jumper z U. S. Air Force Academy objevili, že obraz na plátně je trojrozměrný. Mnohonásobné podrobné výzkumy dokazují, že současná věda nedokáže takový obraz vytvořit, o to méně ho mohl namalovat nějaký falzifikátor. Tento obraz nebyl namalován štětcem ani jinou technikou a není ani dílem člověka. Neexistují na něm žádné stopy směřování, jaké jsou na každém obraze nebo kresbě.

Obraz má průzračnou barvu a je velkou záhadou, protože se na něm nenašly žádné pigmenty, barviva ani barvy. A přičemž navíc zežloutla jen na povrchu. Ze sto vláken, které se v niti nacházejí, barvu změnila jen dvě nebo tři vnější. Podobizna tedy vznikla jen na povrchu vláken, není ani na povrchu tkaniny, ani ve vnitřku nitě.

Vědci se pokusili odstranit zabarvení vláken, ale nepodařilo se jim to žádným z 25 laboratorních rozpouštědel. Vědecký výzkum tedy dokázal, že obraz na plátně je nesmývatelný, nijak se nedá odstranit.

Vědci pomocí trojrozměrného zpracování obrazu identifikovali dvě mince na očích člověka z plátna. Na pravém oku se nachází obraz mince leptu lituus ražené v letech 9 až 32 po Kristu v době Pontia Piláta. A na místě levého oka identifikovali minci raženou Pilátem na počest Julie, Tiberiovy matky, roku 29 po Kristu. To je další důkaz, že plátno pochází z Kristovy doby. Mince položené na očích dokumentují starověkou židovskou tradici zachovávanou při pohřbívání mrtvých.

Trojrozměrný obraz postavy z Turínského plátna

Obraz na plátně má mnoho vlastností, které přivádějí vědce k velkému úžasu. Navzdory tomu, že v něm bylo tělo zavinuto, je obraz ideálně rovný (plochý). Vůbec se nedeformoval a v souladu se zákony optiky je rovnoběžným průmětem. Vědci předpokládají, že toto neodstranitelné zachycení negativu postavy ukřižovaného na plátně proběhlo v důsledku jakéhosi tajemného výbuchu energie zevnitř. Obraz tehdy vznikl zřejmě „připálením“ povrchu vláken infračerveným zářením anebo bombardováním protonů s energií jednoho megaelektronvltu (takovou energií prochází proton přes prostor s rozdílem napětí milion voltů).

Věda není schopna plně vysvětlit mechanismus přenosu obrazu z těla na plátno. Proto vědec J. Jackson napsal: „Můžeme tvrdit, že obraz na plátně nemohl vzniknout na základě dosud známých fyzikálně-chemických procesů. Přestože existuje, nejsme schopni vysvětlit, jak vznikl.“

Vědecké výzkumy vyloučily možnost falzifikátu obrazu na plátně. Jedním tvůrcem tohoto vzrušujícího fotografického negativu je mrtvé tělo ukřižovaného člověka, Žida z prvního století, kterého římsí vojáci ukřižovali přesně tak, jak to popisují evangelia.

Všechny vědecké poznatky nám dovolují tvrdit, že máme co do činění s autentickým plátnem, ve kterém byl zavinut a pochován Ježíš Kristus. Vědci K. E. Stevenson a G. R. Habermas tvrdí, že pravděpodobnost, že obraz na plátně není obrazem Ježíšova těla, je 1:82 944 000. Abychom si to mohli lépe představit, použili následující přirovnání:

Představme si 82 944 000 jednodolarových bankovek položených vedle sebe. Jedná se o délku, která je třikrát větší než vzdálenost mezi New Yorkem a San Franciscem. Jedna z těchto bankovek je poznačená a nějaký člověk se zavazánými očima má jen jednu možnost vybrat si právě tu označenou. Pravděpodobnost nalezení této bankovky je přesně 1:82 944 000. Z toho vyplývá tento závěr: Rubáš je pohřebním plátnem, ve kterém bylo zavinuto tělo Ježíše Krista. Toto tvrzení je založené na velmi dobře zdokumentovaných vědeckých faktech (Verdetto sulla Sindone. Brescia, 1982, s. 146).

Odborníci v soudní patologii na základě poznatků o srážlivosti krve tvrdí, že Ježíšovo tělo zavinuli do plátna asi dvě a půl hodiny po smrti a že v něm zůstalo přibližně 36 hodin, protože se na něm nenacházejí žádné stopy rozkladu a hniloby. A navíc tělo celkem určitě z plátna nikdo nevyňal, protože na něm nejsou žádné stopy odtrhávání. Jsou tu patrné neporušené krevní sraženiny. Tato skutečnost se nedá vědecky vysvětlit ani laboratorně napodobit.

Jak tělo proniklo přes lněnou tkaninu, aniž by porušilo její strukturu? Co způsobilo tajemné zobrazení celého těla na plátně? Odpověď může dát jen víra, která hlásá, že to všechno se stalo ve chvíli zmrtnýchvstání Ježíše Krista. Proto Svatý otec Jan Pavel II. ve své homilii 13. dubna 1980 v Turíně prohlásil, že „na základě argumentů mnoha vědců je posvátné Turínské plátno osobitým svědkem Velikonoc – umučení, smrti a zmrtnýchvstání Ježíše Krista. Někým svědkem, ale zároveň nečekané výmluvným!“

Věda objevuje, kdo je člověk z plátna, přičemž víra vede k jeho poznání. Tato nejvzácnější relikvie nám neobyčejně sugestivně připomíná, že Kristus doopravdy trpěl, zemřel na kříži a vstal z mrtvých kvůli mně a pro mou spásu. Mohu být lhostejný k tak nekončené lásce?

„Pro věřícího člověka,“ řekl Jan Pavel II., „je podstatné hlavně to, že plátno je zrcadlem evangelia... Každý vnímavý člověk při jeho kontemplaci prožívá vnitřní pohnutí a otřes... Plátno je skutečně neobyčejným znakem, který poukazuje na Ježíše, pravé Slovo Otcovo, a vyzývá člověka, aby ve svém životě následoval příklad toho, který obětoval sám sebe za nás...“ (Turín, 24. dubna 1998).

P. M. Piotrowski, S. Chr. ■

Tělo se obléklo na plátno

Plátno a uhlík C14

V roce 1988 byl vzorek plátna zaslán do laboratoří v Oxfordu, Zurichu a Tusconu. Dle množství radioaktivního izotopu C14 ve vzorcích byl vznik plátna určen přibližně do let 1290–1360 po Kristu.

Výsledky radiouhlíkového datování jsou v případě Turínského plátna zpochybňovány. Metoda je totiž založena na základním principu, že v průběhu let předmět neabsorboval další „mladý“ uhlík. Odborníci poukazují na to, že množství uhlíku pozdějšího data může pocházet ze sazí od svící a olejových lamp (plátno jimi bylo osvětlováno), z požáru, který plátno v roce 1532 přestalo, nebo je množství „mladého“ uhlíku vysvětlováno vlivem látkové výměny bakterií a mikroorganismů.

Víra ve zmrtnýchvstání Ježíše Krista není samozřejmě závislá na pravosti plátna, ale na svědectví apoštolů a dalších svědků. Do okamžiku vynálezu fotografie a „negativu“ stejně nikdo netušil, jaká tajemství plátno skrývá. Pokud by však po anatomické stránce dokonale a navíc negativní obraz na plátně se všemi zarážejícími detaily měl vzniknout ve 14. století, představovalo by plátno skutečně nevysvětlitelnou záhadu. Ve srovnání s tím je předpoklad vzniku obrazu v souvislosti se zmrtnýchvstáním zcela při zemi se držícím vysvětlením...

Nesl naše bolesti

Mnoho lidí si neuvědomuje, že centrem křesťanské víry je osoba ukřižovaného a vzkříšeného Krista. Křesťanství není ve své podstatě souborem idejí, kulturou, řadou zvyků nebo morálních postojů, ale je to osobní vztah s Ježíšem Kristem. Boží Prozřetelnost nám jako pomůcku k přímému a osobnímu spojení se Spasitelem zachovala děsivý obraz jeho utrpení a smrti. Je obtisknut na pohřebním plátně, které můžeme pokládat za další evangelium, napsané ne inkoustem, ale krví vylitou pro naši spásu.

Můžeme zůstat lhostejní k tomuto neobyčejnému svědectví Kristova utrpení, smrti a zmrtvýchvstání? Turínské plátno zobrazuje velikost utrpení, které náš Pán podstoupil. A to všechno z lásky k nám, aby nás vysvobodil z moci ďábla, od hříchu a smrti.

„Toto vzácné Ježíšovo pohřební roucho,“ – řekl Svatý otec Jan Pavel II. – „nám může pomoci lépe pochopit tajemství Synovy lásky k nám. Když stojím před tímto výmluvným a šokujícím obrazem nepopsatelného utrpení, chci děkovat Bohu za jeho výjimečný dar, dar, který nemůže přehlédnout žádný z křesťanů toužících následovat Krista... Plátno nám umožňuje objevit tajemství utrpení posvátné oběti Ježíše Krista, utrpení, které se stalo zdrojem spásy pro celé lidstvo“ (Turín, 24. května 1998).

Na plátně je vidět tvář

Uvalili na něj hrozné utrpení

Vědecký výzkum plátna potvrzuje, že je na něm obtisk dospělého muže přibližně 1,8 m vysokého, pevné svalnaté postavy s dlouhými vlasy, bradou a pěknými semitskými rysy. Muže hrozně mučili, bičovali ho, vložili na něj trnovou korunu a ukřižovali ho. Na jeho těle našli téměř šest set ran. Ale obraz jeho mrtvého těla nenesl žádné stopy rozkladu. Tyto údaje se shodují s popisy v evangeliích a navíc obsahují množství dalších důležitých detailů. Především plátno zřetelně a přímo ukazuje, do jaké míry trpěl Kristus – „do krajnosti“ (Jn 13,1) – z lásky k nám.

Ježíšova tvář

Přes hroznou fyzickou a duchovní bolest je obraz Ježíšovy tváře na plátně pozoruhodný svou nepřekonatelnou krásou a vyrovnaností. Ukazuje nesmírnost utrpení na kříži, které mohl snést jen někdo, kdo si byl vědom, že utrpením a smrtí dosáhne úplného vítězství nad smrtí.

Tvář na plátně svědčí o trýznění, které Ježíš podstoupil. Je na ní vidět rána způsobená palicí, která vede přes nos a pravou tvář. Kromě toho jsou na očních víčkách a obočí odřeniny, opuchlina na pravém jařmovém oblouku, stopy krvácení z nosu, pohmožděniny a zlomený nos, poranění kůže na temeni hlavy způsobené vytržením vlasů. Jak čteme

v evangeliu: „Bili ho po hlavě holí, plivali na něj, klekali na kolena a padali před ním na zem“ (Mk 15,19) a „bili ho do obličej“ (Jn 19,3).

Nasadili mu trnovou korunu

Vojáci „upletli z trní korunu, vložili mu ji na hlavu“ (Jn 19,2). Toto týráni uplatnili výhradně na Ježíši. Žádný jiný historický pramen neuvádí tento druh mučení před ukřižováním. Na lebce jsou vidět početné krvavé skvrny, které vytvořily pozitivní, jakoby fotografický obraz. Vznikly z krvácení cév na hlavě, které propíchnuly ostny. Trnová koruna měla tvar čapky a pokrývala celou horní část hlavy. Lékaři našli 13 ran od trnů na čele a 20 na zadní části hlavy, ale celkově jich mohlo být okolo 50. Vzhledem k síti cév a nervů na temeni hlavy musela trnová koruna způsobovat obrovskou bolest a krvácení. „Když vezmeme v úvahu,“ – poznamenal L. Coppini, ředitel Institutu anatomie na Boloňské univerzitě, „že ve tkáni na temeni hlavy je na jeden centimetr čtvereční více než 140 bodů citlivých na bolest, můžeme si představit, jak nesnesitelná musela být jeho bolest.“ Vědecké zkoumání potvrdilo, že stopy krve na plátně jsou v souladu s anatomii cév lidské hlavy. Je to další důkaz podporující pravost Turínského plátna, protože do roku 1593 nebyl znám nebo popsán lidský cévní systém.

Bičovali ho

Ježíš zakoušel kruté bičování. Tělo na plátně nese všude stopy ran po římském biči nazývaném flagrum. Rány na hýždích znamenají, že Ježíš byl při bičování nahý. Bičování bylo hrozným trestem, často končilo smrtí. Bič tvořily tři delší řemínky s kovovým hrotem na konci. Při bičování vytrhávaly kousky masa. Vědci našli 120 ran způsobených bičem. Obvykle byli bičováni jen ti, kteří nebyli odsouzeni k trestu smrti. Takto potrestaní mohli být potom osvobozeni. Původně chtěl Pilát dát Ježíše jen zbičovat. Řekl: „Dám ho na místě potrestat a pak ho propustím“ (Lk 23,16). To vysvětluje tvrdost, s níž Ježíše bičovali. Vojáci se domnívali, že je to jediný trest, který mu vyměřili. Byli dva. Voják na pravé straně byl vyšší a krutější při plnění své povinnosti. Ježíš stál trochu nakloněný s rukama přivázanými ke sloupu. Proužky biče se obtáčely okolo jeho těla, zasahovaly přední část trupu, hrud, břicho, holené a stehna.

Nesl kříž

Podle ran na plecích obtisknutých na Turínském plátně se badatelé shodují v tom, že Ježíš nesl vodorovný trám kříže, kterému říkali patibulum, a že měl k němu přivázané ruce. Převládá názor, že patibulum bylo asi 1,8 m dlouhé a vážilo asi 30 kg. Ježíš byl po bičování úplně vyčerpaný a s velkými těžkostmi kráčel na místo ukřižování. Musel přejít asi 500 m. Několikrát upadl na tvář, přičemž si na kamenné cestě silně odřel kolena. Vědci objevili rozsáhlé odřeniny na nose (na jeho špičce našli částčky půdy a kamene smíšené s krví), stejně tak na kolenou, zvláště na pravém. Když už Ježíš nevládl nést kříž, setník přinutil Šimona z Kyrény, aby ho nesl za ním (Lk 23,26).

Ukřižování

Smrt ukřižováním byla nekrutějším a nejpotupnějším trestem, který byl vykonáván v Ježíšově době. Plátno jasně ukazuje na zápěstích rány po hřebech. Otisk nohou svědčí o tom, že byly přibity jedním hřebem na svislý trám kříže. Hřeb přerazil kost. Levá noha byla přeložena přes pravou.

Ruce byly přibity na kříž přes zápěstí, ne přes dlaně, protože váha těla byla příliš velká na to, aby ji dlaně udržely. Kdyby hřeby vrazili do dlaní, mohli by je přetrhnout a tělo by se uvolnilo. Hřeby vedly místem, které se nazývá „destot point“, mezi kostmi zápěstí. V této části těla se nenacházejí žádné důležité cévy. Jak však poznamenává Dr. P. Barbet, nachází se tu nerv, který ovládá pohyby palce a také signalizuje bolest. Bolest způsobená probodnutím v tomto místě je ukrutná, ale ne nesnesitelná. Na druhé straně však trpící může ztratit vědomí.

Stopy krve z probodnutého srdce

foto: Monolith Films

Na plátně jsou vidět dva potůčky krve na levém zápěstí. Jejich analýza umožnila vědcům zrekonstruovat polohu Ježíšových rukou na vodorovném trámu kříže. Ježíš visel na kříži se zápěstími nad úrovní ramen a pravidelně se snažil nadzdvihnout tělo, aby se nadechl. V tu chvíli se úhel, který svíraly ruce vzhledem k vertikále, zvětšil v rozsahu deseti stupňů. Když opět spustil tělo, úhel se vrátil do svého normálu 55 stupňů. Tak se alespoň na okamžik změnila poloha jeho těla a mohl dýchat, potom ho však bolest a vyčerpání přinutily znovu spustit tělo. Toto opakované zdvihání a spouštění těla na probodnutých rukou a nohou pokračovalo asi 3 hodiny a způsobovalo ▷

foto: Monolith Films

mu nepopsatelnou bolest. Bylo stále častější až do konce, kdy ho přemohlo úplné vyčerpání a smrt.

Puknutí srdce

Rána v Ježíšově pravém boku byla široká asi 1,2 cm a dlouhá 4,4 cm. Analýza rány spolu se stopami velkého krvácení a tekutého sekretu nahromaděného v hrudní dutině umožnila vědcům určit příčinu smrti jako roztrhnutí srdce následkem jeho zástavy. To mohlo následně vyvolat masivní krvácení do osrdečníku, odtud do plic a zapříčinit hemoperikardii. Náhlé roztržení osrdečníku v důsledku velkého nahromadění krve mělo za následek paralyzující bolest v oblasti hrudní kosti. Ježíš náhle vykřikl a zemřel. „Ale Ježíš znovu vykřikl mocným hlasem a skonal“ (Mt 27,50). Náhlá smrt při plném vědomí a extrémním vyčerpání obvykle urychlí ztuhnutí těla (rigor mortis). Právě proto se tělo obtisknuté na plátně jeví jako ztuhlé.

Spasitelovo probodnuté srdce

Krátce po Ježíšově smrti se krev v perikardiu rozdělila na krevní sraženinu (hromadila se v dolní části hrudní dutiny) a krevní plazmu (zůstávala v horní části). Když setník kopím probodl Ježíšův bok, vytekly obě tekutiny, nejprve krevní sraženina, potom plazma, to je „krev a voda“, jak popisuje Jan (Jn 19,34).

Spasitelovo probodnuté srdce je symbolem nesmírné Boží lásky k nám. Tím, že se Ježíš stal opravdovým člověkem, rozhodl se „vzdát se všeho“ a přijmout opravdovou lidskou smrt spolu s břemenem našich hříchů. I když byl nevinný, nepoznal žádný hřích, Bůh–Člověk zakusil ve chvíli svého utrpení a smrti celou velikost utrpení zapříčiněného hříchem. „Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen“ (Iz 53,4).

Tímto Ježíš projevil úplnou poslušnost Otci. A tak zvítězil nad každým hříchem

i samotnou smrtí. Jeho utrpení vyvrcholilo v agonii na kříži, když zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mt 27,46). To byl ten moment, kdy jeho utrpení překročilo hranice ničivé moci hříchu a Ježíš nad ním zvítězil nevyčerpatelnou synovskou láskou a poslušností Otcově vůli.

Plátno nám pomáhá objevit tajemství utrpení posvěceného Ježíšovou obětí. Jak podotkl Jan Pavel II. v Turíně, tato oběť je pramenem spásy celého lidstva. Pohřební roucho je též obrazem Boží lásky a lidského hříchu. Zavazuje nás hledat nejhlubší důvody Kristovy vykupitelské smrti. Svědectví bezmezného utrpení nejenom zhmotňuje lásku toho, který „tak miloval svět, že dal svého jediného Syna“ (Jn 3,16), ale také poukazuje na její rozsah. Při pohledu na tak velké utrpení nemůže věřící jinak než zvolat: „Pane, nemohl jsi mne víc milovat.“ Ani si nemůže neuvědomit, že hřích – hříchy každého z nás – jsou příčinou tohoto utrpení.

Plátno nás všechny vyzývá, abychom si vryli obraz Boží lásky do svých srdcí a vykořenili z nich hrozný hřích. Rozjímání o Ježíšově umučeném těle pomáhá modernímu člověku osvobodit se od povrchnosti a sobectví, které tak často ovlivňují jeho názory na lásku a hřích. V němém poselství plátna můžeme slyšet ozvěnu Božích slov a staletí starou zkušenost křesťanství: Věřte v Boží lásku, nejzávažnější poklad nabídnutý lidstvu; mějte se na pozoru před hříchem, největším nebezpečím pro lidský život. (Turín, 24. května 1998)

P. M. Piotrowski, S. Chr. ■

foto: Monolith Films

Viděl a uvěřil

foto: archiv MSI

Ježíš zemřel na kříži v pátek ve tři hodiny odpoledne. Za tři hodiny měl začít židovský sváteční den šabat. Židovský zákon zakazoval umýt mrtvé tělo během šabatu. Navíc těla těch, kdo byli popraveni ukřižováním, musela být pochována tentýž den. Nesměla zůstat na kříži přes noc. Proto když Ježíš zemřel, zbyly jen tři hodiny na to, aby byl připraven a uskutečněn jeho pohřeb.

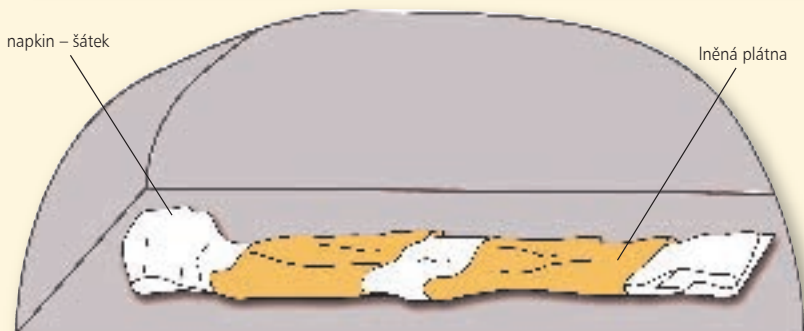
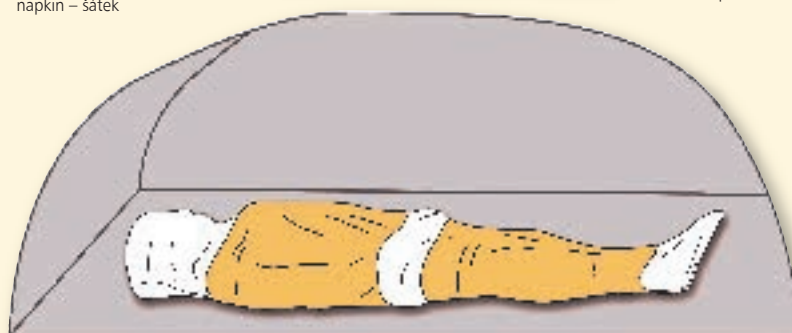
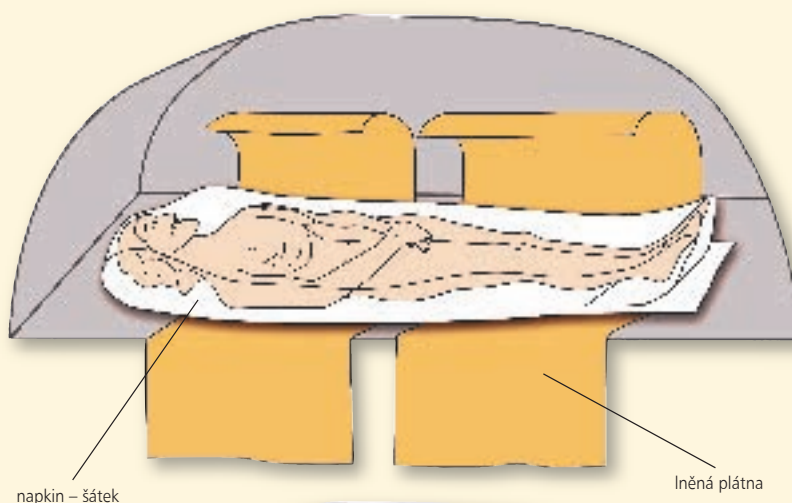
Evangelisté Matouš, Marek a Lukáš píší o tom, že Ježíšovo tělo bylo zabaleno do plátna (sindon). Lukáš tvrdí, že Petr viděl v hrobě „plátna“ (othonia), ale nezmiňuje se o roušce. Jan však mluví i o „plátně“ (othonia) a o „obalu“ (enteligmemon), který pokrýval Ježíšovo tělo. V hrobě tedy bylo nějaké plátno, stejně tak i rouška (soudarion). ▷

Předtím však Josef z Arimatie musel jít do pevnosti Antonia, aby získal Pilátův souhlas vzít Ježíšovo tělo, a potom se vrátit na Golgotu s římským setníkem, jehož povinností bylo ověřit Ježíšovu smrt. Nebyl čas, aby bylo tělo umyto. Trvalo by to příliš dlouho, kdyby mělo být vykonáno vše podle předpisů Zákona. Pohřeb se musel uskutečnit před začátkem šabatu.

Evangelium říká, že Josefovi z Arimatie při tom pomáhal Nikodém, který s sebou přinesl okolo sto liber myrhy a aloe. Vzali Kristovo tělo a zavinuli ho do plátna s vonnými oleji, jak je u Židů zvykem pochovávat. „V těch místech, kde byl Ježíš ukřižován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl blízko“ (Jn 19,41–42).

Brzo ráno prvního dne po šabatu (v neděli) se apoštolové Petr a Jan dozvěděli od Marie Magdalény, že Ježíšovo tělo už není v hrobě. Běželi k hrobu, ale Jan přišel první. Když se předklonil, viděl na zemi ležet plátno, ale dovnitř nevěšel. Potom přišel i Šimon. Vešel do hrobu a viděl plátno a šátek, který měl Ježíš na hlavě. Nebyl u plátna, ale „byl svinut na jiném místě“. Tehdy vešel i druhý učedník, ten, co přišel k hrobu první a „spatřil vše a uvěřil“ (Jn 20,3–8).

Jan uvěřil ve zmrtvýchvstání ve chvíli, kdy viděl plátno, do kterého bylo Ježíšovo tělo zavinuto. Bylo neporušené. Jeho stav svědčil o tom, že je nikdo nerozvinul a neodnesl tělo a že tělo nějakým záhadným způsobem „prošlo skrz“ látku.

Jan Pavel II. u kamene pomazání v bazilice Božího hrobu v Jeruzalémě

Podle italského vědce Gina Zaninottiho pochází řecký výraz „soudarion“ z aramejského slova „sodara“, které označuje „plátno“ různých rozměrů a které se používá pro různé

účely. Plátno (nebo rouška), do kterého bylo zabaleno Ježíšovo tělo, bylo dlouhé asi 4,3 m a široké asi 1,1 m. Tato rouška („sodara“) zakrývala hlavu a celé tělo. Jedna polovina ležela pod tělem,

zatímco druhá byla přeložena přes hlavu a pokrývala vrchní část. Takto zakryté tělo bylo ovinuto dvěma plátnými pruhy kolmo k hlavní „sodaře“. Hlava a chodidla nebyla kolmými pruhy překryta.

Poté co vzkříšené tělo „prošlo skrz“ pohřební roucho, plátno spadlo na zem, protože už ho nemělo co držet. Jen rouška („sodara“), která pokrývala celé tělo, si zachovala svůj tvar, protože ji zpevnila zaschlá krev a pot a také proto, že byla mimo kolmé pruhy. Takto tedy chápe profesor Zaninotti smysl této nejasné věty v Janově popisu zmrtnýchvstání: „Šimon Petr vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek („sodara“), jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě“ (Jn 20,6-7).

Pohled na toto pohřební roucho, ze kterého Ježíšovo tělo záhadně zmizelo, byl natolik přesvědčivý, že Jan uvěřil ve zmrtnýchvstání, přestože ještě zmrtnýchvstalého Krista neviděl.

P. M. Piotrowski, S. Chr. ■

Kde je Petr, tam je Církev

„Kde je Petr, tam je Církev..., kdo není s papežem, není s Bohem, a ten, kdo touží být s Bohem, musí být s papežem.“ Tato slova, která souvisí s fatimskými zjeveními, vyslovila sestra Lucie, která zemřela v únoru 2005.

Panna Maria Fatimská nás vyzývá, abychom se obrátili k živé a pravé víře v jednoho Boha v Trojici, který je skutečně přítomný v Eucharistii. Boží Matka nám připomíná, že papež má rozhodující úlohu při předávání plnosti víry. Papež jako nástupce svatého Petra je skálou, na které Kristus staví svou Církev (Mt 16,18). Svatému Petrovi náš Pán Ježíš Kristus dal

„Vita in Christo“ (Život v Kristu) – nápis na stěně

plnou moc neomylně učit pravdy víry a vést a spravovat celou Církev. Petr byl prvním biskupem Říma a posvětil ho vlastní krví, krví mučedníka. To jsou důvody, proč každý nástupce svatého Petra ve Vatikánu vlastní primát v celé Církvi.

Svatý Petr žil v Římě a tady také roku 67 po Kristu v době pronásledování křesťanů za vlády císaře Nerona umřel mučednic-

kou smrtí. Přesné místo jeho umučení není známo. Historikové se domnívají, že svatý Petr byl ukřižován hlavou dolů v Nero-nově amfiteátru, který stál na místě, kde je dnes Vatikán. Byl pochován na nedalekém hřbitově. Dlouholeté vykopávky pod bazilikou svatého Petra vedly k objevení hrobu prvního papeže. Leží přímo pod hlavním oltářem vatikánské baziliky. Tento hrob ukazuje, že každý římský biskup je nástupcem svatého Petra a na základě svého postavení jako „nástupce Krista a pastýře nad celou církví má plnou, nejvyšší a univerzální moc nad církví“ (srov. Christus Dominus 2,9).

Třináct století nikdo nepochyboval o přítomnosti hrobu svatého Petra ve Vatikánu. Jako první ji zpochybnili valdénští bludaři, kteří odmítali prvenství primátu, a tvrdili, že svatý Petr nikdy

ani nebyl v Římě, natož aby tam měl svůj hrob. Podobně Luther a jiní představitelé reformace popírali existenci hrobu svatého Petra ve Vatikánu a zároveň vyvolávali pochybnosti okolo primátu papeže a jeho neomylnosti v otázkách víry. Vykopávky pod svatopetrskou bazilikou začaly na jaře roku 1939, po smrti Pia XI., který vyslovil přání, aby byl pochován ve vatikánských katakombách. Při kopání hrobu se objevily zbytky pohanského pohřebiště z římského období. Když se papež Pius XII. doslechl o tomto objevu, pověřil skupinu vědců, aby pokračovali s výzkumem, který po několika letech vedl k senzačním objevům. Po dobu deseti let archeologických prací odkrývali část velkého hřbitova. Období jeho největšího rozvoje spadá pravděpodobně mezi druhé a začátek čtvrtého století po Kristu. Hroby byly objeveny na cestě vedoucí v těsné blízkosti Neronova amfiteátru. Toto velmi dobře zachované pohřebiště je typickým pohanským hřbitovem, ale byly na něm nalezeny i hroby křesťanů. Dodnes je možné obdivovat hrobky a monumenty jedinečné architektonické krásy, které patřily bohatým římským rodinám.

Ve Valéřiově hrobce byl nalezen latinský nápis: *Petrus regat Christus pro sanctis hominibus christianis ad corpus suum sepultis* (Petr prosí Ježíše Krista

za křesťany, kteří jsou pochovaní s ním). V hrobce Popilia Herakla stál následující nápis: *IN VATIC, AD CIRCUM* (ve Vatikánu, u amfiteátru), který potvrzuje polohu hřbitova na vatikánském návrší hned vedle Neronova amfiteátru. Většinou to však byly hrobky rodin vyznávajících pohanské náboženství.

Začátkem 4. století se hřbitov plně využíval. Podle římského práva byly hrobky posvátné a nedotknutelné. Jediným důvodem, proč byl požádán císař Konstantin (280–337) o to, aby v případě tohoto pohřebiště porušil římské právo, byla naléhavá žádost postavit křesťanský chrám na místě hrobu svatého Petra, který se zde nacházel. Toto místo se těšilo velké úctě křesťanů. Císař nařídil tzv. *congestion terrarum*, dal zbourat severní část hřbitova a hroby, které byly nalezeny v jeho jižní části, přikryt zeminou. Cílem bylo získat široké prostranství na úbočí vatikánského kopce na stejné úrovni jako byl hrob svatého Petra a začít tu s výstavbou baziliky z úcty k prvnímu papeži. Svědčí to o nesmírné úctě, kterou první křesťané k hrobu svatého Petra chovali.

Vykopávky v centrální části baziliky pod papežským oltářem vedly k senzačnímu objevení hrobu a zbytků svatého Petra. Jako první byla objevena velká kvádrová mramorová hrobka široká skoro 2,6 m. Dal ji postavit císař Kon-

Část Vatikánského pohřebiště

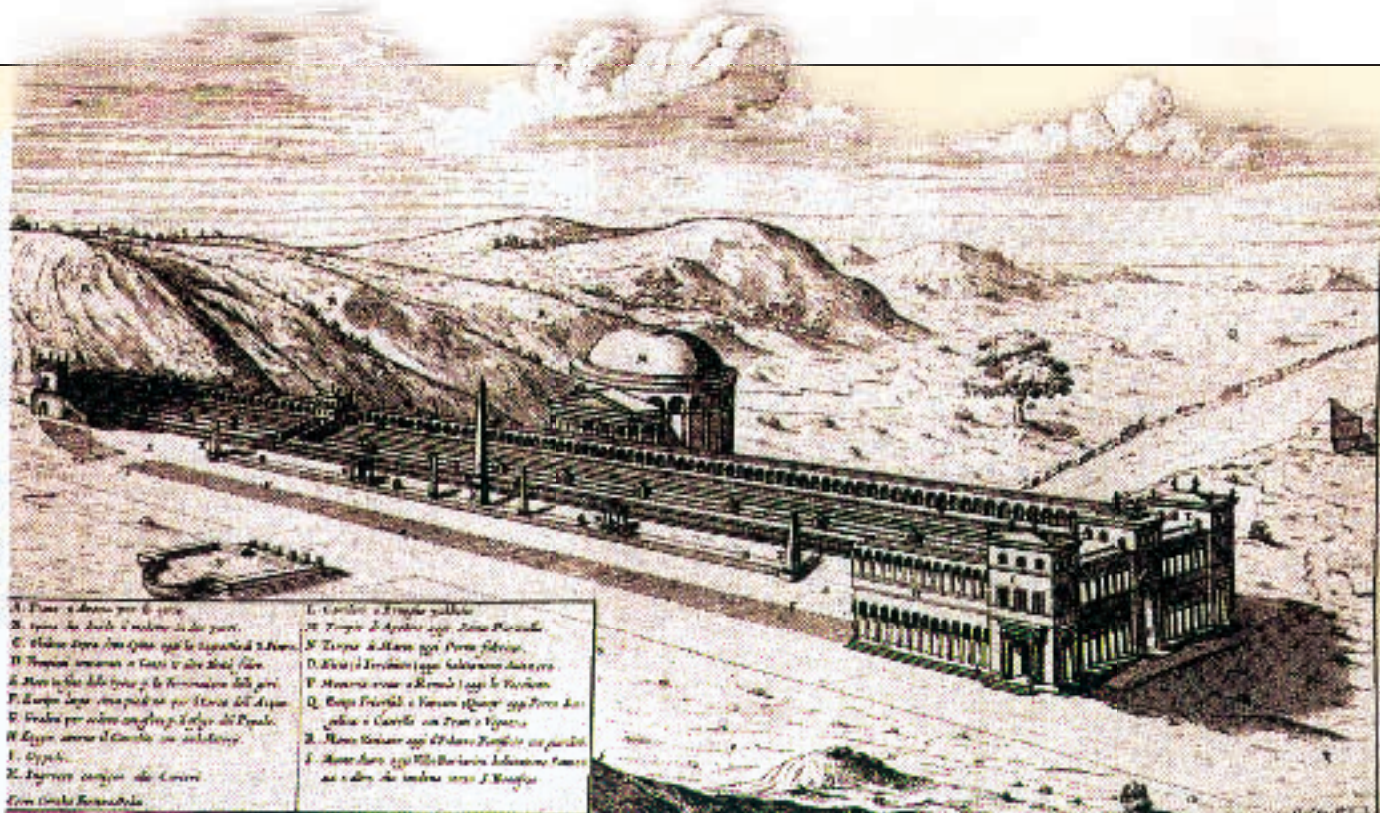
stantin v letech 321–324. V hrobce byl na červené stěně umístěn malý náhrobek ve tvaru vyhloubené kapličky a podpíraly ho dva sloupy.

Jestliže byl tento maličký pomník zavřený v hrobce, musel mít mimořádný význam. Badatelé narazili na nejdůležitější úsek vatikánské baziliky a celého podzemního pohřebiště. Bylo zřejmé, že to byl první pomník, který byl postaven v druhém století nad hrobem svatého Petra. První křesťané tento hrob pokládali za vítěznou trofej. Protože nejstarší informace, které se týkají „vítězné hrobky“ svatého Petra, pocházejí od římského kněze Gaia, byl tento náhrobní kámen nazván Gaiovou trofejí. Na začátku druhého století postavili římsští křesťané „vítěznou hrobku“ na nečekaně skromném hrobě svatého Petra, který byl celkem prostě vykopán v zemi. Na západní straně ho obklopovala červená stěna. Tato zeď ohraničovala malý pohřební pozemek s rozměry asi osm metrů na čtyři metry. Okolo hrobu svatého Petra, na kterém stála Gaiova trofej, bylo mnoho obyčejných a prostých hrobů. Hrob apoštola Petra byl obzvlášť uctíván, o čemž svědčí mnoho nápisů na takzvané „g-zdi“, včetně velkého řeckého nápisu: „Petr je tu na ‚červené zdi‘“.

Výzkum, který mnoho let prováděla profesorka Margherita Guarducci, odhalil význam mnoha nápisů na „g-zdi“. Napsal je jeden člověk, který byl zodpovědný za toto místo, podle ustálených principů tajného šifrování. Například víme, že písmena [u – a] znamenají přechod z konce, tedy ze smrti, na začátek, k plnosti života. Po straně, vedle ▷

Takto mohl vypadat Kristův hrob

Rytina Neronova cirku na místě dnešního Vatikánu

jmén mrtvých, se objevuje jméno svatého Petra spojené se jmény Krista a Marie, rovněž i vyznání víry v nejsvětější Trojici; že Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk; že je druhou osobou nejsvětější Trojice, Boží Syn, Začátek a Konec, Život, Světlo, Vzkříšení, Spása, Pokoj a Vítězství atd. Takto křesťané vyznávali svoji víru v nejsvětější Trojici, Kristovo božství, Mariinu přímluvu a věčný život a modlili se za své mrtvé. Je to nesmírně důležité svědectví, které dokazuje, že už od začátku křesťanství tu

byla velmi hluboká víra v nejsvětější Trojici, v Kristovo božství, v přímluvu Boží Matky a ve věčný život, v primát svatého Petra. Na tomto místě je třeba zmínit se o nápisu „hoc vince“ (s tímto zvítězíš) vedle Kristova monogramu. Je to latinský překlad slavného řeckého nápisu, který 2. října roku 312 před svým vítězstvím v bitvě o Mulvijský most proti Maxentiové armádě spatřil císař Konstantin spolu s křížem na obloze.

Archeology velmi překvapilo, že ostatky svatého Petra nenašli v hrobě,

kteřý vykopali v zemi. Našli je až asi 1,8 m nad původním hrobem ve výklenku v „g-zdi“. Výklenek s ostatky objevili 13. října 1941. Ukázalo se, že císař Konstantin přemístil ostatky svatého Petra z původního hrobu do speciálně připraveného výklenku v „g-zdi“ během výstavby mramorové hrobky. Ostatky se staly předmětem mnohaletého antropologického studia. Zpočátku prováděl výzkum profesor Galeazzi Lisi, později profesor Correnti. Výsledky bádání uveřejnili roku 1965 v knize „Le reliquie di Pietro sotto la Confessione della Basilica Vaticana“, která vyšla ve Vatikánu. Kostí svatého Petra, které v době císaře Konstantina byly uloženy do výklenku v „g-zdi“, byly zavinuty do drahocenné purpurové látky protkávané ryzím zlatem. Antropologický výzkum ukázal, že kosti patřily muži ve věku 60–70 let, vysokému 165 cm. Vědecké potvrzení pravosti ostatků svatého Petra bylo nesmírně důležitou událostí. Na generální audienci 26. června 1968 papež Pavel VI. oficiálně oznámil objev relikvií svatého Petra. Následující den během slavnosti bylo uloženo 19 schránek s relikviemi prvního papeže k odpočinku do výklenku v „g-zdi“, kde jsou dodnes.

Detail kamene se zachovaným nápisem „Petri eni“ (Zde je Petr)

P. M. Piotrowski, S. Chr. ■

foto: archiv MSI

Primát svatého Petra a jeho nástupců

Ježíš Kristus touží zachránit každého a sjednotit všechny hříšníky, osvobodit je od hříchu a udělat z nich spravedlivé a čestné lidi. Proto mocí Ducha svatého vytváří jednotu církve, ve které a skrze kterou neustále pokračuje v díle vykoupení.

Církev je výjimečná jednota. Pán Ježíš ji přirovnává k vinnému kmeni: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojně ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic“ (J 15,5).

Na jiném místě se tato jednota hříšníků s Kristem nazývá mystické Tělo, jehož hlavou je Kristus (Kol 1,18; Kor 12,27). „Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými?“ (1 Kor 6,15).

„Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy“ (Řím 12, 4–5).

Ježíš Kristus je jediný Stvořitel a hlava církve, která je jeho mystickým Tělem. Z Krista „celé tělo, pevně spojené klouby a šlachami, roste Božím růstem“ (Kol 2, 19).

Všichni členové církve jsou navzájem sjednoceni Duchem svatým. Je to Kristova jediná církev, kterou náš Spasitel

foto: archiv MSI

po svém zmrtvýchvstání svěřil Petrovi, aby byl jejím pastýřem (Jn 21,17), pověřil ho, jako i ostatní apoštoly, aby ji rozšiřoval a spravoval (Mt 28,18nn). Navěky ji vztyčil jako „sloup a oporu pravdy“ (1 Tim 3,15). Tato církev, založená a organizovaná ve světě jako společenství, žije v katolické církvi, kterou vede Petrův nástupce a biskupové v jednotě s ním (2. vatikánský koncil, Lumen Gentium 8).

V tomto živém těle církve má každý člověk uskutečnit svoje jedinečné poslání. A tak náš Pán Ježíš vybral dvanáct apoštolů, odevzdal jim dar kněžství a přikázal jim, aby řídili celou církev pod Petrovým vedením, udělovali svátosti a hlásali zjevenou pravdu. Takto Kristus ustanovil hierarchickou strukturu. Ježíš svěřil apoštolu Petrovi nejvyšší pastorační moc: „A já ti pravím, že ty jsi Petr (Skála); a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi“ (Mt 16,18–19).

Ježíš tím, že dal Šimonovi nové jméno, dal mu potřebnou sílu a moc, aby uskutečnil nové a mimořádně důležité poslání v jednotě společenství církve. Pán Ježíš mění Šimona na Petra, což ▷

foto: archiv MS1

znamená Skála (hebrejsky Kefas, řecky Petros), na kterou položí základy církve (Lk 6,48). Ve skutečnosti je jen Ježíš pravým základem (Mt 21,42; Ef 2,20), ale Petr se na nich bude podílet tím, že dostane zvláštní výsady.

Pán Ježíš vysvětluje, jak bude Petr základem církve. Především mu svěřuje nejvyšší pravomoc, když říká, že mu dá „klíče od nebeského království“. Dát klíče znamená odevzdat celou moc (Iz 22,22). Pán Ježíš slovy o moci „přijmout“ a „odmítnout“ zdůrazňuje, že tato moc je úplná. Ježíš, který má všechnu moc na nebi i na zemi (Mt 28,18), svěřuje tuto plnou moc Šimonovi, aby ji uplatňoval v jednotě církve.

„Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím“ (Lk 22,32). Takto Pán Ježíš vysvětluje, čeho se týká Petrovo uplatnění nejvyšší moci v církvi. Petr má především posilňovat své bratry ve víře. Bude to konat mocí, kterou dostal zvláštním darem neomylnosti v otázkách víry a mravů. Tuto úlohu dostal Petr ve zvláštní souvislosti – s pravdou o Eucharistii, která byla svěřena apoštolům a jejich nástupcům, aby opakovali to, co konal Ježíš při Poslední večeři. Ježíš velmi těsně provázal víru s Eucharistií (Jn 6,26–71). Petr, který má posilňovat víru svých bratří, má zároveň vést apoštoly při slavení Eucharistie a při hlásání pravd víry.

Pán Ježíš se po svém zmrtvýchvstání třikrát zeptal Petra, jestli ho miluje víc než ostatní. Je to narážka na Petrovo trojnásobné zapření a zároveň povolání

k největší lásce, kterou člověk musí přijmout jako dar.

Ježíš odevzdal Petrovi pastorační pravomoc nad celou církví, když řekl „pas mé ovce“ (Jn 21,2–17). Od toho okamžiku se Ježíšovo poslání stalo posláním svatého Petra. Předpověď Petrovy mučednické smrti to potvrzuje (Jn 21,18). Ježíš bude plnit poslání „dobrého Pastýře“ skrze Petrovu službu. Způsob, kterým předpovídá jeho umučení, ukazuje,

že od této chvíle Ježíš přebírá zodpovědnost za celý Petrův život.

Všichni církevní Otcové i první křesťanské dokumenty poukazují na pravdu víry, kterou všeobecně přijímali první křesťané, že Kristus Pán dal apoštolu Petrovi nejvyšší autoritu a moc nad celou církví a kdokoli je Petrovým nástupcem v Římě, přebírá Petrovo prvenství nad celou církví.

A tak církev, která je Kristovou jednotou s hříšníky, má viditelnou strukturu. Ustanovil ji sám Ježíš Kristus: papeže, biskupy, jáhny, laiky. Někdo tvrdí, že stačí samotná víra a přímý kontakt s Ježíšem, a proto vůbec nepotřebují žádnou hierarchii, ani tu církevní. Toto prohlášení je však v rozporu samo se sebou, protože každý skutečný kontakt s Ježíšem je kontaktem s jeho mystickým Tělem, kterým je církev. Tedy skutečné setkání s Ježíšem a zkušenost jeho lásky je možno prožívat jen ve spojení s církví, kterou vede papež, nástupce svatého Petra a zástupce Ježíše Krista. Proto slova, která řekla sestra Lucie ve Fatimě, vzbuzují neobyčejný, stále aktuální zájem: „Kde je Petr, tam je církev... Kdo není s papežem, není s Bohem, a ten, kdo touží být s Bohem, musí být s papežem.“

foto: archiv MS1

Znamení věčného života

Bernadetta Soubirousová, které se v Lurdech roku 1858 zjevila Panna Maria, vstoupila do noviciátu řeholních sester v Nevers a tam zůstala až do své smrti 16. května 1879. Od té doby jsme svědky očividného a přitom stále trvajících zázraku. Tělo svaté Bernadetty totiž v rozporu se všemi přírodními zákony vůbec nepodléhá rozkladu ani navenek, ani zevnitř a až dodnes si uchovává obdivuhodnou svěžest a krásu...

Poutníci, kteří přicházejí do kaple kláštera Saint-Gildard v Nevers, vidí tělo svaté Bernadetty Soubirousové oblečené do řeholního oděvu. Vzbuzuje dojem, že spí. Hlavu má mírně nakloněnou na levou stranu, sepnuté ruce jí ovíví růženec.

Pohled na svatou Bernadettu ve skleněném sarkofágu vyvolává v poutnících nesmírný údiv a překvapení. Často se ptají: Je to skutečně ona? Opravdu její tělo nepodlehlo rozkladu? Není nabalzamovaná? Je to její skutečná tvář, nebo jen umělá maska? Na tyto otázky se pokusíme podrobně odpovědět, přičemž budeme vycházet z vědecké práce P. André Raviera, který napsal studii na téma nerozkládajícího se těla svaté Bernadetty Soubirousové.

Informace o smrti sestry Bernadetty se rozšířila jako blesk. Zástupy obyvatel Nevers a poutníků ze všech koutů Francie přicházely, aby uctily zesnulou sestru, jejíž tělo bylo vystaveno v klášterní kapli. Kvůli obrovským zástupům museli její pohřeb odložit na sobotu 19. května. Toho dne Bernadettino tělo zavřeli do dubové počinované rakve, kterou opatřili pečeti. To všechno se konalo v přítomnosti starosty města a dvou policistů. Svědkové museli podepsat příslušný dokument. Bernadettino tělo pochovali – se souhlasem městské rady – v klášterní zahradě.

Informační proces sestry Bernadetty na diecézním stupni skončil až na podzim roku 1909. Podle závazných církevních předpisů bylo třeba kanonicky „přezkoumat tělo zesnulé“, což se stalo 22. září 1909. Oficiální podrobná zpráva z první exhumace se nachází v archivu kláštera Saint-Gilgard. V ní se dočteme, že ráno v 8:30

biskup Gauthey z Nevers spolu se členy diecézního tribunálu vstoupil do klášterní kaple. U vchodu stál stůl s otevřeným evangeliem. Tři skupiny svědků, dva lékaři, dva zedníci a dva truhláři postupně složili přísahu, že budou mluvit pravdu. Potom se všichni odebrali k hrobu Bernadetty. Po jeho otevření vytáhli truhlu. Přítomní s velkým napětím sledovali, jak ji truhláři otvírali. Když odejmuli víko, naskytl se jim pohled plný překvapení na velmi dobře zachované Bernadettino tělo. Z její tváře vyzařovala panenská krása, oči měla zavřené, jako by pokojně spala, ústa měla pootevřená. Hlava byla mírně nakloněná doleva, kůže ve výborném stavu přiléhala na svaly, ruce měla složené na prsou a ovinuté růžencem, který byl už velmi rezavý. Pod kůží bylo vidět žíly i nehty na

rukou a nohou byly neporušené. Dodejme jen, že takovýto stav jejího těla se zachoval dodnes.

Potom tělo podrobně prozkoumali dva lékaři. Podle jejich písemné zprávy po sejmutí hábitu a závoje se celé tělo ukázalo v perfektním stavu, pružné a celistvé v každé své části. Na závěr písemné zprávy lékaři potvrdili: „Toto svědectví jsme napsali v souladu s pravdou.“ Podepsáni byli: doktor Ch. David, lékař chirurg, doktor A. Jordan, lékař. Po skončení kanonického bádání sestry tělo Bernadetty umyly a vložily do nové, dvojité rakve, kterou uzavřely, zapečetily a vložily do stejného hrobu.

Při popisování tak dokonalého zachování těla po třiceti letech v hrobě P. André Ranier zdůraznil, že je to jev, který se nedá pochopit ani vysvětlit. A to tím spíše, že Bernadetta trpěla mnoha nemocemi a její tělo se po smrti nacházelo na velmi vlhkém místě, hábit se jí rozpadával, růženec a křížek byly silně zrezivělé.

Druhá prohlídka těla se uskutečnila během beatifikačního procesu 3. května 1919 v přítomnosti biskupa z Nevers, policejního komisaře, zástupců městské rady a členů diecézního tribunálu. Výzkum proběhl stejně jako před deseti lety s tím rozdílem, že dva lékaři – Talon a Comte – napsali svou zprávu každý sám, bez vzájemné konzultace. Jak vyplývá z originálních dokumentů, obě zprávy se zcela shodují a shodují se i se zprávami lékařů Davida a Jordana před deseti lety. Objevila se jen jedna malá změna, konkrétně ta, že na některých místech byla patrná plíseň. Lékaři to připisovali umytí těla po exhumaci roku 1909. ▶

foto: Arturo Mari

foto: Arturo Mairi

Papež Pius XI. roku 1923 vyhlásil Bernadettu Soubirousovou za hrdinku, a tím se otevřela cesta k její beatifikaci. Nutná byla třetí a poslední prohlídka těla. Uskutečnila se 18. května 1925, tedy 46 let a 2 dny po Bernadettině smrti. Kromě jiných byl mezi přítomnými biskup z Nevers, policejní komisař, starosta města a lékařská komise. Po složení předepsané přísahy přenesli truhlu do kaple svaté Heleny, kde ji otevřeli. Bernadettino tělo bylo i tentokrát zachováno v neporušeném stavu! Předseda lékařské komise doktor Comte v závěrečné zprávě napsal: „Tělo ctihodné bylo netknuto (neporušeno)... vůbec nepodlehlo procesům hniloby a rozkladu, které jsou přirozené při tak dlouhém uchování v zemi...“ Po nějakém čase doktor Comte uveřejnil v odborném časopise článek, ve kterém kromě jiného napsal: „Během celého výzkumu těla mě udivovala dokonale zachovaná kostra, všechny vazy, kůže a také pružnost a svěžest svalů... Avšak nejvíc mě k úžasu přiváděl stav jater 46 roků po smrti. Tento křehký a jemný orgán měl už dávno podlehnout rozkladu nebo zvápenatění a ztvrdnout. Ale při jeho přerezávání s cílem získat relikvie jsem zjistil, že je pružný a má normální strukturu. Hned jsem to ukázal asistentům a řekl jsem jim, že tato skutečnost není přirozená.“

Jako relikvie byly odebrány kousky jater, svalů a dvě žebra. Zbytek těla zůstal neporušen. Tělo zůstalo v kapli svaté Heleny, která byla zapečetěna až do beatifikace papežem Piem XI.

14. června 1925. Tělo blahoslavené bylo potom 18. července 1925 uloženo do průhledného sarkofágu ve stejné místnosti noviciátu, kde Bernadetta po přijetí do řehole poprvé podrobně vyprávěla tři sta sestřím o zjeveních Panny Marie. Sarkofág byl 3. srpna 1925 přenesen do kaple po pravé straně hlavního oltáře a tam je dodnes.

Až budeš někdy na pouti v Lurdech a v Nevers, vzpomeň si, že ve skleněném sarkofágu se nachází zázračně zachované, procesem rozkladu neporušené tělo svaté Bernadetty Soubirousové. Je to tatáž tvář a tytéž oči, které osmnáctkrát pohlížely na Pannu Marii při zjevení v Lurdech; tytéž ruce, které během zjevení posouvaly zrnka růžence a vyhrabaly pramen vody; tytéž rty, které pochybujícímu faráři pověděly Mariino jméno – Neposkvrněná; totéž srdce, které bylo zamilované do Lásky. „Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha“ (Mt 5,8).

Svatá Bernadetta je skrze znamení svého neporušeného těla skutečně duchovně přítomná, modlí se a vydává svědectví, že každý z nás potřebuje ke štěstí jen Boha. Je a bude znamením, které vyzývá k obrácení, k přijetí radostné zvěsti, že Bůh je láska, že jen jeho láska nás může přivést ze strašného otroctví hříchu a smrti do radosti věčného života.

Její zázračně zachované tělo je znamením, že smrt člověka je začátkem skutečného života ve věčnosti, který každému už zde na zemi nabízí Ježíš Kristus v Eucharistii. Kéž bychom nikdy nezapomněli, že náš život má být přípravou na setkání s Kristem ve chvíli smrti. Kéž bychom se nevěrou, nemravností a zatvrzelostí v hříchu nikdy neuzavírali před darem věčného života.

„Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný“ (Gal 6,7–8).

Pokud žiješ ve tmě nevěry a hříchu, pamatuj, že vždy máš možnost stát se svatým. Stačí, když se svěříš nekonečnému Božímu milosrdenství. Pak se ve tvém životě stane zázrak. Pán Ježíš praví: „Abychom toho zázraku dosáhli, není třeba jít na dalekou pouť ani vykonat nějaké vnější obřady. Stačí přistoupit s vírou k nohám mého zástupce, říct mu o své bídě a zázrak Božího milosrdenství se projeví v celé plnosti. I kdyby byla duše jako rozkládající se mrtvola a i kdyby v lidském světě už nebylo pro ni vzkříšení a všecko bylo ztracené, u Boha tomu tak není. Zázrak Božího milosrdenství vzkřísí duši v celé plnosti. Ó, ubozí, kteří nevyužíváte tohoto zázraku Božího milosrdenství, nadarmo budete volat, ale už bude pozdě“ (Deníček svaté Faustíny, 1448).

M. Piotrowski TChr. ■

Božská klinika *duší i těl*

Zjevení v Lurdech probíhala roku 1858, tedy čtyři roky po vyhlášení dogmatu papežem Piem IX. o Neposkvrněném početí Panny Marie. Potvrzují tuto pravdu víry. Od dob zjevení se v Lurdech neustále dějí evangelijní zázraky, duchovní uzdravení z hříchu a z nedostatku víry v Boha, ale i tělesná uzdravení z nejrůznějších nemocí.

Lurdy tak zůstávají neobvykle sugestivním, hmatatelným znamením Božího působení. Provozkují k uvažování, k otevření se tajemství Boží lásky. Velký počet zázraků, které se tam dějí, jsou osobitým poselstvím Boha lidem ztročeným liberálně-materialistickou ideologií.

Zázraky v Lurdech nejsou jen tělesná uzdravení. Uzdravená duše a srdce člověka, tedy odpuštění hříchů a osvobození z moci ďábla, jsou tím druhem zázraků, které může učinit jen Bůh. Pán Ježíš se ptá: „Je snadnější říci, ‚odpuštěj se ti hříchy‘, nebo říci, ‚vstaň a chod‘?“ (Mt 9,5). Samozřejmě, že to první je těžší. Uzdravení lidského ducha může uskutečnit jen Bůh. Lurdy jsou právě takovým místem na zemi, kde asi nejvíc lidí přistupuje ke svátosti smíření. Právě tady blízko Massabielské jeskyně působí všemohoucí Kristova láska, která dovede k lítosti nejzatvrzejší hříšníky a odpouští všechny hříchy. To jsou největší zázraky, které se tam dějí. Ověřitelnými viditelnými znameními duchovních uzdravení jsou tělesná uzdravení. Kristus vysvětluje: „Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy“ – tu řekne ochrnutému: „Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ (Mt 9,6).

V letech 1858–1914 bylo v Lurdech zaregistrováno 1445 zázračných tělesných uzdravení. Jsou zaznamenána na zvláštním Medicínském úřadě, kde lékařská komise uskutečňuje podrobná zkoumání, aby z vědeckého pohledu potvrdila, zda se skutečně jedná o případ nevysvětlitelného uzdravení. V dějinách Lurd se počet potvrzených a zaznamenaných uzdravení počítá na desetitisíce.

Bohužel z mnoha důvodů se stalo, že jen mizivé procento dokumentace, proti které věda nemá námitek, bylo odevzdáno Mezinárodní lékařské komisi a později biskupovi, z jehož diecéze uzdravený pochází. Potom se provádí dlouholeté komplexní zkoumání komisí ustanovenou biskupem, až dojde k oficiálnímu závěru, že toto uzdravení má nadpřirozený charakter a je tedy zázrakem oficiálně uznaným církví. Dosud bylo vydáno 65 takových osvědčení.

To, co se děje v Lurdech, je hlasitým výkřikem pro lidi, kteří žijí tak, jako by Bůh neexistoval. Je to naléhavá výzva k obrácení, kterou nám neustále posílá Kristus, ten, který nás „miloval až do konce“ (Jn 13,1).

Alexis Carrel, nositel Nobelovy ceny za medicínu, který se obrátil v Lurdech, napsal: „Lurdy jsou souhrnem faktů, na kterém se rozbíjejí všechna filozofická a teoretická uvažování.“

Zjevení Panny Marie v Lurdech roku 1858 a zázraky, které se tam neustále

dějí, jsou popřením koncepce světa bez milujícího osobního Boha. Není tedy ničím překvapujícím, že světová organizace svobodných zednářů se cítila ohrožena a začala rozvíjet hromadný propagandistický útok proti Lurdám, vysmívala se zjevením a diskreditovala je tím, že je předkládala jako velký podvod katolického kléru.

K tomuto cíli jim posloužily nejlepší způsoby včetně pokusů falšovat dokumenty, což však bylo naštěstí odhaleno. Útok liberálních svobodných zednářů na lurdeská zjevení trval do roku 1958. Nepřátelé církve potom změnili taktiku. Americký spisovatel Julien Green řekl, že „vrcholem ďábelské zvrácenosti je dávat tajemství zdání normálnosti“.

Papež Pius VIII. už roku 1829 varoval před skrytým působením svobodných zednářů: „Jejich zákonem je lež, jejich bohem ďábel a obřadem neúcta.“ To je jen jedno z více než dvou set vyjádření papežů odsuzujících svobodné zednářství za to, že jeho hlavním cílem je odkřesťanštění světa, zformování nové společnosti, ve které má člověk žít tak, jako by Bůh neexistoval, a tedy bez pevných a neměnných zákonů a morálních zásad. Podle této ideologie neexistuje jedna univerzální pravda; neexistují zjevení a zázraky jsou nemožné. Avšak vyznavači této ideologie čas od času narážejí na očividná fakta, která jasně poukazují na přítomnost a působení nadpřirozených sil. Milující Bůh takto apeluje na svědomí svých marnotratných synů, aby je přitáhl ke svému otcovskému srdci a obdaroval je plností milosti, která všechno odpouští a dává věčnou radost.

Lurdy jsou Božím darem lidstvu, božskou klinikou lidských duší i těl. Kéž by lidé při pohlížení chtěli i vidět, při poslouchání chtěli i slyšet láskyplnou výzvu k obrácení, k návratu ke Kristu, jedinému pramenu života a lásky.

(M. P.) ■

Ježíš zvítězil

Byla to výjimečná duchovní cvičení. Nezapomenu na ně do konce života. Právě jsme končili týdenní setkání s chlapci. Chtěl jsem, aby naše závěrečné rozjímání každému z nich pomohlo zbavit se nějakého hříchu, proto jsem jim předtím během túry po horách řekl: „Vezměte si, chlapci, každý jeden kámen. Bude symbolem toho, co vás od Ježíše vzdaluje, toho, co vám překáží lépe ho poznat. Dnes večer ho položíte v kapli během našeho posledního modlitebního setkání, a tak možná navždy přemůžete jeden ze svých hříchů...“

Bylo pozdě večer před slavností Zjevení Páně. Modlil jsem se s nimi před Pánem Ježíšem v nejsvětější svátosti. Dvacet chlapců, všichni středoškoláci, mnozí z nich měli za čtyři měsíce maturovat. „Jakým směrem se bude ubírat jejich život? Ježíši, ať jsou pod tvou ochranou. Duchu Svátý, veď jejich život a přicházej k nim v darech poznání, rozumu, rady, síly.“ Takto jsem se za ně modlil. Ticho modlitebního soustředění najednou přerušil strašný výkřik

nil, zasýčel mi rovnou do tváře: „Odejdi, kněžoure, nebo tě zabiju.“

Po těchto slovech přeběhl k oknu. Pomyšlel jsem si, že z něho chce vyskočit, a pocítil jsem strach, protože kaple se nacházela ve druhém poschodí. Nejsem exorcista, ale to už jsem pochopil, kdo použil Arturovo tělo. „Modlitba, společná modlitba,“ napadlo mě. Zavolal jsem na chlapce: „Modlete se!“ I oni už pochopili. Spontánně se chytli za ruce a nahlas, téměř s kři-

foto: archiv MSJ

nesmím dovolit,“ pomyslel jsem si. Reflexivně jsem Arturovi zakryl ústa, ale jen co jsem ruku odtáhl, zaslechl jsem spršku nejohavnějších kleteb, urážky Boha, Ježíše, Marie, Svátého otce. Rouhavá slova přehlušila hlasitá modlitba chlapců. Drželi se za ruce, jen Petr se modlil opodál. Artur se k němu obrátil a podíval se mu do očí... Tento pohled odhodil Petra několik metrů dozadu a ten, velice polekaný, chtěl utéct z kaple. Jeden chlapec ho zadržel. Teď už všichni utvořili modlitební kruh.

Z oltáře jsem vzal relikvie sestry Faustiny, Honoráta Kožmiňského a Františka z Assisi a přiložil jsem je ke tváři posedlého. Z Arturových úst zaznělo kvíčení, potom rouhání, smích a uštěpačná otázka zlého ducha: „To sis teda vymyslel exorcismus. Na lepší nemáš, co?“

Arturovo tělo se začalo smýkat silněji. „Dej mi půl hodiny a uvidíš, kolik z nich při tobě zůstane,“ obrátil se na mě ďábel. „Kdo jsi, jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se. „Neřeknu.“ „Rozkazuji ti, vyjdi z Artura.“ „Vyjdu, ale vejdu do někoho jiného.“ „Jak se jmenuješ?“ zopakoval jsem. „Belzebub.“ „Ve jménu Ježíše Krista ti rozkazuji, Belzebube, vyjdi z Artura.“ „Je nás tu mnoho,“ odpověděl.

V myšlenkách jsem si shrnul všechno, co jsem o Arturovi věděl, připomněl jsem si, s jakými problémy zápasil. Začal jsem je popořadě vyjmenovávat a přitom jsem je nazýval zlými duchy. Prikazoval jsem jim, aby ho opustili, a stále jsem dělal znamení kříže Svátostí oltářní v monstranci. Trochu

foto: archiv MSJ

a zvuk kamene, který narazil na stěnu za oltářem. Zaslechl jsem slova: „Netrefil jsem, nikdy ho nemůžu trefit!“

Obrátil jsem se. Uviděl jsem Artura stočeného do klubička u stěny, jeho tělo se třásl, tvář se mu křivila strašným úšklebkem. Byl to hrozný pohled. Přistoupil jsem k němu. Když jsem se nad ním sklo-

kem jako jeden muž začali: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Chytil jsem Artura a přitiskl jsem ho na podlahu. Házel sebou, byl velmi silný. Uvědomil jsem si, že sám ho neudržím. Poprosil jsem o pomoc. Přišel Jacek, kterého hned zasáhl útok: „Znám tě, znám tvoje hříchy, znám tvou minulost, budeš se stydět.“ „To

foto: archiv MSI

ztichl, proto jsem ho poprosil, aby se mnou opakoval: Ježíš je můj Pán! Bez přestání jsem ho žehnal a opakoval: „Arture, řekni: Ježíš je můj Pán...“

Házel sebou, svíjel se, trhal sebou, ale bylo vidět, že zlé síly slábnou. Po chvíli tiše, tichounce zašeptal: „Ježíš je můj Pán...“

Potom už hlasitěji zopakoval: „Ježíš je můj Pán...“ „Ježíš zvítězil, je dokonáno, přemohl ďábla, zlomil moc smrti,“ přidali se chlapci. V srdci jsem pocítil nesmírnou radost. A vtom Artur zašeptal: „Otče, je tu ještě jeden.“

Boj v něm se znovu rozpoutal. Najednou se zahleděl na jeden bod a stručně řekl: „Je tu Panna Maria.“ Zavolal jsem na chlapce: „Modleme se všichni k Panně Marii,“ a začal jsem se modlit Zdrávas Maria. Po několika minutách společné modlitby Artur trochu ztichl, ale ne natolik, abych se o něho nemusel bát. Začal jsem usilovně přemýšlet, co by ho ještě mohlo spoutávat. Jako by četl v mých myšlenkách, unaveným hlasem řekl, že nechce, aby ho ten poslední zlý duch opustil, protože právě on mu dával všechno poznání. Nedbal jsem na to, přiblížil jsem monstranci co nejbližší k Arturově tváři a přikázal jsem tomu duchu, aby vyšel z jeho těla. „Řekni: Panna Maria je mou královnou,“ prosil jsem Artura.

Už se nepamatují, jak dlouho jsem tuto prosbu opakoval, cítil jsem však, že zasvěce-

ní Panně Marii vysvobodí Artura z posedlosti. Když konečně vyslovil tato slova, zklidnil se a hlasem úplně vyčerpaného člověka zašeptal: „Konec.“

Zvedli jsme ho a začali jsme se teď už všichni spolu modlit. Ještě jednou jsme se zasvětili Ježíši a Marii. Chlapci se modlili velmi horlivě, někteří z nich plakali, bylo vidět, že tuto událost velmi hluboce prožívali.

Navzdory tichu a klidu jsem se nedokázal úplně soustředit na modlitbu, znepokojoval mě strach o chlapce. „Kam se poděl ten zlý duch?“ ptal jsem se sám sebe. Tehdy mi Duch Svatý vnukl myšlenku, aby se každý svědek exorcismu dotkl monstrance. Všichni jsme to tak udělali a vtom v nás zavládla velká radost, jako by nám spadl kámen ze srdce. Začali jsme se objímat, plakat radostí, přáli jsme si vše nejlepší. Naplňovala nás Boží láska. Tak nás našli členové záchranné služby, kterou jsme už předtím zavolali. Když nás spatřili, velmi se podivili – dvacet chlapců a kněz, chvíli se smějí, chvíli pláčou, padají si do náručí a srdečně se objímají. To tedy byl pohled!

Když jsme vycházeli z kaple, zeptal jsem se Artura, jestli ví, kde je ten, který ho tak zneužíval. Rukou ukázal na kameny. Ještě tu noc jsme je vyhodili na smetiště za hřbitovem.

Tam u smetiště se odehrál symbolický pohřeb ďábla. Artur, i když unavený a celý pomlácený, ještě tu noc mezi prvními přistoupil ke svátosti smíření. Ráno každého z nás přivítal s radostným úsměvem. Bohudíky!

Toto všechno mě dlouho znepokojovalo – jak se to stalo, že zlý duch ovládl Artura? Když jsem ho vezl domů, rovnou jsem se ho na to zeptal: „Jak se to stalo?“

A slyšel jsem, jak už dávno uvěřil, že ho Bůh přestal milovat a opustil ho. Když byl jednou večer sám v pokoji, byl si jistý, že někdo je u něho, někdo, kdo ho už delší

dobu doprovází. Právě tehdy přijal rozhodnutí, které mělo tak tragické následky: složil kříž, který nosil na prsou, a oddal se zlému duchu, aby ho vedl životem a aby byl jeho jediným pánem.

Až do této události jsem se nikdy nezmýšlel nad tímto problémem, ale teď vím, že čím víc se lidé vzdalují od Boha, tím častější jsou případy posedlosti. Pokud lidé odmítají Boží lásku, sami se otvírají působení zlých sil. Jistý polský exorcista řekl: „Setkal jsem se s tolika případy posedlosti, že bych s nimi nebyl hotov, ani kdybych se jim věnoval celých dvacet čtyři hodin každý den v roce.“

Artura jsem poznal před nějakým časem. Byl „duší společnosti“: spolužáci a spolužačky ho obdivovali, žasli nad jeho famózní pamětí a zvláštní schopností poznat lidi. Celé hodiny mohl radit a ukazovat možná řešení těžkých problémů. Odkud to všechno měl? Dnes už vím, že od zlého ducha. Tak by nám možná za pár roků vyrostl další věstec či bioenergoterapeut.

Artur po návratu domů navštívil psychiatra i psychologa, kteří nezjistili žádnou anomálii a poslali ho k exorcistovi.

Zlý duch během exorcismu rozprávěl s knězem latinsky a hebrejsky. Artur po několika setkáních s exorcistou bude úplně svobodným člověkem.

Po tom všem, co se stalo, Artur řekl: „Nepůjdu spát do svého pokoje, protože je tam na stěně nakreslený pentagram...“

Teď už vím, že ďábel si přivlastňuje i místa a předměty používané při hříchu, protože hříchem mu byly zasvěceny, podobně jako jsou požehnáním zasvěcena místa a věci Bohu. Místa, kde žijeme, je třeba často zasvěcovat Bohu. Kolik moudrosti je v tradici církve, která doporučuje, abychom aspoň jednou do roka žehnali svoje příbytky. Kdysi jsem nechápal svoji tetu, která se na svátek Obětování Páně vracela domů ze mše svaté a plamenem zapálené hromničky dělala znamení kříže na dveřích. Dnes už vím, proč značíme dveře požehnanou křídou a proč nad ně věšíme kříž. Není dobré zapomínat, že kříže a obrázky svatých jsou především ochranou před působením zlých duchů. Je škoda, že se z našich příbytků vytrácejí kroupky a uctívání relikvií se pokládá za pověru.

Pokud to všechno opět přijmeme jako dar, který jsme dostali na ochranu, pochopíme, jak hluboce Bůh pokořil ďábla, když ho přinutil poslouchat rozkazy lidí, kteří konají v Ježíšově jménu.

P. Marek Jarzbek S.Chr. ■

foto: archiv MSI

Svatá Marie Faustyna Kowalská

apoštolka Božího milosrdenství, první svatá třetího tisíciletí

Ježíš řekl svaté Faustyně: „Ať se žádný hříšník nebojí ke mně přiblížit.“ V deníku sestry Faustyny nás Ježíš zve k čerpání jeho nekonečného milosrdenství a k důvěře v jeho soucit a odpuštění. Slibuje velkou milost těm, kteří budou hlásat jeho velké milosrdenství.

„Já sám je budu v hodině smrti bránit jako svou slávu. I kdyby byly hříchy duší černé jako noc, když se hříšník obrací k mému milosrdenství, nejvíce mě chválí a dělá mému utrpení čest. Když duše oslavuje mou dobrotu, satan se před ní třese a prchá až na dno pekla“ (Deníček, 378). Kristus neustále klepe na dveře našeho srdce, aby nám připomenul, že když se budeme utíkat k Božímu milosrdenství, osvobodí naši duši od zlého, obnoví naši lásku a očistí naše úmysly. Hřích je náš největší přestupek, neboť nás vede ke strašnému konci a k věčnému zatracení. Důvěřovat Ježíši, modlit se k němu a spoléhat na něj – to je cesta k naší spáse. Ježíš nás ujišťuje, že jeho probodené Srdce nás v hodině smrti neopustí. Nikdy není pozdě zřeknout se zla a vykročit na cestu spásy. Kristus si vybral Faustynu, obyčejnou, nevzdělanou řeholnici, která mu plně důvěřovala, a pověřil ji velmi důležitou úlohou: hlásat světu jeho milosrdnou lásku. „Dnes

posílám celému lidstvu tebe se svým milosrdenstvím. Nechci zraněné lidstvo trestat, nýbrž toužím je vyléčit přivinitím na své milosrdné Srdce (Deníček, 1588). Jsi sekretářkou mého milosrdenství; vyvolil jsem tě pro tento úřad

v tomto i v budoucím životě (Deníček, 1605). ...abys duším dávala poznat mé veliké milosrdenství, které k nim mám, a vybízela je k důvěře v hloubku mého milosrdenství“ (Deníček, 1567).

Svatá Marie Faustyna Kowalská se narodila roku 1905 jako třetí z deseti dětí ve zbožné zemědělské rodině v Glogowci v Polsku. Při křtu dostala jméno Helena. Když jí bylo sedm let, poprvé uslyšela hlas povolání k duchovnímu životu. O třináct let později klepala na mnohé klášterní brány, až ji nakonec 1. srpna 1925 přijali do kláštera Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství ve Varšavě, kde přijala jméno Marie Faustyna. Po pěti letech noviciátu v Krakově složila věčné sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Sestra Faustyna byla přirozená, veselá a plnila povinnosti kuchařky, zahradnice a vrátné v řeholních domech v Krakově, Plocku a Vilně. V této době ji Ježíš vyzval, aby si psala deník. Tyto mimořádné zápisky odhalují hloubku a bohatství jejího duchovního života a spojení s Bohem. Dostala velké milosti a mnoho duchovních darů: dary kontemplací, zjevení, vizí, prorocství, skrytých stigmat, čtení v lidských duších a hlubokého poznání tajemství Božího milosrdenství a také neobvyklý dar mystické svatby.

foto: archiv MSJ

Během svého života nebyla sestra Faustyna známá, neznalo ji ani mnoho sester z kongregace. Jen několik představených a zpovědník věděli o jejích zjeveních a viděních. Duchovně spojená s Kristem zemřela 5. října 1938 na tuberkulózu ve svých 33 letech, po třinácti letech řeholního života.

Faustynino poslání rozšířit poselství Božího milosrdenství začalo 22. února 1931. Kristus se jí zjevil ve vidění a přikázal jí, aby namalovala jeho obraz, kde mu ze srdce vychází červený a světlý paprsek. Na obraze mělo být napsáno: Ježíši, důvěřuji Ti.

V Deníčku píše: Uviděla jsem Pána Ježíše v bílém rouchu. (...) Potom mi Ježíš řekl: „Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě“ (47).

„Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívát, nezahyne. Slibuji také už zde na zemi vítězství nad nepřáteli a obzvlášť v hodině smrti. Já sám ji budu bránit jako svoji slávu“ (48).

Když se Faustynin duchovní otec dověděl o jejích viděních, nejprve ji podrobil psychiatrickému vyšetření. Po ověření jejího duševního stavu dal zavolat malíře, aby pod jejím vedením namaloval věrný obraz jejího vidění milosrdného Spasitele.

Ježíš žádal Faustynu, aby se první neděle po Velikonocích stala nedělí

foto: archiv MSJ

Božího milosrdenství, „svátkem Božího milosrdenství“, dnem, kdy budou jeho milosti proudit všem, kteří o ně prosí. Faustyně řekl: „Toužím, aby kněží hlásali toto mé veliké milosrdenství k hříšným duším. Ať se hříšník nebojí přiblížit se ke mně“ (50).

Neděli Božího milosrdenství nyní slaví katolické farnosti po celém světě. Byla ustanovena jako liturgický svátek katolické církve v Polsku. Deníček svaté Faustyny popisuje Ježíšův příslib těm, kdo se zúčastní slavení tohoto svátku milosrdenství: „Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin i trestů“ (300).

„Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše, a zvlášť pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží. Duše, která přijme svátost smíření a svatě přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů... ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jako šarlat... Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobráti ke zdroji mého milosrdenství“ (699).

Když se Faustyna zeptala Ježíše, co znamenají dva paprsky na obraze, odpověděl: „Tyto dva paprsky představují krev a vodu – světlý paprsek znázorňuje vodu, která duše ospravedlňuje, červený paprsek představuje krev, která je životem duší... Tyto dva paprsky vytryskly z nitra mého milosrdenství tehdy, když

mé umírající Srdce bylo na kříži probodeno kopím“ (299).

Faustyninou úlohou bylo připomínat světu Boží lásku ke každé lidské bytosti, i k největším hříšníkům; představit nové formy zasvěcení se Božímu milosrdenství; podnítit vznik velkého hnutí stoupců a apoštolů Božího milosrdenství, kteří by vedli lidi k obnově křesťanského života v duchu této úcty; tj. v radostném duchu dětské důvěry v Boha a lásky k bližnímu.

Boží milosrdenství a Faustynin Deníček

Podstatou Božího poselství svaté Faustyně je, že žijeme v čase milosrdenství. Současná doba, více než kterákoli jiná, si vyžaduje velké vylití Božího milosrdenství. Zjevení sestry Faustyny se stala známá pod názvem „Poselství Božího milosrdenství“, kde „Boží milosrdenství“ nahradilo původní „Nejsvětější Srdce“. Ježíš mnohokrát zjevuje Faustyně, jak velké je jeho milosrdenství.

„Své Srdce jsem otevřel jako živý pramen milosrdenství, ať z něj všechny duše čerpají život, ať se k tomu moří milosrdenství přiblíží s velkou důvěrou. Hříšníci dosáhnou ospravedlnění a spravedliví utvrzení v dobrém. Duši toho, kdo důvěřoval v mé milosrdenství, naplním Božím pokojem v hodině jeho smrti“ (1520).

„Podávám lidem nádobu, se kterou mají přicházet pro milosti k prameni milosrdenství. Tou nádobou je tento obraz s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti“ (327). ▷

foto: archiv MSJ

foto: Arturo Mari

„Jsem Lásky a Milosrdenství samo. Přibližuje-li se duše ke mně s důvěrou, naplňuji ji tak velikou milostí, že v sobě samé pro ni nemá dost místa, ale vyzařuje ji na ostatní duše“ (1074).

Faustynin Deníček nám říká, že nestačí důvěřovat Ježíši. Musíme projevat milosrdenství svým bližním skutkem, slovem i modlitbou (742). Ježíš říká Faustyně: „Pokud duše neprokazuje milosrdenství žádným způsobem, nedosáhne mého milosrdenství v soudný den“ (1317).

Pán mi řekl: „Nic se nestarej, jak kdo jedná, ty jednej tak, jak ti já říkám, máš

být mým živým odrazem skrze lásku a milosrdenství.“ Odpověděla jsem: „Pane, vždyť často mou dobrotu zneužívají.“ — „To nic, má dcero, o to se nezájmej, ty vždy buď ke všem milosrdná, zvláště k hříšníkům“ (1446).

„Ach, jak mě bolí, že se duše se mnou tak málo spojují ve svatém přijímání. Čekám na duše, a ony jsou ke mně lhotejné. Tak něžně a upřímně je miluji a ony mi nevěří. Chci je zahrnout milostmi – ony je nechtějí přijmout. Jednají se mnou jako s čímsi mrtvým, a přece mám Srdce plné lásky a milo-

srdenství. – Abys poznala alespoň trochu moji bolest, představ si nejněžnější matku, která velice miluje své děti, avšak ty děti láskou matky pohrdají, uvaž její bolest, nepotěší ji nikdo. – To je slabý obraz a znázornění mé lásky“ (1447).

V Deníčku se setkáváme s nádhernými modlitbami k Božímu milosrdenství, modlitbami, které nás podněcují uctívat nekonečné Boží milosrdenství a slitovat se nad dušemi, které se s ním touží sjednotit. „Duše má, veleb za všechno Pána a oslavuj jeho milosrdenství, vždyť neznáš konce jeho dobroty. Všechno pomine, ale jeho milosrdenství nemá hranic ani konce, i když zloba dovrší svou míru, milosrdenství je bez míry. Ó, můj Bože, dokonce i v trestech, které sesíláš na zemi, vidím hloubku Tvého milosrdenství, neboť tím, že nás trestáš zde na zemi, zbavuješ nás věčného trestu. Raduj se všechno stvoření, neboť ty jsi Bohu v jeho nekonečném milosrdenství blíže než nemluvně srdci matky. Bože, který jsi Slitování samo k největším hříšníkům upřímně se kajícím, čím větší hříšník, tím větší má na Boží milosrdenství právo“ (423).

Svatá Faustyna nám připomíná význam Eucharistie a Nejsvětější Trojice: „Když ke mně přicházíš ve svatém přijímání ty, Ježíši, jenž sis laskavě (...) učinil příbytek v malém nebi mého srdce, snažím se být celý den s tebou, nenechávám tě samotného ani na chvíli. I když jsem ve společnosti lidí nebo s chovankami, mé srdce je stále spojeno s ním. Když usínám, obětuji mu každý úder svého srdce. Když se probudím, chvíli velebím Nejsvětější Trojici a děkuji, že mi darovala ještě jeden den. Že se ještě jednou na mně zopakuje tajemství vtělení Tvého Syna, že se ještě jednou před mým pohledem zopakuje tvé bolestné utrpení. Tehdy se snažím Ježíšovi usnadnit proniknout skrze mne do jiných duší. Všude chodím s Ježíšem, všude mě provází jeho přítomnost“ (486).

Korunka k Božímu milosrdenství

13. září 1935 měla sestra Faustyna vidění strašného ničícího anděla („vykonavatele Božího hněvu“), který se měl dotknout země zvláště na určitém místě. Začala se modlit a prosit anděla, aby se na chvíli zastavil a svět bude činit pokání. Nejdříve se její prosba zdála marná, ale v té chvíli uviděla Nejsvě-

foto: archív VMSJ

tější Trojici a v duši pocítila sílu Kristovy milosti. Znovu začala Boha prosit za svět slovy ve svém nitru:

„Věčný Otče, obětují Ti tělo a krev, duši i božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i za hříchy celého světa. Pro jeho bolestné utrpení buď k nám milosrdný“ (475).

Její modlitba byla vyslyšena a anděl nemohl vykonat spravedlivý trest za hříchy. Druhý den ráno sestra Faustyna slyšela ve svém nitru slova: „Kdykoliv vejdeš do kaple, hned se pomodli tu modlitbu, kterou jsem tě včera naučil“ (476). Když se modlila tuto modlitbu, slyšela v duši slova: „Tato modlitba je na usmíření mého hněvu, budeš se ji modlit po devět dní na obyčejném růženci následujícím způsobem: Nejprve se pomodlíš jednou Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: Věčný Otče, obětují Ti tělo a krev, duši i božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista na smír za hříchy naše i za hříchy celého světa. Na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu. Na závěr se pomodlíš třikrát: Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem“ (476).

Sám Ježíš nám říká, proč je důležité modlit se tuto modlitbu: „Neustále se modli korunku, kterou jsem tě naučil. Každý, kdo se ji bude modlit, dosáhne velkého milosrdenství v hodině smrti. Kněží ji budou dávat hříšníkům jako poslední záchranu. I kdyby byl hříšník sebevíc zatvrzelý, jestliže se jen jednou pomodlí tuto korunku, dosáhne u mého nekonečného milosrdenství milost. Přeji si, aby mé milosrdenství poznal celý svět. Nesmírné milosti toužím dávat duším, které důvěřují mému milosrdenství“ (687).

„Jak veliké milosti udělím duším, které se budou tuto korunku modlit, nitro mého milosrdenství je pohnuto vůči těm, kdo se korunku modlí“ (847).

„Každou duši, která se tu korunku bude modlit, bráním v hodině smrti jako svou slávu. A stejné odpuštění dosáhnou umírající, když se ji druzí u nich pomodlí“ (811). „Skrze ni vyprosíš všechno, bude-li to, oč prosíš, shodné s mou vůlí“ (1731).

Po Faustynině smrti se začalo poselství Božího milosrdenství šířit po celém světě. Ale v důsledku válečné a pová-

foto: Arturo Mari

lečné politické situace v Polsku bylo pro církev těžké ověřit pravost Faustyniných zápisků. Vatikán proto musel dočasně zakázat šíření zjevení. Nakonec však zápisky důkladně prozkoumali. Učence a teology zarazila schopnost prosté řeholnice se sotva dvouletým vzděláním psát tak hluboce a jasně o mystickém životě. Její poznámky byly teologicky bezchybné. V současnosti se řadí mezi mistrovská díla mystické literatury.

Lagiewniki – hlavní město Božího milosrdenství

Hlavním cílem poutě Svatého otce do Polska v srpnu 2002 byl chrám Božího Milosrdenství v Krakově–Lagiewnikách. Při slavení Eucharistie Jan Pavel II.

posvětil nový kostel, slavnostně zasvětil svět Božímu milosrdenství a vyhlásil Lagiewniki za hlavní město Božího milosrdenství. Nesliboval snad Ježíš, že „jiskra, která připraví svět na jeho druhý příchod.“ (Deníček, 1732) vzejde odtud?

Do druhé světové války byl klášter Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství v Krakově–Lagiewnikách soukromou institucí sloužící sestřím a jejich chovankám. Dnes je v něm svatyně Božího milosrdenství se známým obrazem Milosrdného Ježíše a ostatky svaté Faustyny. Tisíce poutníků z celého světa pravidelně navštěvují toto místo. Tady se hlásá poselství milosrdenství. Tady se obětují modlitby za Boží milosrdenství pro celý svět. Tady se prokazují skutky milosrdenství všem, kdo to potřebují. Tady se duchovně formují apoštolové Božího milosrdenství.

Poselství milosrdenství

Poselství milosrdenství je jednoduché: Bůh nás všechny miluje, ať jsme jakkoli hříšní. Chce, abychom se k němu obrátili a on nám mohl požehnat. Chce, abychom poznali jeho milosrdenství a dovolili mu proudit skrze nás do druhých. Takto budeme mít všichni podíl na jeho radosti. Ještě jednou: Je to lehké jako abeceda, prostě o jeho milosrdenství. Bůh chce, abychom k němu přistupovali, litovali svých hříchů a prosili ho o milost. Buďte milosrdní. Bůh chce, abychom dosáhli jeho milosrdenství ▷

foto: Arturo Mari

foto: Arturo Meri

a aby ho skrze nás dosáhli i druzí. Neko-
nečná důvěra. Bůh chce, abychom věděli,
že milosti jeho milosrdenství závisí na
naší důvěře.

Svatořečení sestry Faustyny

První neděli po Velikocích 18. dubna
1993 vyhlásil papež Jan Pavel II. na Sva-
topetrském náměstí v Římě sestru Faus-
tynu za blahoslavenou. Svatořečena byla
30. dubna v jubilejním roce 2000, v neděli
Božího milosrdenství. A tak se oficiálně
stala první svatou třetího tisíciletí.

Během homilie při mši svaté u pří-
ležitosti svatořečení Svatý otec zdůraz-
nil, že díky Boží Prozřetelnosti byl život
této pokorné dcery Polska neodluči-
telně spojený s dějinami uplynulého sto-
letí. „Právě v meziválečném období jí
Kristus svěřil poselství milosrdenství.
Pamětníci, svědkové a účastníci tehde-
jších událostí a strašného utrpení, které
přinesly tyto roky milionům lidí, dobře
vědí, jak důležité bylo poselství milosr-
denství... Co nám přinesou následující
léta? Jaká bude budoucnost lidstva na
zemi? Není nám dáno to vědět. Určitě
to budou léta, kde se bude spojovat nový
pokrok s bolestivými zkušenostmi. Ale
světlo Božího milosrdenství, které nám
Pán touží navrátit skrze laskavost sestry
Faustyny, bude zářit na cestu mužům
a ženám třetího tisíciletí.

„Svatořečení sestry Faustyny má
zvláštní význam: tímto skutkem chci dnes
odevzdat toto poselství novému tisíciletí.
Odevzdávám ho všem lidem, aby lépe
poznali skutečnou tvář Boha i svých bra-

trů... Sestra Faustyna Kowalská ve svém
deníku píše: „Pociťuji nesmírnou bolest,
když vidím utrpení svých bližních. Veš-
keré utrpení mých bližních mi naplňuje
srdce; nosím jejich muka ve svém srdci,
až mě to fyzicky ničí. Kéž by mě zaplavily
všechny jejich bolesti, aby se jim ulevilo“
(Deníček, 365). Tak velký je soucit, který
pramení z lásky, když je jejím měřítkem
Boží láska! (...) Právě tato láska musí
v dnešní době inspirovat lidstvo, jak má
obstát v krizi smyslu života, jak má vyře-
šit nejrůznější problémy, hlavně jak brá-
nit lidskou důstojnost. Poselství Božího

milosrdenství je tedy i poselstvím o hod-
notě každého člověka. Bohu je každý člo-
věk drahý, Kristus položil život za všechny,
Bůh každému dává svého Ducha a nabízí
důvěrný vztah... Toto utěšující pose-
lství je určeno hlavně těm, kdo postih-
nuti těžkou zkouškou či unaveni váhou
svých hříčů přestali věřit v život a nejsou
daleko od propasti zoufalství. Jim Kris-
tus ukazuje svou něžnou tvář; dopadají
na ně paprsky z jeho srdce, zahřívají je,
ukazují cestu a naplňují nadějí. Kolik duší
našlo útěchu v modlitbě „Ježíši, důvěřuji
Ti“, kterou Prozřetelnost zjevila sestře
Faustyně! Tento jednoduchý úkon ode-
vzdání se Ježíši rozhánil všechna mračna
a dovoluje paprsku světla proniknout do
každého života. Ježíši, důvěřuji Ti! [...] A ty, Faustyno, Boží dare naší doby, dare
Polska celé církvi, pomoz nám uvědomit
si hloubku Božího milosrdenství, sku-
tečně ji zakusit a svědčit o ní mezi svými
bratry a sestrami. Ať se tvoje poselství
světla a naděje rozšíří po celém světě, ať
obrací hříšníky, utiňuje spory a nenávisť
a pomáhá jednotlivcům i národům stát se
bratry. Dnes, kdy spolu s tebou upíráme
svůj pohled na tvář vzkříšeného Krista,
ať je naše modlitba tvojí modlitbou úpl-
ného odevzdání se a spolu s tebou s pev-
nou nadějí říkáme: Ježíši Kriste, důvěřuji
Ti. Ježíši, důvěřuji Ti!“ (Homilie Svatého
otce, 30. dubna 2000).

Robert Kazsa ■

foto: archiv MŠI

Zázračné uzdravení na přímluvu sestry Faustyny

Prohlášení sestry Faustyny za blahoslavenou se uskutečnilo po potvrzení zázračného uzdravení Mureen Diganové z USA v roce 1981. Potom byl ve Vatikánu 20. prosince 1999 podepsán dekret, podle kterého se roku 1995 na přímluvu blahoslavené sestry Faustyny zázračně uzdravil kněz Ronald Pytel z Baltimore. Tak byla splněna jedna z nutných podmínek ke svatořečení sestry Faustyny, polské řeholnice a mystičky, která zemřela v Krakově roku 1938. Slavnost svatořečení se uskutečnila v Neděli milosrdenství 30. dubna 2000 na Náměstí svatého Petra v Římě. Byla to první kanonizace v Jubilejním roce a v novém tisíciletí.

Svědectví o uzdravení

Jmenuji se Ronald Pytel a jsem farářem v kostele Panny Marie Růžencové v Baltimore. Knězem jsem dvacet šest let. Kněžské svěcení jsem přijal v rodné farnosti Panny Marie Růžencové. Pocházím z polské rodiny. Moji rodiče se narodili v USA, ale prarodiče přišli z Polska.

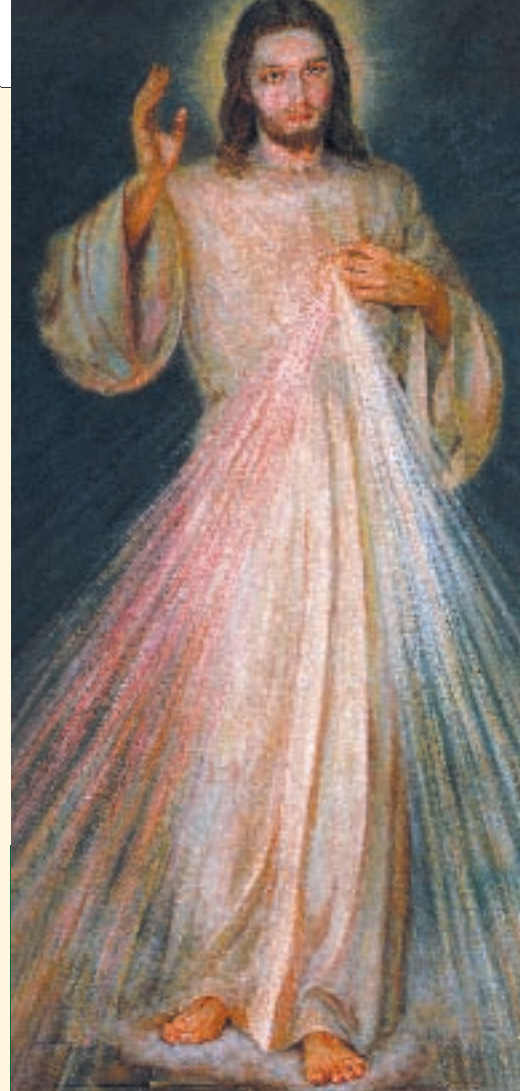
Ještě jako malý chlapec jsem na základní škole vidával obrázek milosrdného Ježíše s nápisem „Ježíši, důvěruji Ti!“ Ale až v roce 1987 v době poutě do Medjugorje jsem se blíže seznámil s pobožností a korunkou k Božímu milosrdenství.

Roku 1995 jsem byl celou zimu a jaro nemocný. Příznaky nemoci ukazovaly na prochladnutí, alergii a zápal průdušek. Při chůzi do prvního poschodí jsem nemohl popadnout dech a stále jsem kašlal. Navštívil jsem praktického lékaře, který potvrdil diagnózu alergického zápalu průdušek. Po dobu té samé návštěvy si lékař všiml, že něco není v pořádku s mým srdcem, a proto mě poslal na odborné vyšetření, na tzv. Dopplerův echokardiogram. Toto vyšetření mi udělali 7. června 1995. Ukázalo se, že moje aortální chlopně byla tak zúžená, že přes ní protékalo jen dvacet procent krve. Šlo o vážnou srdeční vadu.

Na 8. června mě objednali na vyšetření k dr. Nicholasu Fortuinovi, výbornému kardiologovi, který pracoval ve známé nemocnici John Hopkins v Baltimore.

Doktor Fortuin je pokládán za jednoho z nejlepších kardiologů ve Spojených státech. Po prostudování mého echokardiogramu potvrdil diagnózu zúžení aortální chlopně. Předepsal mi léky a poslal mě domů s tím, že mám ležet až do stanovení termínu operace.

Dne 14. června 1995 ráno v půl sedmé mě můj nejlepší přítel kněz Larry Gesy odvezl do nemocnice. Na cestě mi řekl prorockou větu: „Neboj se, Rone. To všechno nějak souvisí s Božím milosrdenstvím.“ Mezi osobními věcmi, které jsem si do nemocnice vzal, byl Deníček blahoslavené sestry Faustyny. A i když mě myšlenka na blížící se operaci nenadchla, v mém srdci vládl pokoj. Operovali mě v den, kdy začínala nověna před slavností Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Po operaci mě dali na oddělení intenzivní kardiologické péče. Následující den mi odstranili sondu ze žaludku a respirátor. Později mne přemístili do samostatného pokoje v kardiologickém oddělení, kde jsem se další dny zotavoval z operace. Po dobu rekonvalescence jsem četl Deníček blahoslavené sestry Faustyny a každý den jsem se modlil korunku k Božímu milosrdenství. Chirurg doktor Peter Green se po operaci setkal s Gesym a řekl mu, že mé srdce bylo vážně poškozené následkem zúžení chlopně, které neumožňovalo volný průtok krve. Kdyby mě neoperovali, hrozila by mi smrt. Z nemocnice mě propustili v pondělí 19. června, ▷

Jak se modlit Korunku k Božímu milosrdenství?

(modlí se na obyčejném růženci, má pět desátek)

Otčenáš...
Zdravas Maria...
Věřím v Boha...

na velkých zrnkách:

Věčný Otče, obětují Ti tělo a krev, duši i božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i za hříchy celého světa.

na malých zrnkách:

Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.
(10 x)

na ukončení:

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný smiluj se nad námi a nad celým světem. (3 x)

foto: archiv MSI

tedy pět dní po operaci. Dne 7. července, tedy krátce po propuštění, se objevila nová komplikace, zápal pohrudnice. Cítil jsem velké bolesti v hrudním koši a měl jsem vysoké teploty. Opět mne přijali do nemocnice a zjistili, že se mi hromadí tekutina v levém plicním laloku. Tekutinu odstranili a dávali mi antibiotika. Když se lékaři ujistili, že mi nehrozí žádné nebezpečí, předepsali mi hromadu léků a propustili mě z nemocnice. Normálně vážím 92 kilogramů, po operaci jsem zhubl o 12 kg. Vypadal jsem jako vězeň z koncentračního tábora.

V červenci a v srpnu se mi postupně obnovovaly síly a přibíral jsem. V září jsem navštívil doktora Fortuina. Po vyšetření chtěl můj přítel Gesy vědět, jaký je můj zdravotní stav. Doktor Fortuin mi řekl, že už nebudu moci normálně pracovat a nemám šanci na delší život. Levá srdeční komora byla velmi oslabená a můj stav před operací byl mimořádně špatný. Larry byl touto diagnózou zaskočený a překvapený a jen postupně mě s ní seznamoval. Vrátil jsem se do farnosti začátkem října a opět jsem vykonával svou práci, ale ve značně omezeném rozsahu.

Dne 5. října jsme měli celodenní pobožnost spojenou s bděním před Nejsvětější svátostí, modlitbami korunky k Božímu milosrdenství, růžencem a s přednáškou o daru milosrdenství. Den jsme zakončili mší svatou. To všechno nás připravovalo na příchod Svatého otce do Baltimore 8. října 1995. Při mši svaté jsem byl hlavním celebrantem. V homilii jsem hovořil o důvěře v Boha a o tom, jak se mě Bůh dotýkal svým milosrdenstvím. Fyzicky jsem se

foto: archiv MSI

cítil lépe. Ten večer se skupina lidí, která byla součástí pastoračního programu Dílo našeho Otce, modlila nade mnou a prosila o mé uzdravení. Při modlitbě prosili o přímlovu blahoslavenou sestru Faustynu a já jsem uctil její relikvii. Při modlitbě jsem spočinul v Duchu Svatém. Ležel jsem na dlažbě asi patnáct minut. Byl jsem při plném vědomí, ale nemohl jsem se pohnout. Cítil jsem se jako člověk paralyzovaný silou Boží lásky. Ten den jsem si až pozdě večer uvědomil, že jsem si zapomněl vzít léky. Vzal jsem si je až okolo půlnoci a chystal se na odpočinek. Vtom jsem pocítil bolest u srdce, zvlášť při hlubokém nádechu. Do té doby jsem bolest srdce necítil, bolela mě jen rána po operaci. Bylo to pro mě něco nového, neznámého. Myslel jsem si, že jsem byl přes den příliš aktivní.

Od té doby jsem stejnou bolest pociťoval každý den, ale v následujících dnech se zintenzivňovala ve stejné době. Další neděli, kdy Svatý otec navštívil Baltimore, náš autobus parkoval jeden a půl kilometru od stadionu. Po mši svaté se ztratili dva lidé z našeho autobusu, jedním z nich byla moje matka. Pětkrát nebo šestkrát jsem běhal mezi autobusy a stadionem, abych ji našel. K mému velkému překvapení jsem neměl žádné problémy s dýcháním, i když byl velmi teplý říjnový den. Avšak bolest u srdce neustupovala a každý den se ozývala. Proto jsem se rozhodl jít na dovolenou. Až tam jsem si uvědomil, že bolest rostla po požití léku na srdce. Následující den jsem si lék nevzal a bolest se nedostavila. Zatelefonoval jsem doktoru Fortuinovi a řekl jsem mu o svém objevu. Byl jsem si jist, že právě lék na srdce mi způsoboval bolesti. Doktor Fortuin mi řekl, že je to nejlepší lék na nemoc mého srdce a kromě toho ho můj organizmus dva měsíce bez problémů toleroval bez vedlejších účinků. Navrhl mi: když můj organizmus takto reaguje, bude lépe brát si jeden den poloviční dávku a druhý den celou. A že mu mám zavolat za týden. Když jsem si bral poloviční dávku léku, cítil jsem se lépe. Bolest byla slabší a rychleji pominula. Zavola jsem doktoru Fortuinovi a informoval ho o svém pozorování. Řekl mi, že mám pokračovat v užívání poloviční dávky léku ještě devět dní, do dříve naplánované kontroly u něj.

9. listopadu v době mé návštěvy u doktora Fortuina mi po úvodním vyšetření udělali Dopplerův echokardiogram. Profesor si prohlédl výsledky a potom mě zavola do své pracovny. Díval se na mě tiše, beze slov. Trvalo to nekonečně dlouho. Nakonec se rozhovořil. Toto jsou jeho slova: „Rone, někdo zasáhl v tvůj prospěch.“ Zeptal jsem se: „Co to znamená?“ Odpověděl: „Tvoje srdce je zdravé.“ – „Co?“ zvolal jsem udiveně. Profesor tehdy ještě jednou důrazně opakoval: „Tvoje srdce je úplně zdravé.“ Nedůvěřivě jsem se pokoušel oponovat: „Ale vždyť doktor Green navrhl opakovat echokardiogram, aby se přesvědčil, zda levá komora srdce zesílila.“ Tehdy profesor Fortuin jasně řekl: „Ne, ne... Mluvím o úplně normálním srdci. Neumím vysvětlit, co se stalo, nemusíš brát žádné léky, jen Coumadin-acenokumorol a uvidíme se opět za rok na následující kontrole.“ Udiven jsem se zeptal: „Za rok?“ Odpověděl: „Ano, za rok. Tvoje srdce je úplně zdravé.“

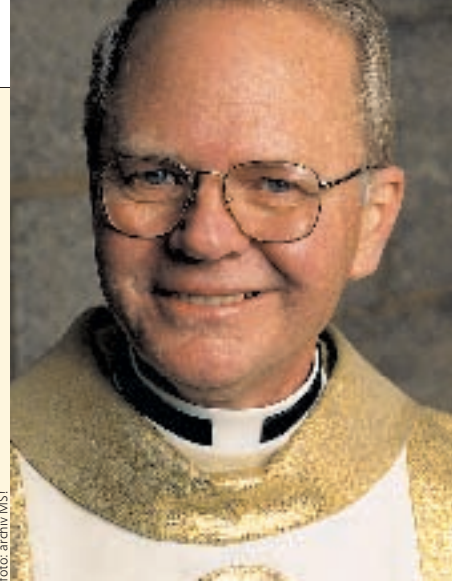

foto: archiv MSI

Doktor Fortuin mi připomněl, že musím pravidelně užívat lék proti srážení krve, protože mám umělou chlopuň a musím kontrolovat srážlivost krve. Ostatní léky vyřadil. Po odchodu z doktorovy pracovny jsem zatelefonoval Larrymu Gesymu a řekl jsem mu všechno, co mi oznámil doktor Fortuin. Larry odpověděl: „To je zázrak, za který jsme se modlili.“

V listopadu 1996 byla v baltimorské arcidiecézi ustanovena zvláštní komise, aby prozkoumala prohlášení lékařů a ostatních svědků mého zázračného uzdravení. Dne 8. prosince přicestoval do Baltimore otec Seraphin Michalenko, vicepostulátor kanonizačního procesu sestry Faustyny v USA. Následujícího dne jsme se otec Michalenko, otec Gesy a já vydali na arcidiecézní tribunál. Tam nám odevzdali všechny shromážděné a zapečetěné dokumenty, abychom je doručili do Vatikánu. Dokumenty obsahovaly více než osm set stran lékařských zpráv a okolo pěti set stran výpovědí složených pod přísahou. Dne 13. prosince kardinál W. Keeler bydlící v Římě odevzdal spolu s otcem Michalenkem, otcem Gesym, otcem Antonem Mrukem, hlavním postulátorem sestry Faustyny, a se mnou celou dokumentaci týkající se mého uzdravení prefektovi Kongregace pro záležitosti svatých arcibiskupu Nowakovi.

V srpnu 1998 profesor Valentin Fuster, světoznámý kardiolog z nemocnice Mount Sinai v New Yorku, začal podrobně studovat lékařské zprávy o mém uzdravení. Seznamoval se s nimi více než čtyři měsíce. Potom mě pozval na setkání, které se uskutečnilo v New Yorku. Po podrobném vyšetření a konzultacích doktor Fuster vydal následující prohlášení: „Po prostudování celé dokumentace a po rozhovoru s panem Pytlem,

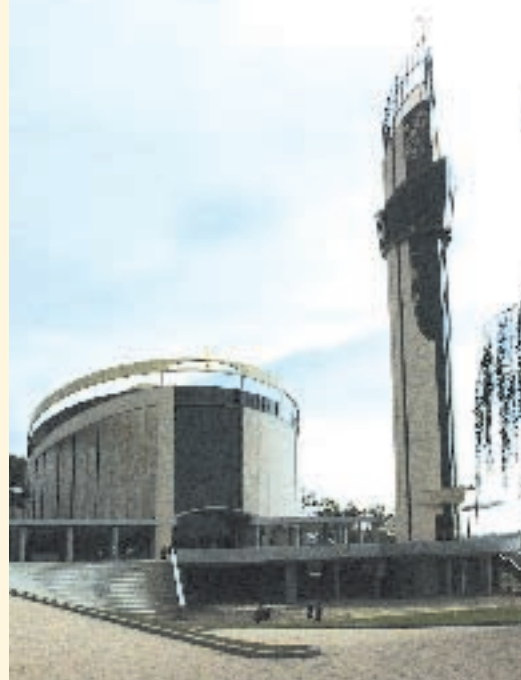
stejně jako s jeho spolupracovníky, kteří ho znali před i po nemoci v roce 1995, jsem se přesvědčil, že nastala okamžitá změna v příznacích nemoci, které existovaly přede mší svatou za uzdravení a po jejím skončení. Úplné zmizení příznaků nemoci nastalo během následujících třích dní. Ztráta všech příznaků nemoci pana RONALDA PYTLE po uzdravující mši svaté dne 5. října 1995 je z hlediska lékařské vědy nevysvětlitelná.“

Lékaři vybraní Kongregací pro záležitosti svatých se po prostudování výsledků všech vyšetření a často opakovaných testech z posledních čtyř let setkali na zasedání 16. listopadu 1999. Je to datum svátku Panny Marie Ostrobránské – Our Lady of Mercy, přičemž i kongregace blahoslavené sestry Faustyny má název Sisters of Our Lady of Mercy. Prohlásili, že okamžitou změnu velmi poškozené levé srdeční komory na úplně zdravou není možné lékařsky nijak vysvětlit. Byl to zázrak připsaný přímluvě blahoslavené Faustyny KOWALSKÉ.

Lidé říkají, že když chceme něco dostat od šéfa, nejlépe je žádat o to přes sekretářku. Jsou dvě sekretářky, kterým vděčím za mnoho. První je sekretářka doktora Fortuina. Přestože jeho diář byl velmi zaplněný, když se sekretářka dozvěděla, jak těžce jsem nemocný, zatelefonovala mi, když někdo zrušil svoji návštěvu, a byl jsem v doktorově ordinaci za půl hodiny. Díky ní jsem měl přístup k jednomu z nejlepších kardiologů ve Spojených státech. Druhá sekretářka, které vděčím za mnoho, je svatá sestra Faustyna, sekretářka Božího milosrdenství. Víím, že se za mě přimlouvala u Ježíše a že jeho láska se mě dotkla a uzdravila mě. Toužím spolu se svatou Faustynou vyzpívat hymnus vděčnosti a velebení za nekonečné Boží milosrdenství:

„Ó, Bože, jak štědře je vylito Tvé milosrdenství, a to všechno jsi udělal pro člověka. Ach, jak musíš toho člověka milovat, když je Tvá láska k němu tak činná. Ó, Stvořiteli můj a Pane, všude vidím stopy tvých rukou a pečeť Tvého milosrdenství, které obklopuje všechno, co je stvořené. Ó, můj nejslitovnější Stvořiteli, toužím Ti vzdát čest jménem všeho Tvého stvoření a tvorů... vyzývám celý vesmír, aby velebil Tvé milosrdenství. Ach, jak je veliká Tvá dobrota, Bože“ (Deníček, 1749).

Tomasz Kozub TChr, Baltimore ■

Krakow-Lagiewniki

Každý rok přichází do

– celosvětové centrum úcty k Božímu milosrdenství

Lagiewnik stále více poutníků, aby se modlili a přijímali svátosti.

Kromě kaple kláštera Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství, v níž se nachází světoznámý obraz Božího milosrdenství, je k dispozici Dům modliteb (s možností ubytování a stravování). V něm je možno pořádat duchovní cvičení, konference a setkání. Součástí centra je také informační kancelář.

Skupiny poutníků, které mají zájem o setkání se sestrami, jež mají na starosti šíření úcty k Božímu milosrdenství, laskavě prosíme o kontakt telefonem (+48) 12 2637997 nebo emailem: recepja@pastorallodge.com.pl

Bližší informace na:
[http://www.pastorallodge.com.pl/](http://www.pastorallodge.com.pl)

MILUJTE SE NAVZÁJEM,
JAKO JSEM JÁ MILOVAL VÁS.

Jak Satan vidí člověka

svědectví

Ježíš vždy zvítězí

Následující úryvky pocházejí z výpovědi známého jezuity, Domenica Mondrone, který během exorcismu zažil osobní střetnutí se zlým duchem.

„Nikdy nepochopíte,“ říká ďábel, „jak velmi vámi – lidmi – pohrdám. Neskonale se mi hnusíte. Vyvyšujete se nad zvířata, a přitom jste nejhorší z nich. Už jen vaše existence mě naplňuje obrovským znechucením. Jste horší než prasata. Říkáte, že jste inteligentní, a přitom jste hloupí. Stačí se jen podívat na falešné vědecké ‚bahno‘, kterým vás krmím. A podávají vám ho takzvaní ‚vědci‘ – moji spojenci. Potom tu je odpad, který vám podávám v novinách. Můžete skutečně být Jeho nejcenějším stvořením? Pár zvráceností a je to – jste na mojí straně. Jak lehce podlehnete lichotkám mých poslů! Ceníte si své svobody, ale lehce padnete do mé pasti! Jak jednoduché je oklamat vás ve jménu svobody! Jste znechucení, když vidíte něco nečistého, ale ochotně podlehnete nečistým vášním. Válíte se ve své zkaženosti jako prasata v blátě. Muži si navzájem podřežou krk kvůli ženě nebo hrstce zlata. Ne že by mi to vadilo. Tak proč tolik rozruchu kolem Vyvoleného, který trpěl na kříži, aby vás zachránil? Co jste tím získali? Před čím vás zachránil, před hříchem? Vždyť se v hříchu přímo topíte! A potom jen uvažte, co se stane, když vás pokouším duchem žárlivosti, nenávisti, závisti a pomsty.“

„Panna Maria,“ dodává jinde ďábel, „kříží moje plány. Ona přináší zkázu mému království. Stojí mezi mnou a konečným vítězstvím. Nakonec může být příčinou mé porážky. Vždy mi klade do cesty překážky. Podněcuje své stoupence, aby mě připravovali o duše. Kdekoli vzrůstá moje moc, tam ona tiše znásobuje svá vítězství.“

Domenico Mondrone

Jack vydává svědectví o exorcismu, který popisuje otec Marek.

V poslední den duchovních cvičení se ukázalo, že jeden z nás je posedlý zlým duchem. Najednou se postavil a hodil kámen na monstranci, ve které byla Svátost oltářní. Netrefil se, ale kámen poškodil řezbářské dílo za oltářem. Vykřikl něco jako: „Netrefil jsem! Nikdy ho netrefím!“ Nebudu popisovat celou událost. Posedlý Artur vyhrožoval, že zničí mou rodinu a prozradí všechny moje hříchy, ale kněz mu to ve jménu Ježíše Krista zakázal. Ve jménu našeho Spasitele přikázal zlému duchu, aby vyšel z chlapcova těla.

Artur se strašně rouhal Ježíši a Panně Marii. Proklínal svatou Faustynu a Svatého otce. Zatím jsme se my ostatní (devatenáct chlapců) nahlas modlili k nebeskému Otci a Panně Marii. Kněz se sklonil nad chlapcem a také se modlil. Chytili jsme se za ruce a udělali jsme kolem nich i oltáře kruh. Vyhánění ďábla mi pomohlo porozumět některým věcem. Teď jsem zcela přesvědčený, že Ježíš je skutečně přítomný v Eucharistii. Ve svaté hostii se skrývá jen proto, abychom při pohledu na našeho Spasitele nezemřeli radostí a úžasem. Vždy jsem tomu věřil, ale moc jsem se tím nezaobíral, protože jsem tomu nerozuměl. Teď jsem si tím jistý. Dostal jsem nesmírnou milost. Bůh nám věří tak, že nám dal sebe samého ve formě chleba. Za to mu z celého srdce děkuji.

Exorcismus mi ukázal i to, co dokáže kněz ve jménu Ježíše Krista. Kněz rozhřešuje naše hříchy a slaví mši svatou. Vlastně v Ježíšově jménu může udělat cokoli.

Na vlastní oči jsem viděl kněze vyhánět zlé duchy. Teď vím, že náš Pán působí skrze své kněze. Jaký nádherný dar nám Ježíš dal ve svých kněžích!

Po hodině zápasu Artur vyznal víru v Ježíše Krista. Bylo to tak krásné. Když zlí duchové vyšli z Artura, plakali jsme jako malé děti. Byly to slzy radosti. Nikdy v životě jsem nebyl tak šťastný. Uvědomil jsem si, že jsme právě viděli Ježíše zvítězit nad satanem. Byl to zázrak. Na vlastní oči jsme viděli, co dokáže kněz v Ježíšově jménu. Kolik moci je v kněžství!

Jsem přesvědčen, že i Panna Maria byla s námi během celé této události. Zlý duch se jí bál. Sám to řekl. Intuitivně jsme zazpívali píseň „Ježíš je vítěz“. Byla to chvíle velké radosti. Nikdy předtím jsem se tak vroucně nemodlil. Ježíš nám dal víru a odvahu vytrvat v této „hodině zápasu“ a stát se svědky jeho vítězství. Satan má velkou moc. Větší než člověk. Ale Bůh je s námi. Koho se máme bát, když je s námi Bůh? Jak řekl otec Marek, musíme nadále žít v Kristu, protože satan nepřestane házet kameny. Ale není třeba se bát, Krista nikdy netrefil a ani netrefí.

Ubohý chlapec nakonec vyznal víru v Krista. I já otevřeně uznávám: Ježíš Kristus je můj Pán a Panna Maria je mou královnou. Amen.

Jack ■

Neustále projevuje svoji milost a milosrdenství

Bydlíme v Tacomě na západním pobřeží Spojených států amerických. V zimě roku 1989 se náš tehdy devětatdacetiletý syn Don vydal s kamarády na lyžování do Národního olympijského parku. Při lyžování tam omdlel a spadl. Jeho stav byl tak vážný, že kamarádi ho museli rychle převést k lékaři. Diagnóza byla šokující. Doktor Lee, onkolog, nám řekl, že je to zhoubný nádor a choroba je v posledním stádiu. Lékaři tvrdili, že Don nebude žít déle než dva týdny. Přijali ho do nemocnice v Seattlu. Nejprve se Don držel. Věřil, že ho zachrání zázrak, a odmítl se léčit. Nakonec ho museli lékaři, příbuzní a přátelé přesvědčit, aby si nechal vyoperovat slinivku břišní.

Pouhé dva dny před Donovou operací pocítil náš druhý syn Robert hroznou bolest ve slabínách, a proto ho odvezli do univerzitní nemocnice v Seattlu. Doktor Krieger, jiný onkolog, diagnostikoval další strašné onemocnění: rakovinu varlat. Museli mu vyoperovat jedno varle a část lymfatického systému. Don i Robert podstoupili chemoterapii, vypadaly jim vlasy. Po dvou týdnech Robertovi našli zhoubný nádor v pravé části plic. I tento nádor vyoperovali a následovala další chemoterapie.

Robertův stav byl víceméně beznadějný. Ale náš syn nepřestával věřit, že se uzdraví. Ani můj manžel o tom nepochyboval. Bezmezně důvěřoval Bohu. Já jsem však byla úplně zničená.

Přestala jsem věřit v Boží lásku. Nikdy jsem si nemyslela, že někdo dokáže snést tolik utrpení. Někdy mě bolest tak trápila, že jsem si myslela, že ani smrt by mi nepřinesla žádnou úlevu. Ve svém srdci jsem byla přesvědčena, že je to Boží trest. Několik let jsem pod vlivem knih a rozhovorů s přáteli žila v domnění, že církev je vůči ženám nepřátelská. Zatrpklá jsem a přestala jsem chodit do kostela. Jistým způsobem jsem se odloučila i od své rodiny. Ale potom, ve chvíli beznadějněho utrpení způsobeného nevléčitelnými chorobami mých synů, jsem se rozhodla, že poprosím svoji rodinu, aby se se mnou modlila.

foto: archiv MS1

Právě tehdy mi moje sestra poslala Novénu k Božímu milosrdenství a později Deníček blahoslovené Marie Faustyny Kowalské. Celá rodina se začala modlit za uzdravení našich synů. Nikdy předtím jsem neslyšela o sestře Faustyně nebo o Nověně k Božímu milosrdenství. Naše modlitby byly rychle vyslyšeny. Přemohl mě pocit duchovního pokoje a důvěry

v nekonečné Boží milosrdenství. Uvědomila jsem si, jak se Bůh stará o duše. Jako houba jsem nasávala Boží milosrdenství a neustále jsem se modlila. V bežvyčodné situaci jsem světila děti, manžela i sebe Božímu milosrdenství. Poprvé v životě jsem se úplně oddala do Božích rukou.

Zakrátko se vše obrátilo v dobré. Dona propustili z nemocnice dřív, než se čekalo. Po třech týdnech lékařské testy potvrdily, že zhoubný nádor úplně zmizel. Lékaři žasli nad tímto zázračným uzdravením. I Robertovy testy ukázaly, že rakovina pomalu ustupuje.

Po dalších pěti letech testů lékaři nakonec potvrdili, že choroba byla v obou případech vyléčena. Dnes jsou moji synové úplně zdraví. Oba pracují.

Uplynulo deset let od mého duchovního uzdravení. Celá moje zatrpklost vůči církvi zmizela. Duchovně jsem se posilňovala každodenní účastí na mši svaté, svatým přijímáním, modlitbou svatého růžence a korunky k Božímu milosrdenství. Nikdy nepřestanu být vděčná Bohu za milost a milosrdenství, kterými nás neustále zahrnuje. Zahrnuje jimi nejen moji rodinu, ale i každého, kdo ho s důvěrou prosí o pomoc.

Josephine Duyunganová, Tacoma USA ■

foto: archiv MS1

Díky Ti, Ježíši, můj syn opět vidí!

Píšu tento dopis, abych vám povyprávěla o zázračném uzdravení svého syna. Jsem přesvědčena, že tento zázrak je odpovědí na naše neustálé modlení se korunky k Božímu milosrdenství a uctívání obrazu milosrdného Ježíše.

Moje tragédie (tragédie, kterou může pochopit jen matka) začala 25. března 1999. V ten den jsem šla s tříměsíčním synem k očnímu specialistovi. Radila jsem se i s jinými lékaři, tentokrát se oči mého syna musely vyšetřit pomocí nejmodernějších přístrojů. Vyšetření bylo náročné pro nás oba a diagnóza krutá a definitivní. Oční nervy mého syna odumírají. V nejbližší době oslepne.

Tato návštěva u lékaře nebyla poslední. Hledala jsem pomoc a naději u jiných lékařů. Pořád jsem si mys-

lela, že existuje lék nebo chirurgický zákrok, který vyléčí slepotu mého syna. Ale lékaři měli pro mě vždy jen jedinou odpověď: Nemohu vytvořit něco, co se v organismu správně nevyvinulo. Říkali mi, abych se s tím vyrovnala a pomohla i synovi smířit se s tím. Říkali mi také, abych svého syna milovala. Milovala jsem ho. Stále víc a víc. Ale nedokázala jsem žít s myšlenkou, že bude tolik trpět.

Jako křesťanka jsem složila svou důvěru v Boha. Dne 26. března, den po vyslovení diagnózy, která změnila

život mé rodiny, poslala mně moje matka časopis s obrázkem milosrdného Ježíše. Ten obrázek nás už nikdy neopustil.

To, co vám teď řeknu, bych nejrady volala do celého světa. Ježíši, děkuji ti! Můj syn znovu vidí! Ano, i navzdory tomu, že diagnóza je stejná – odumření očního nervu – můj chlapec vidí tak, že může posbírat i drobky ze země. Drahý Bože! Je to zázrak. Píšu to, abych řekla lidem, aby se modlili korunku k Božímu milosrdenství jako já. Chci, aby i jiní důvěřovali Ježíši jako já, když jsem ho prosila, aby kapkou své svaté Krve očistil nemocné oči mého syna a ten znovu viděl.

Mému synovi jsou nyní dva roky. I teď má zdravotní problémy a k tomu patří i běžné obavy rodičů, ale je to nic v porovnání s tím, co jsme museli vytrpět předtím. Můj syn vidí! Pevně věřím, že ať nás potká jakékoli utrpení, tvé milosrdenství, Pane, ho vyléčí. Dávám ti svůj mateřský příslib, že svého syna vychovam jako tvého věrného služebníka.

Následující slova věnuji všem nemocným a trpícím, všem, kteří se ocitli v mimořádně těžké situaci a myslí si, že z ní není východiska. Hleďte milosrdné Ježíšovo srdce, které je plné soucitu a milosti. Ani se nenačejete a budete svědčit o zázracích ve svém životě a říkat druhým o svém blízkém vztahu k Bohu.

Stále máme obrázek Ježíše, který jsme si vystříhli z časopisu. Hluboce ho uctíváme. Můj syn Karel ho nosí všude s sebou. Líbí se mu, často ho bere do rukou a líbá ho. Ještě moc nechápe, co se stalo, ale až vyroste, plně pochopí Ježíšův podíl na svém uzdravení. Pochopí, že milosrdný Ježíš je a navždy zůstane jeho přítelem.

Beata, Karlova matka ■

foto: archiv MŠI

Na správné cestě s Humanae Vitae

„Ukázňenost přináší rodinnému životu plody radosti a míru a uskutečňuje řešení jiných problémů: podporuje pozornost k druhému manželu, pomáhá manželům ovládat egoismus, který je nepřitelem pravé lásky, a prohlubuje jejich smysl pro odpovědnost. Tím získávají rodiče schopnost hlubšího a účinnějšího vlivu při výchově dětí. Děti malé i dospívající vyrůstají pak v prostředí správného oceňování lidských hodnot a klidně a harmonicky se rozvíjejí jejich duchovní a citové vlastnosti.“ (Humanae Vitae, encyklika o správném způsobu regulování porodnosti, 21)

Roku 1972, jen dva týdny po narození druhé dcery, jsme se s manželkou rozhodli, že se dáme sterilizovat, abychom už neměli další děti. Nebylo to nic překvapujícího, když vezmeme v úvahu náš mladý věk (když jsme se roku 1969 brali, byli jsme sotva dvacetiletí vysokoškoláci), bludné svědomí, nejistou ekonomickou situaci, obavy z tzv. „populační exploze“, nejednoznačný směr, kterým se ubírala jistá část církve.

Následky našeho rozhodnutí jsme nepocítili hned. Při takových věcech je to běžné. Ale když se zpětně ohlédnu na těch sedmáct let mezi narozením druhé dcery a prvního syna po obnovení mé plodnosti, místo toho, aby nás naše rozhodnutí zbavilo strachu, úzkosti a finančních starostí, přineslo nám krutou úrodu pochybností, duchovního zmatku, viny, neshod a nefunkčnosti naší rodiny. V případě mé ženy to byl silný pocit ztráty ženství. Kvůli tomu jsme se nemohli stoprocentně věnovat výchově našich dvou dcer, hlavně v otázkách víry.

Kéž bych mohl říct, že rozhodnutí z roku 1987 obnovit plodnost jsme uvážili lépe než rozhodnutí o sterilizaci. Ale nebylo tomu tak. V tomto případě je to zásluha našeho milujícího Otce a jeho milosrdenství. I když nám pomáhal, naše cesta byla plná chyb, nerozhodnosti a zoufalého vyhýbání se (dvakrát po narození našeho prvního syna jsem si dohodl a zrušil termín druhé sterili-

zace!). Tehdy bylo naší největší pohnutkou utiřit si svědomí – přinejmenším je to důkaz, že nebylo úplně otupené a svátostné milosti našeho manželství stále působily, i když jsme jim do cesty stavěli překážky. Tehdy jsme chtěli zakrýt to, o čem jsme intuitivně tušili, že narušuje svátost manželství. Vzhledem k délce mé sterilizace jsme měli jen malou naději na početí dalších dětí, i když jsme dlouho snili, že jich budeme mít víc.

foto: archiv MSI

Když jsme Bohu začali jen trochu věřit a přijali opravdu jen málo milosti, kterou nás obdařil, dal nám náš milující Otec, kterého nikdo nepředčí ve štědrosti, mnoho dalších milostí. Ve věku čtyřicet dva a čtyřicet pět let k velké radosti našich dcer moje žena počala a porodila další dva zdravé syny. V tomto období (začátkem devadesátých let) jsme postupně s úžasem objevili a nakonec pochopili a ocenili bohatství učení církve, především v otázkách manželství a rodinné morálky. Jako marnotratní synové jsme se vrátili domů. Pochybnosti, neshody a pocity viny byly zahrnány – ne hned, protože milost musí stát na přirozenosti a ta naše byla pokřivena naším záporným smýšlením. Ale časem náš život naplnil pocit důvěry, vnitřního pokoje a shody.

Ježíš hned po zmrtvýchvstání dal Petrovi možnost napravit tři zapření; i nám Bůh dal tři možnosti říct životu ano. Naším chlapcům je teď třináct, jedenáct a sedm roků. Přinášejí neutuchající ▷

radost do naší domácnosti, která se rozroste, když nás přijdou s rodinou navštívit naše vdané dcery, kterým už je po třicítce.

Při našem krátkém sdílení naší zkušenosti myslíme na rostoucí počet duchovních a laiků, kteří brzo objevili dlouhodobý negativní dopad nehlásání nebo nedodržování církevní sexuální morálky. Kněží musí znovu začít hlásat učení církve. Co se týká laiků, je tu jedna z možností.

Mladé manželské páry, které se rozhodly zůstat otevřené životu v naší současné „kultuře smrti“, jsou pod palbou na mnoha frontách, jedna z nich je i ekonomická. Uživit celou rodinu z jednoho příjmu (což je praktický důsledek takového rozhodnutí) je v našem ekonomickém systému téměř nemožné. Mnohé mladé rodiny se snaží udržet se nad vodou. Mnohokrát se takové rodiny ocitnou na okraji společnosti.

A tady mohou pomoci právě starší páry, bývalí zastánci antikoncepce, současníci předešlé, o hodně spravedlivější ekonomiky, ze kterých mnozí jsou v důchodu a mají dostatek času. Mohou pomoci, nazvěme to jistou „druhotnou plodností“. Nejcennější služba, jakou mohou prokázat těmto rodinám, je bezvýhradně je podporovat – především modlitbou.

Modlitba má vést ke skutkům, existuje tedy i mnoho praktických možností jak pomoci mladým rodinám. Někteří mají možnost přispět finančně, jiní,

foto: archiv MŠI

hlavně důchodci, se mohou přestěhovat a usadit se blízko svých dětí s rodinami; mohou odlehčit přepracovaným rodičům tím, že budou hlídat děti (především když je někdo z rodiny nemocný); a jiní zase ve volném čase mohou pomoci svým vnoučatům s domácími úlohami a učením.

Místo toho, aby každé tři nebo pět let kupovali nové a lepší auto, mohou zvážít, jestli to staré nedarují nějaké mladé rodině. Proč nevynechat každoroční dovolenou (někdy až dvakrát za rok) a neposlat na dovolenou utahané mladé rodiče nebo nezaložit účet na vzdělání svým vnukům?! A co takhle

povyprávět o těžkostech této rodiny na setkání spolku katolických žen?

Antikoncepce je ranou, která zasahuje celé Kristovo tělo. Je příliš velkým problémem na to, aby se hodil na bedra jen mladým manželským párům. Na jeho řešení se musí podílet celá církev. Aspoň v naší kultuře je to bezpochybně nejpádnejší důvod našeho selhání při předávání pravé katolické víry našim dětem. Nejnovější sociologické průzkumy ukazují, že největším důvodem odpadnutí dětí od víry svých rodičů je nefunkčnost vztahu rodičů a neshoda je jedním z nejpředvídanějších trpkých plodů života s antikoncepcí. Jak důrazněji mohou děti protestovat proti nedostatku vzájemné lásky svých katolických rodičů, než odmítat, co je rodičům nejdražší – jejich víru?! A naopak, děti, které každý den vidí vzájemnou hojnou lásku svých rodičů, si chtějí s větší pravděpodobností uchovat pramen této lásky, stejnou křesťanskou víru; protože jak nás učí svatý Pavel, manželská láska je druh lásky mezi Kristem – Ženichem a jeho nevěstou, církví.

Christopher A. Zakrzewski ■

Christopher Zakrzewski je bývalý vydavatel časopisu Nazareth Family Journal a v současnosti učí na akademii Our Lady Seat of Wisdom Academy v Barry's Bay, Ontario, Kanada.

foto: archiv MŠI

Čekání na

„S Agátou se skutečně milujeme. Nedává nám samotná láska právo na sex? Proč máme čekat, než se vezmeme?“

(Petr, 19 let)

Milý Petře,

abys pochopil, proč máš čekat, popřemýšlej nejdříve o tom, co ti říká Bůh o lásce a sexu. Jeho názor na tyto věci se podstatně liší od názorů současné, tak i tehdejší pohanské doby. Pohané uctívali bohy a bohyně sexu. I dnes je zřejmý stejný kult sexu. Jen se podívej na záplavu pornografie, sexshopů, erotických nočních klubů a podobně. Mnozí autoři oblíbených časopisů krmí mladé výrokem, že sexuální potěšení a jeho nejhlubší prožití jsou to nejdůležitější. Jejich „morálka“ je asi takováto: Pokud jste fyzicky schopní sexu, oddávejte se mu natolik, nakolik chcete. Pokud pocítujete potřebu anebo máte příležitost, můžete ukojit svou sexuální touhu bez strachu z následků. Kdokoli s kýmkoli. Jakkoli. Při každé příležitosti. Tito autoři nejenže odmítají Ježíšovo učení o lásce a lidské sexualitě, ale i převracejí a zesměšňují tyto hodnoty.

Jako svobodný člověk máš právo odmítnout Boží přikázání. Můžeš si vybrat, jestli budeš věřit všem, kteří zesměšňují to, co náš milující Otec říká o sexu. Ale nejdříve si odpověz na následující otázku: Existuje logické odůvodnění, které popírá pravdu o tom, co říká Písmo svaté o lásce a lidské sexualitě? Písmo nám praví: „Kdo tím pohrdá, nepohrdá člověkem, nýbrž Bohem, jenž vám dává svého svatého Ducha“ (1 Sol 4,8). Co nás Písmo svaté učí o sexu? Z Knihy Genesis (1,27–28) víme, že sex a sexualita pocházejí od Boha a tvoří podstatnou část lidské přirozenosti. Náš Stvořitel chtěl, aby sexuální akt byl 1) výrazem lásky v manželství, 2) místem, kde Bůh utváří každou lidskou bytost, a 3) zdrojem velkého potěšení manželů. Bůh stvořil sex a sexualitu a dal nám je. Na tomto daru není nic zlého. Tělesná touha po opačném pohlaví, tělesném splynutí a potěšení, které doprovází pohlavní akt, je součástí naší sexuality stvořené Bohem. Tyto věci jsou dobré.

Jestliže se na sex díváme z pohledu biologie, vidíme, že tělo muže a ženy je stvořené tak, aby se mohlo dosáhnout spojení spermií a vajíček a zplodit nový život. Pohlavní akt je místem intenzivní Boží přítomnosti. Právě při tělesném spojení muže se ženou Bůh láskyplně vytváří novou bytost. Proto Písmo svaté přísně odsuzuje homosexuální vztahy, nepřirozené sexuální praktiky a jiné sexuální úchytky. Odporují základnímu biologickému zákonu – funkci sexu zplodit nový

život. Jediná povolená forma pohlavního splynutí podle Bible je splynutí muže a ženy spojených v nerozlučném manželském svazku (Mt 19,3–9). Je pravda, že ne každý pohlavní akt zplodí nový život, ale Bůh chce, aby manželské splynutí vyjadřovalo hlubokou důvěrnost a úplně sjednocení v lásce, aby se muž a žena mohli skutečně stát jedním tělem.

Petrě, měl bys vědět, že manželství je platné jen tehdy, když je pohlavně naplněné. Z Písma víme, že nejdůležitější není sexuální potěšení, ale láska a vyzrállost v lásce. Všechno má být podříze-

Všechno je mi dovoleno, ale ne všechno prospívá. Všechno je mi dovoleno, ale ničím se nedám zotročit...

pravou lásku

foto: archiv MSI

foto: archiv MSI

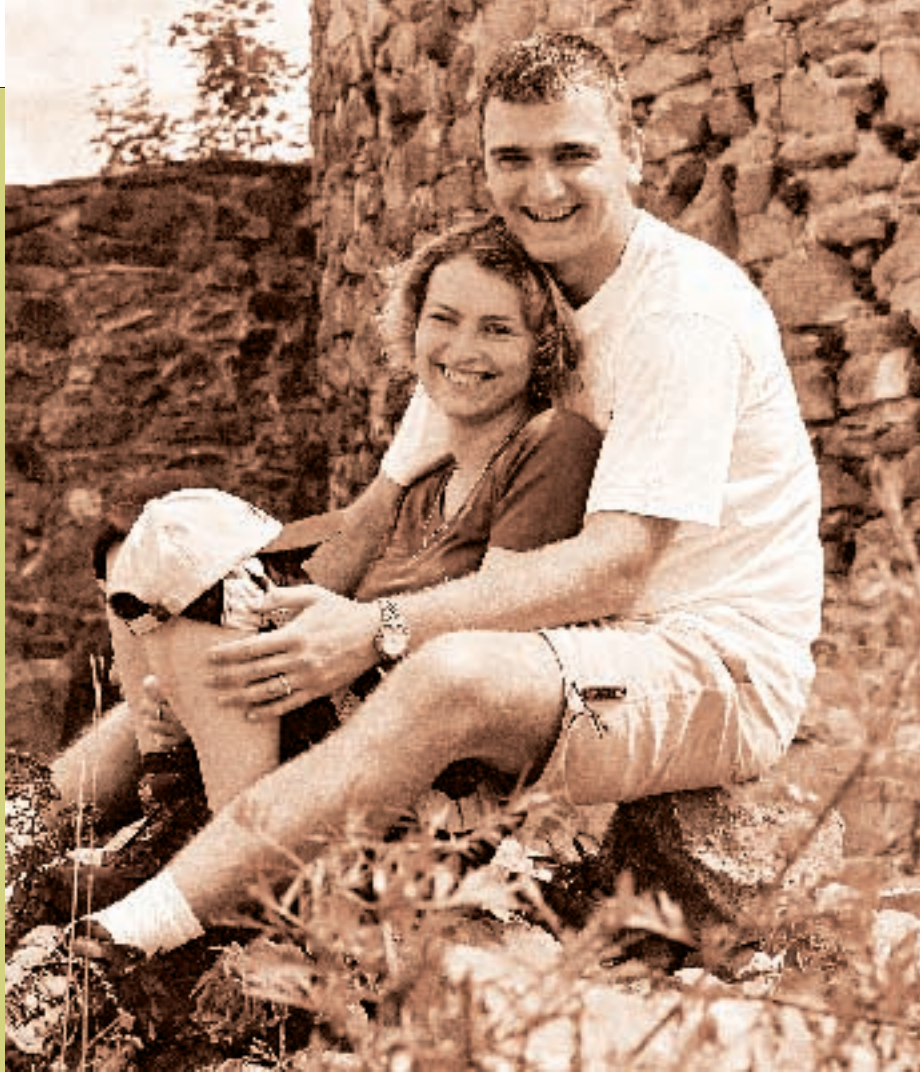

foto: archiv MSI

no tomuto procesu dozrávání a týká se to i oblasti sexuality. Všechny tvoje sexuální pudy, touha po tělesném splynutí s Agátou znamenají, že jsi normální. Ale tato sexuální energie se musí řídit zákonem lásky, jinak se staneš jejím otrokem. Musíš si uvědomit, že lidé, kteří se neřídí zákonem lásky (tj. příkázáními) a neustále se snaží ukojit svoje sexuální touhy, se stávají otroky vždy, když pociťují sexuální touhu. Nazývá se to sexuální závislost. Z lidí, které zotročuje sexuální potěšení, se stávají sobci. Snaží se upokojit svoje potřeby tím důmyslněji. Možná že ses už setkal s různými druhy aktů, o kterých píšou autoři sexuálních článků v časopisech jako je například Bravo. Jednoduše demoralizují čitatele tím, že je učí stát se sobci a otroky sexu. Jako drogoví dealeri i oni takto velmi škodí mladým lidem. O takových lidech Ježíš řekl: „Běda světu, že svádí k hříchu! Svody sice nutně přicházejí, ale běda tomu, skrze koho přijdou“ (Mt 18,7).

Petre, ty a Agáta máte příležitost dozrát v lásce a takto se připravit na náročné, ale nádherné povinnosti manželského života. Jinými slovy, můžete se naučit milovat se navzájem, pokud podřídíte sexuální touhu zákonu lásky. Pokud skuteč-

ně miluješ Agátu, počkáte si na pohlavní styk až do svatby. Až když jí uzavřením manželství přislíbíš, že jí budeš věrný a postaráš se o ni i o děti, které zplodíte – jen tehdy budeš mít právo vyjádřit svou lásku k Agátě pohlavním aktem. Skutečně milovat znamená starat se o druhého po zbytek svého života, a proto je pohlavní styk výrazem vaší vzájemné lásky jen tehdy, pokud je splněna tato podmínka.

Pravá láska nikdy neumírá. Nepodléhá měnícím se citům nebo náladám. Ježíš

Pravá láska nikdy neumírá. Nepodléhá měnícím se citům nebo náladám.

Kristus je jedinou zárukou takové lásky. Proto je svátost manželství tak potřebná. To je hlavní důvod, proč bys měl odložit sex. Zapamatujte si, že nejdůležitější je láska. Právě láska poskytuje pravé štěstí. Proto i sex se musí podřídít zákonu lásky. Jak je napsáno v Písmu: „Všechno je mi dovoleno – ano, ale ne všechno prospívá. Všechno je mi dovoleno — ano, ale ničím se nedám zotročit. Jídlo je pro žaludek a žaludek pro jídlo; Bůh však jednou učiní konec obojímu. Tělo však není pro smilstvo, nýbrž pro Pána, a Pán pro tělo. Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí i nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Mám tedy z údů Kristových učinit údy nevěstky? Rozhodně ne!... Varujte se smilstva!“ (1 Kor 6,12–20). Dar sexu se stane skutečným dobrem jen tehdy, když se použije k účelu, pro který je určený. Jestli skutečně miluješ Agátu, počkáš.

Upřímně vás oba zdravím a modlím se a doufám, že nepřestanete věřit a důvěřovat v Krista.

foto: archiv MSI

Manželství

Boží dar

Ležel jsem v nemocnici po operaci zad a uvědomil si, že události posledních týdnů mě přiměly podělit se o své myšlenky o manželském životě.

Narodil jsem se a vyrůstal jsem ve vzorné katolické rodině. Byl to typický rodinný model – matka, otec a dvě děti. Jako dítě jsem měl všechno, ale když mi bylo dvanáct, začal jsem cítit, že mi něco chybí, něco, co jsem zpočátku nedokázal definovat. Až později jsem si uvědomil, co to bylo – láska. Chvilí mi trvalo, než jsem ji našel a dopustil jsem se při tom

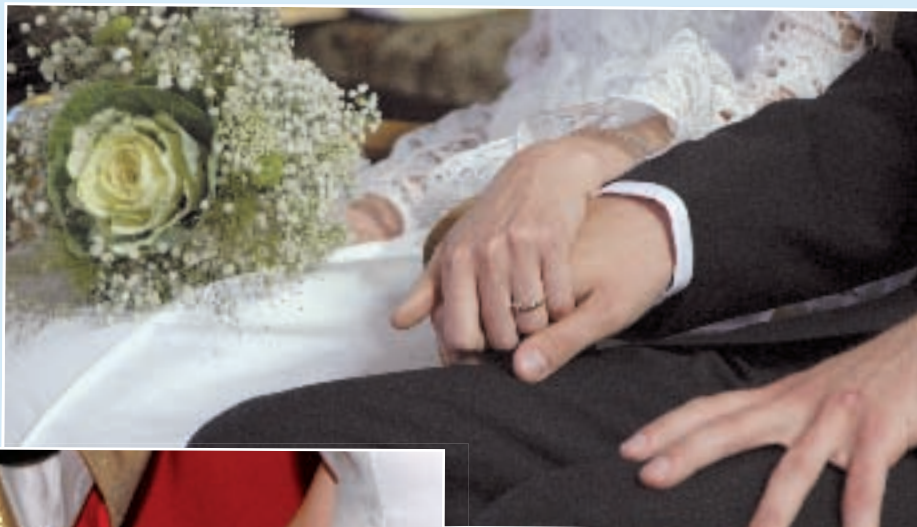

foto: archiv MSI

**Ježíš nás
ve svátosti
manželství
neopustí,
jestliže ho sami
neodeženeme.**

několika mladistvých bláznovství; ale přesto jsem našel, co jsem hledal. Dnes, po sedmnácti letech manželství, jsem šťastným manželem a otcem deseti dětí, z toho čtyř adoptovaných.

Před měsícem jsem ležel na operačním sále. „Zvedněte prosím ruku. Pocítíte slabé bodnutí...“ To byl můj poslední kontakt se světem před tím, než začala působit anestetika. Na co jsem myslel? Báł jsem se? Ani trochu. Spíše mě zaplavil pocit hluboké radosti a pokoje. Ale kdybych se neprobudil, nebo spíše kdybych se probudil „na druhé straně“, byl jsem na to připravený. Pane, z Tebe jsem vzešel a k Tobě se jednou vrátím. Jestliže ta chvíle přišla nyní, závisí jen na Tobě...

Moje první chvíle po nabytí vědomí. Byl jsem naživu... „Zkuste, prosím, pohnout nohama...“ Cítil jsem je. Před

operací jsem musel podepsat prohlášení pro případ „ochrnutí dolních končetin“. Děkuji Ti, Ježíši, že jsi mě toho ušetřil.

Přišla mě navštívit manželka s nejstarším synem. Byl jsem se svými milovanými. Nemohl jsem být šťastnější. Další čtyři dny stáli celý čas po mém boku. Nevadilo jim, že každý den za mnou museli cestovat 300 km a že tento týden měly dvě naše děti první svatě přijímání. Žádný problém. Střídavě mě navštěvovali.

Po prvním svatém přijímání Magdy a Martiny nechala manželka všech deset dětí u prarodičů a ubytovala se v hotelu nedaleko nemocnice. Úžasní lidé – prarodiče! Do mého návratu se stali matkou a otcem našich dětí. Nebydleli sice s námi, ale docházeli za dětmi, aby umožnili mé ženě starat se o mě po operaci. Den co den seděla u mé postele, držela mě

za ruku a prokazovala svou velkou lásku mně, svému manželovi. Účinek byl ohromující: „Rána zhojená bez problémů“ – zaznamenal lékař do mého propouštěcího formuláře.

Co jsem právě popsal, je jen epizoda z dvacetiletého příběhu lásky (tři roky jsme byli zasnoubeni). Pokud jde o mě, naše láska „není z tohoto světa“. Moje žena je Boží dar. Naše Panno Maria Fatimská! Před tvou sochou v katedrále jsem tě prosil, alys mi našla ženu, kterou budu milovat. Vyslyšela jsi mou modlitbu! Nemohla jsi mi najít lepší ženu.

Ne, manželství není zanikající instituce! Mohl Bůh udělat chybu, když stvořil muže a ženu? Když jim řekl, aby zanechali své rodiče a stali se jedním tělem, viděl vůbec toto tělo rozdělené, povolil rozvod? Nikdy, ani na chvíli. ▷

A co s nespokojeností v manželství, s nedostatkem optimismu nebo nudou? Nedávno jsem na to našel výbornou odpověď v Bibli. Kniha Kazatel 9,7–9 a Kniha Přísloví 5,15–0 nabízejí manželům dva druhy neocenitelné moudrosti – moudrosti, kterou plně podporuje naše osobní zkušenost.

Bůh nás dal (muže a ženu) jednoho druhému, abychom se spojili v jedno tělo. Věděl, co dělá. Věděl, že náš život nebude lehký. Proto nám dal kromě jiného naše tělo, abychom se navzájem potřebovali a oddávali jsme se jeden druhému v manželství. Spojení takovým úžasným poutem lépe zvládáme stres a neúspěch, zaženeme každou únavu, získáme nové nadšení pro život ve chvílích pochybností a překážáme životní bouře a pády.

Co se týká nudy, pokud se chceme (jako manželé) skutečně oddat jeden druhému a naším hlavním cílem je partnerovo štěstí a až v druhé řadě naše vlastní štěstí, věřte mi, nikdy se jeden druhému nezprotivíme. Bylo by to, jako kdybychom řekli: „Najedl jsem se tak, že už nikdy nic nevezmu do úst.“ Jako v případě přejídání je dobré čas od času nic nejíst, i v případě manželských vztahů to Bůh vymyslel tak, že si občas začneme chybět. Takovou situaci je menstruační období ženy. Z vlastní zkušenosti vím, že odříkání v této době je velmi těžké, ale odměnou jsou jeho plody: Každý měsíc potom prožíváme nové líbánky.

Pro ty, kdo v těchto slovech vidí jistou zaujatost sexem a sexuální rozkoší, jednoduše podotknu, že naše sexualita není božstvem, ale úžasnou silou, která nás spojuje a umožňuje nám čerpat radost ze života i v době těžkých zkoušek a neúspěchů.

Ježíš slibuje, že nás ve svátosti manželství neopustí, jestliže ho sami neodeženeme. Proto zůstáváme věrni principům manželského života: vždy setrvávat ve stavu posvěcující milosti. Ježíš nás spojil, a proto chceme, aby byl každý den s námi. Život je lehčí, pokud si zachováváme čisté srdce a zůstáváme věrni Bohu.

Být vždy spolu a společně se i modlit; odloučit se od sebe jen, když je to absolutně nevyhnutelné. Nikdy se neodloučit na dlouhou dobu, ani za cenu finančního zisku, kariéry nebo jiných výhod.

Dva se stanou jedním tělem, v dobřím i zlém. Jde to, když nás odděluje čas a prostor? Nikdy nenechávejte slunce zapadnout nad svým hněvem... Během našeho sedmnáctiletého manželství jsme jen jednou neuposlechli varování svatého Pavla – a ihned jsme toho litovali. Bohudíky jsme si slíbili, že se to už nikdy nestane. V prvních letech manželství, když jsme si na sebe „zvykali“, jsme se rozhodli, že mezi sebe nebudeme stavět zdi a náš vztah bude založen na upřímnosti. Tehdy jsme začali i s naší tradicí každodenních večerních rozhovorů. V našem manželském vztahu – vždyť on je zpečetěním naší velké lásky – se držíme zásady nikdy se neprotivit Boží vůli.

Antikonceptci považujeme za ohrožení naší lásky a vyhýbáme se jí jako moru.

Navzdory tomu, co tvrdí naše současná kultura, v manželství a v rodině je možné najít štěstí. Já sám jsem toho příkladem.

Jsem přesvědčen, že šťastná rodina je především šťastné manželství. Bůh nám umožnil podělit se o štěstí s našimi pěti dětmi; a když jsme si postavili dům, s dalšími čtyřmi adoptovanými. Nedávno jako „odměnou“ nás obdařil naší nejmladší – úžasnou maličkou Marií. Naše děti jsou pro nás největšími poklady a radostí. Věříme, že s Boží pomocí z nich vychováme šťastné dospělé lidi.

Štěstí nemusíme hledat daleko – v úspěchu, bohatství nebo v hodování. Je v našem nitru, je jen třeba ho objevit.

Marek, 37 let ■

Anti koncepce a přirozené metody

Ke své sexualitě a plodnosti je možné mít dva postoje: buď se přijmout, přijmout svou biologii, přirozenost (ekologii) Božího stvoření, anebo se nepřijmout – pokoušet se opravovat přírodu, a tím opravovat i Boha v jeho stvořitelském díle.

V prvním případě poznáme svou přirozenost a svůj vklad do ní, tedy i vklad do koncepce Stvořitele. V druhém případě rozvíjení antikoncepce jako zdánlivě lepší, modernější, stojí proti koncepci Stvořitele, zároveň však zavrhuje skutečnou přirozenost člověka. I v této druhé situaci člověk vždy prohrává. Sám, osobně. Prohrává každý, komu se zdá, že přírodu – v konečném důsledku Pána Boha – oklamal, že využil to, co je příjemné, a zavrhl to, co se zdá v Božím plánu lásky nevýhodné. Na takovémto člověku se to projevuje. On sám je v tom všem největší chudák.

A protože se nemůžeme dostat k lidem tvrzením: „Pán Bůh to pro tebe naplánoval a je to dobré“ – neboť s tím se nedostaneme ke všem mladým lidem – přejdeme na rovinu ekologie: „Toto je zdravé. Toto je v souladu s přírodou, toto není. Toto je zničující.“

Nebudu se teď zabývat celou problematikou škodlivosti antikoncepce, to si lze někde přečíst. Avšak antikoncepce jako taková je postojem člověka, který chce napravit přírodu, opravit Pána Boha. Je to politováníhodný postoj v porovnání se záměrem Tvůrce. Vždyť na začátku 21. století máme dostatečné poznání o lidské plodnosti a nemusíme se jí bát a ze strachu ji ničit. Skutečně se můžeme naučit rozpoznávat plodnost a využívat ji nejlépe, jak se dá. Zde je třeba jedním dechem dodat: důležitou podmínkou správného používání přirozených metod je zapojení muže do interpretace pozorování ženy. Pokud ho to zaujme, potom je velká naděje, že takovému manželství se bude dařit. Mnohem horší to je tehdy, když to žena musí

provádět za jeho zády – někdy je na to odkázaná – ať se tedy pokusí postupně ho do tohoto sledování zatahnout.

Obecně lidé nepřiliš rozlišují mezi antikoncepčním a přirozeným přístupem k plodnosti. Často hovoří: „Vždyť jde o to, abychom neměli děti. A jestli toho dosáhneme přirozenou cestou anebo umělou („moderní“, „vědeckou“), je až druhořadé.“ To je úplně zamotané a zmatené.

Předně u přirozených metod nejde o to, aby nebyly počaty děti. Jde o to, aby byly počaty – ale tehdy, když jsme schopni je přijmout, a tolik, kolik jsme v nejlepší víře uznali za optimální pro naši rodinu. Navíc jsou přirozené metody velmi nápomocné v případě těžkostí s početím. Pomáhají určit příčinu problémů a vybrat nevhodnější dobu pro pohlavní styk, aby tak byla největší šance na početí. Přiro-

foto: archiv MSI

zené metody slouží člověku, který akceptuje svou přirozenost a uznává, že život dítěte je důležitější než sexuální zážitek. Takto je manželské soužití podřízené vyššímu cíli, plodnosti. Neznamena to zřikání se sexuální rozkoše, naopak, ta je plnější a hlubší, protože je zná- ➤

jasné, že když hovoří o neškodnosti, mají na mysli vliv na zdraví „mimo“ plodnost. Zdraví člověka jako osoby je neoddělitelnou součástí tělesně--psychicko--duchovního stavu a je nemožné narušit fungování zdraví v jedné oblasti bez vlivu na fungování jiných. (Je to zřejmé z pohledu logiky, a to i bez nějakých velkých poznatků biologie, medicíny či psychologie).

Antikoncepce je tedy nevychovná — odvádí od používání rozumu a vůle, od sebeovládání a zodpovědnosti za následky svého konání (celé úsilí se koncentruje na použití prostředku, zodpovědnost na sebe přebírá jeho výrobce). Výsledkem je, že antikoncepční postoj směřuje k odmítnutí počatého dítěte, jestliže prostředky zklamou. Je v tom jistá důslednost: oni od začátku nechtěli dítě, „správně používali prostředky, „vinen“ je výrobce. Proč by tedy měli na sebe přebírat nechtěné následky? A tak navzdory „zbožným přáním“ výrobců a vznešených hesel, že antikoncepce zabraňuje tzv. přerušení těhotenství, může být často skutečnost přesně opačná.

Pokud už někdo opravdu chce porovnávat přirozený přístup s antikoncepčním, musí uznat, že jsou úplně protikladné. O konkrétních antikoncepč-

sobena čekáním manželů na sebe a není blokována strachem z následků styku. Dá se říct, že přirozená metoda je „čistě ekologická“ jak v tělesném, psychickém, tak i v morálním rozměru. Přirozené metody a jejich používání nejsou v žádném směru škodlivé, toto nezpochybňují ani jejich nejzarytější odpůrci. A navíc jsou i výchovné: angažují rozum a vůli, učí sebeovládání a zodpovědnosti za následky svého konání, tedy vlastnostem, které jsou velmi potřebné pro celý život.

Ale v antikoncepci jde o to, aby nebyly počaty děti. Cílem antikoncepce je „zneplodnění“ člověka anebo aktu. Plodnost je zdrojem strachu, je vnímaná jako choroba, jako něco, proti čemu je třeba bojovat. Je to tedy postoj nepřijetí své přirozenosti. Antikoncepce slouží postoji člověka, který neakceptuje svou přirozenost a myslí si, že sexuální rozkoš je důležitější než život dítěte. Takto je antikoncepční soužití podřízeno „vyššímu cíli“, kterým je sexuální rozkoš. Následkem tohoto smýšlení je fakt, že člověk se namáhá, aby znásobil rozkoš, ale ta je postupně povrchnější. Toto plyne rovněž z možnosti soužití „na hromádce“ (vzájemná přitažlivost neroste čekáním), jako i ze strachu z následku pohlavního aktu, kterým může být početí dítěte (vždyť právě tento strach vede k používání antikoncepce). Můžeme říci, že antikoncepční postoj odporuje ekologii jak v tělesném, psychickém, tak i morálním rozměru. Velká část antikoncepce je škodlivá pro tělesné a psychické zdraví. Navíc jejím cílem je ničení správné

funkce těla. Vždyť antikoncepce je nastavená na dočasné ničení plodnosti, která je důležitým prvkem zdraví. A nedostatek zdraví v této oblasti je velkou bolestí mnoha manželství. Pokud by tedy antikoncepce byla zdravotně úplně neškodná (jak se ji někteří pokoušejí představit), musela by být zároveň úplně neúčinná. Je

ních prostředcích nebudu hovořit. Jedině proto, abych potvrdil pravdivost, musím připomenout abortivnost hormonálních prostředků. Horlivě se tají skutečnost, že dnešní tabletky kromě antikoncepčních účinků působí i abortivně, zabrání uhníždění oplodněného vajíčka v děloze. Žádná žena, která bere tyto tabletky, neví, zda zaúčinkovala jejich „antikoncepčnost“, anebo „abortivnost“. Proto se morální zodpovědnost týká souhlasu s potratem – zabitím případně počatého dítěte. Je jasné, že takovou zodpovědnost nemá oklamáný člověk, který si myslí, že ničí „jen“ svou plodnost. Myslím si, že takových lidí je mnoho.

Zmíním se o konkrétním preparátu – tabletce RU 486. Je to typická potratová tabletky, která se nazývá antikoncepční. Její použití se doporučuje do sedmého, dokonce až do desátého týdne těhotenství, přičemž se často označuje tajuplným jménem: „lék na opožděnou menstruaci“. Poukážu na její pracovní název: 32486. Je to další antikoncepční preparát jistě francouzské firmy. Zmiňuji to proto, abychom si uvědomili, že antikoncepční průmysl není nějakou domácí výrobou. Je to celosvětově rozvinutý průmysl. Na okraj stojí za to připomenout, jak se tabletky RU dostávala do života (nebo spíše do smrti). Na podzim roku 1988 ve Francii probíhala televizní, rozhlasová a tisková diskuse. Vystupovali v ní významní lidé tehdejšího světa vědy, kultury, umění, politici a samozřejmě novináři. Někteří tvrdili, že je to největší vynález 20. století, dobrodiní pro lidstvo, ale ozývaly se i hlasy o legálním zabíjení lidí v dosud nepředstavitelné míře. Přesto po dlouhých a ostrých diskusích padlo rozhodnutí: „Tabletku zavedeme, ale jen na zkoušku, jen ve Francii, jen pro rodilé Francouzky, které už rodily, jen v nemocnicích pod přísným lékařským dohledem“ atd. Po deseti letech byla tabletky – legálně nebo nelegálně – přístupná po celém světě. Stala se domácím nástrojem typu „udělej si sám“ v oblasti zabíjení vlastních počatých dětí. Jako zajímavost možno dodat, že mezi prvními rozhodnutími nově zvoleného prezidenta Billa Clintona byla vedle obrany homosexuálů právě legalizace tabletky RU. Zmiňuji se o tom proto, abychom si uvědomili, jaká silná lobby se spřáhla proti životu počatého dítěte.

Nakonec ještě „poslední výkřik módy“ k probíranému tématu. Zákon v USA chrání dítě od chvíle, kdy „se vytvoří

foto: Arturo Mari

jeho hlava“. Dítě do té doby není chráněno a nemá žádná práva, zvláště právo na život. Proto byla vymyšlena následující procedura: vyvolá se porod, přičemž se dítě obrací nůžkami dopředu a rodí se celé kromě hlavy, která zůstává v děloze. Potom se dítě zabije vysátím mozku a vyjme se z matky. Všechno se děje legálně, v souladu se zákonem. Jen v různých státech USA takto ročně umírají tisíce dětí.

Svět tak dospěl k šílenství. Je to bohužel logický důsledek přijetí zásady, že člověk má právo rozhodovat o životě a smrti, má právo určovat podmínky, po jejichž splnění se člověku přiznává právo na život.

Jacek Pulikowski ■

¹⁾ Přehled hormonální antikoncepce a jejího abortivního efektu – <http://pilulka.prolife.cz>.

foto: archiv MSI

Čistá láska

Máš dost síly plavat proti proudu? Věříš tomu, že prožívání lásky podle Božího návodu“ je správnou cestou? Pak právě pro Tebe je tu iniciativa Čistá láska

Myslíš si, že v dnešní společnosti chybí **správný pohled** na lásku a sexualitu?

Co to je?

V řadě zemí už několik roků intenzivně působí mezi mladými lidmi hnutí, které se hlásí k hodnotám čisté lásky. V různých zemích se jmenuje různě. V roce 2005 se i v České republice odhodlalo několik mladých lidí založit obdobnou iniciativu s názvem Čistá láska. Tehdy do této iniciativy vstoupilo při pouti v Hlubokých Mašůvkách prvních patnáct průkopníků. Podobně jako v jiných zemích dostali stříbrný prstýnek na znamení tohoto svého rozhodnutí a vzali si za cíl nejen čistě žít až do svatby, ale také šířit mezi ostatními ideu čistých vztahů. Chtějí znovu probudit pozapomenutou úctu k hodnotám čistoty a panenství a ukázat mladým lidem, svým vrstevníkům, že existuje ještě jiná alternativa, která neničí vztahy, nejde v rozporu s pohledem svědomí a drží se tradičního křesťanského pohledu na čistotu a sexuální zdrženlivost. Zavázali se také, že se denně na tento úmysl budou modlit modlitbu „Pod ochranu tvou“.

O co se snažíme?

1. Chápat sexualitu jako Boží dar člověku, ne jako konzumní záležitost.
2. Snažit se žít v souladu s 6. a 9. přikázáním Desatera.
3. Znat učení církve o těchto otázkách, pochopit jeho význam a přijmout jej.
4. Rozvíjet ctnost čistoty a vydávat radostné svědectví o její hodnotě.
5. Nezapomínat žít podle ostatních přikázání Desatera a rozvíjet ostatní složky autentického křesťanského života (modlitba, četba Písma svatého, život ze svátostí atd.).

foto: archiv MSI

Kolik nás je?

Dnes už se k této iniciativě hlásí téměř sto mladých z různých koutů naší země. Další se na vstup do Čisté lásky připravují.

Jaké je viditelné znamení příslušnosti k iniciativě Čistá láska?

Členové nosí prostý stříbrný prstýnek, který dostávají při veřejném přijetí.

Jaké závazky na sebe členové berou?

Každý den se pomodlit modlitbu Pod ochranu tvou. Žádné povinné scházení se, žádné poplatky.

V čem spočívá výhoda formy iniciativy?

Je možné se za sebe navzájem modlit, povzbuzovat se a utvrzovat na cestě čisté lásky.

Pro koho je Čistá láska vhodná?

Pro každého, komu jsou blízké výše popsané hodnoty, je mu víc než 15 let a je svobodný.

Kde se dá dozvědět víc?

Farní úřad, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí, tel.: 515 296 384, 731 402 742, marek@fatym.com; mluvčí Čisté lásky: JBrabcova@seznam.cz, tel.: 774 335 688.

Zásady iniciativy Čistá láska jsou zveřejněny na poslední stránce tohoto časopisu.

Redakce Milujte se! ■

Stojí to za to!

Na krátký rozhovor jsme si pozvali snoubence Lukáše a Anežku, kteří v letošním roce hodlají vstoupit do manželství. Oba studují vysokou školu. Anežka patří už od roku 2005 do Čisté lásky. Přišli s úsměvem, tak jak to u zamilovaných bývá. Jejich pokoj a vnitřní radost potvrzovaly to, co pak také říkali. Možná že jejich názory mohou být námětem k zamyšlení i pro ostatní.

Anežko, patříš mezi ty, kdo jako první v naší zemi vstoupili do iniciativy Čistá láska. Můžeš nám prosím říct, kdy ses o Čisté lásce dověděla poprvé?

Anežka: Asi tak před dvěma roky, bylo to na jaře. Potom v létě jsem do iniciativy Čistá láska vstoupila spolu s ostatními.

A co vlastně obnáší iniciativa Čistá láska?

Anežka: V Čisté lásce jde podle mě především o to, že se člověk stále znovu rozhoduje, aby žil čistým způsobem života a zachovává předmanželskou čistotu.

Ale neřekla bych, že je to jenom v tomto zúženém pohledu. Například, když dva spolu chodí a snaží se žít vztah opravdově, přejí také dobro druhým. Vztah tak není okleštěný jen na stránku sexu, ale patří do něj vše to čisté a dobré, co tam v tu dobu, kdy se poznávají, má být.

Anežko, chci se ještě zeptat, jaké byly důvody, proč jsi vlastně do Čisté lásky vstoupila?

Anežka: Tím, že jsem vstoupila do Čisté lásky, jsem nezačala žít nějak úplně jinak.

Tak jsem žila vždycky. Do Čisté lásky jsem vstoupila proto, že je to povzbuzení pro ostatní. Najednou si díky příkladu svých vrstevníků mohou ostatní uvědomit, že je krásné žít tímto způsobem. Najednou je tu pro všechny svědectví, že se tak dá žít. Vnímají, že to není nic, co by se nedalo vydržet. Chápu to jako velké povzbuzení. I pro mě samotnou to bylo velké povzbuzení, když jsem viděla, že do Čisté lásky nevstupují sama. Je to síla, když se člověk přiznává k těm hodnotám, které má v srdci, které v sobě nosí. Takže proto jsem tam vstoupila.

Jaké závazky vstupem do Čisté lásky na sebe člověk bere?

Anežka: Vyplývá z toho tento závazek: dotyčný se snaží žít tak, aby měl čisté srdce. Dále jsme se zavazovali k tomu, že se každý den budeme modlit modlitbu „Pod ochranu tvou“ na tento úmysl. Nevnímám to ale tak, že člověk na sebe bere nějaké >

foto: Anton Fric

omezení nebo něco takového, co musí dodržovat, ale naopak – chápu to jako rozhodnutí pro něco krásného. Nevnímám to tedy vůbec jako nějakou skutečnost, která mě brzdí nebo omezuje.

Anežko, a modlíš se tu modlitbu „Pod ochranu tvou“ na tento úmysl a za ostatní členy Čisté lásky?

Anežka: Ano, modlím.

Jako znamení toho, že člověk patří do Čisté lásky, dostává každý při vstupu stříbrný prstýnek. Máš nějakou zkušenost s tímto prstýnkem? Nosíš ho stále?

Anežka: Prstýnek nosím. Občas se mě někdo zeptá, proč mám takový prstýnek, kdo mi ho dal a tak podobně. Navozuje se tím prostor pro určitou konverzaci. Povím, proč prstýnek mám a proč ho nosím, k čemu jsem se svým způsobem zavázala. Je to takové svědectví světu.

Anežko, co říkali doma, když jsi vstoupila do Čisté lásky?

Anežka: Nějakou velkou radost z toho neměli.

A proč?

Ani tak nebyli proti tomu, že tam vstupuji a jakým způsobem chci žít, ale spíš jim vadilo, že se k tomu chci tak veřejně hlásit. Navíc v dnešní době, když se toto nenosí. To jim na tom vadilo.

A tobě nevadilo, že se to tak veřejně dá najevo a může se to stát záminkou k nevhodným narážkám druhých?

Ne, nevadilo. Já si právě myslím, že je to povzbuzení pro ostatní.

Když jsi vstupovala do Čisté lásky, měla jsi tehdy nějakou známost nebo jsi byla úplně bez závazku?

Anežka: Byla jsem úplně bez závazku.

Vstupovali tam i ti, kdo už třeba nějakou známost měli?

Anežka: Ano. Vstupovaly tam i dvojice, nesli to oba. Na mě tahle skutečnost působila vždycky jako radostný příklad, když jsem viděla, že do toho šli dva.

A do Čisté lásky mohou vstoupit jenom ti, kdo nikdy nežili proti duchu těchto

zásad, anebo i ti, kteří už dřív něco v tomto směru zkazili, a teď se snaží žít jiným způsobem, takovým tím správně křesťanským?

Anežka: Ne, Čistá láska je úplně pro všechny. Když se někdo rozhodne do ní vstoupit, tak začíná znovu. Dostává šanci, znovu se rozhoduje. Takže je to otevřeno neomezeně pro všechny.

Nyní prožíváš dobu přípravy na svatbu a máme zde i budoucího ženicha Lukáše. Chci se zeptat, Lukáši, za jakých okolností ti Anežka sdělila, že patří do Čisté lásky, a jak ty celou tuto skutečnost vidíš?

Lukáš: O Čisté lásce jsem slyšel od Anežky. No, slyšel? Nejprve jsme si „povídali“ přes internet e-maily a už tam se zmínila o Čisté lásce. Potom, když jsme se poprvé setkali, bylo to v říjnu 2005, jsem se dozvěděl už větší podrobnosti o Čisté lásce. Fakt mě to velmi oslovilo, protože jsem nikdy předtím o tom neslyšel. Anežka o tom mluvila podrobně. Velmi mě to zaujalo. Já sám jsem byl už předtím rozhodnutý, že se chci snažit žít čistě. Takže od Anežky jsem se o Čisté lásce dozvěděl poprvé.

Ty jsi byl takto vedený i doma odmatlička?

Lukáš: Ano.

foto: Anton Fric

Lukáši, chci se zeptat, jestli v tomto konkrétním případě máš radost, že tvoje děvče patří do Čisté lásky, že je v tomto směru trochu jiná, než běžně dneska mnohé dívky jsou?

Lukáš: To je jasné, že mám radost. Myslím si, že společný život a sex patří až do manželství. Tak to Pán řekl a tak by to mělo být. Jsem opravdu vděčný, že je taková.

Chci se zeptat, jestli váš vztah tím není nějakým způsobem, jak by dnes slovy naší doby možná někdo řekl, poznamenán nebo ochuzen? Mnozí si totiž myslí, že ve vztahu kluka a holky by sexuální rozměr neměl chybět. I když z pohledu církve je to samozřejmě jinak.

Lukáš: Vnímám to tak, že vztah tím opravdu neutrpí. Spíš si myslím, že se ještě více rozvíjí v jiné rovině, v té duchovní. Víc poznáváme svoje názory, naše nitro a i sebe sami. Možná víc, než kdybychom spolu žili sexuálně. Aspoň já si myslím, že když dva spolu začnou žít, tak se zaměří více na tělesnou stránku, a my se v této přípravě zaměřujeme víc na stránku duchovní a duševní. Tímto způsobem se poznáváme.

Jsou ve vašem okolí také lidé, kteří žijí proti duchu Čisté lásky? Znáte případy, jak to vypadá, když někdo skutečně žije jinak?

Lukáš: Znímám.

Anežka: Znímám. Asi je to dneska takové hodně běžné.

A neměnili byste s nimi?

Lukáš: Ne, určitě.

Anežka: Neměnili v žádném případě.

foto: Anton Fric

A myslíte si, že i další mladí mají být zvaní, aby žili tak, jak žijete vy, a aby objevil třeba i tu čistou lásku?

Lukáš: Myslím si, že určitě. Měli by být k tomu vedeni, ale na druhé straně si myslím, že dnešní svět se spíš ubírá opačným směrem. Větší důraz dává na tělesnou stránku než na duchovní krásu člověka. Ale myslím si, že je to opravdu dobré, když se snoubenci poznávají spíš po duchovní a duševní stránce.

A nemáte strach, že kvůli tomu, že teď vydržíte až do manželství, si pak nebudete po stránce sexuální rozumět?

Anežka: Strach z toho nemáme a spíš to vnímáme tak, že je to nádherné. Budeme si mít prostě co dát. V den svatby tam skutečně bude: „Já odevzdávám se tobě.“ Pohlavní styk budeme mít až tehdy, kdy má být, tedy v manželství.

A miníte skutečně až do manželství vydrzet v zásadách Čisté lásky?

Lukáš: Určitě.

Anežka: S Boží pomocí určitě.

Co byste vzkázali mladým, kteří se rozhodují, hledají, jakou cestou se dát, jak si ty hodnoty postavit?

Anežka: Vzkázala bych akorát to, že to stojí za to.

Lukáš: Já to stejné.

Anežka: Myslím si, že když člověk vstoupí do této iniciativy, tak dá také najevo, že si za tím hodně stojí, že mu na tom moc záleží, že je to pro něho obrovská hodnota. A když není schopen si za tím takhle stát, tak je to takové trošku poloviční rozhodnutí. Že za tím stojím, ale jenom do té doby, než přijde nějaká situace, pro kterou se mi to zrovna nehodí.

Děkuji za rozhovor

MAD. ■

Obláti plní to, co vzkříšený Kristus uložil apoštolům: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!“ (Mk 16, 15). V Písmu se Ježíš často láskyplně obrací především k chudým. Obláti se snaží napodobit svého Mistra, když se snaží zvěstovat Kristovo radostné poselství hlavně chudým.

Papež Pius XI. nazval obláty „specialisty na nejtěžší misie“ a papež Jan Pavel II říká, že jsou to „muži zasvěcení evangelizaci, zvláště mezi nejobožejšími lidmi“.

Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné

Klášteř Klokoty Staroklokotská 1, 390 03 Tábor
tel. 381232584, web: www.oblati.cz

Našel jsem cestu

Masturbovat jsem začal ve druhém ročníku na střední. Naposledy jsem to dělal před dvěma měsíci. Trvalo to – a věřím, že se to nezopakuje – šest roků. Chci se podělit o svou zkušenost, protože jsem přesvědčený, že jsem našel způsob, jak vyléčit tuto nebo jinou závislost: BŮH A JEN BŮH.

neschopnost a slabost. Smutek a mírná deprese doprovázely každý takový pád.

Jak jsem s tím skoncoval? Znovu to začalo svátostí smíření, ale tentokrát to bylo jiné. Toto byla skutečná, upřímná zpověď, ve které jsem nejen přiznal svou vinu, ale také jsem řekl Bohu, že mám opravdový problém a nedokážu ho vyře-

vízí a znovu jsem neudolal pokušení. Na začátku filmu bylo upozornění pro diváky a zanedlouho jsem se díval na erotické scény. Bůh byl se mnou. Vypni televizor a odejdi – zaslechl jsem ho. Ale já jsem jeho hlas neposlechl. Pokušení hříšného potěšení bylo silnější. Podlehl jsem. V jediném okamžiku jsem zapomněl na naše nedávné smíření.

Vím, že kdybych měl dnes v noci po dvou měsících čistoty opět sedět před televizorem, znovu bych podlehl. Znovu bych podlehl světu a odcizil se Bohu. Proto se už v noci nedívám na televizi. Vlastně se na ni dívám jen zřídkka. Nemám na ni čas. Ale mám čas na modlitbu. Den začíná s Bohem. Nosím u sebe růženec a často se ho modlím. Modlím se ho v autobuse nebo na zastávce. Ve tři odpoledne se modlím korunku k Božímu milosrdenství. Každý den se snažím ukončit modlitbou růžence. A přestože se někdy nedokážu soustředit na jednotlivá tajemství, aspoň se snažím. Proč? Protože cítím moc této modlitby! Protože díky této modlitbě například vím, kdy vypnout televizor a odejít z místnosti. Díky této modlitbě pokušení slabne a já kráčím po Božích cestách. Chodím do univerzitní kaple, čehož jsem se vždy bál.

Je nádherné být svobodný. Samozřejmě že mám jiné problémy, možná i horší než předtím, ale je to proto, že si jich víc všímám. Musím být na pozoru a vyhýbat se příležitostem ke hříchu. Musím si dávat pozor na oči a vědět, kdy odvrátit zrak. Musím zvážít, co čtu a s kým se scházím. Vím, že když budu čerpat ze svátostí, každý den se modlit a účastnit se mše svaté, potom s Boží pomocí odolám pokušení. A přeji to všem ostatním.

Možná moje svědectví někomu pomůže. Poradil bych vám, abyste se modlili, čerpali ze svátostí a pokud nepatříte do žádného modlitebního společenství, přidejte se k nějakému. Pomůže vám to. V tom najdete lék na vaši závislost a každodenní problémy. Napomeňte: Bůh je vždy na vaší straně. Musíte ho jen pozvat do svého srdce.

Michal, 20 let ■

foto: archiv MSI

Zapomeňte na sílu vůle. Zapomeňte na to, že řešením je manželství; jediné, co změníte, je způsob, jakým hřešíte, tentokrát jen využijete svého partnera.

Chápu váš zármutek. Tolikrát jste se pokoušeli skoncovat s touto závislostí a nepomohlo to! Zažil jsem to. Musíte věřit, že existuje řešení. Není to tak těžké, jak si myslíte. Jen nesmíte věřit sobě, ale pouze Bohu.

Pokoušel jsem se zbavit tohoto zvyku nejméně desetkrát! Později jsem si ale uvědomil, že už to neovládám, že to nejsem já, kdo rozhoduje, zda a kdy to dělat. Ale i když jsem si uvědomil, že jde o závislost, nic se nezměnilo. Moje dřívější neúspěšné pokusy zbavit se tohoto zlozvyku skončily víceméně takto: nejprve jsem vyznal svůj hřích (i když velmi povrchně) knězi ve svaté zpovědi; potom jsem přistoupil ke svatému přijímání. To bylo vše. Potom jsem znovu podlehl – televize, internet, pornografie a podobně. Upadl jsem do jakéhosi „transu“.

Vzpomínky na toto období jsou bolestné. Všechny ty promrhané dny a noci! Taková byla moje „vděčnost“ Bohu za milosti, kterými mě zahrnul. Trvalo to celých šest roků. Uvědomoval jsem si svou

šit, bojím se, co se mnou bude, a ztratil jsem naději. Po tváři mi stékaly slzy.

Myslím, že při této svaté zpovědi přišel obrat. Jsem si jistý, že právě tehdy Bůh ke mně promluvil skrze kněze. Pán se na mě podíval, sklonil se ke mně a utěšil mě. Znovu mi dal naději. Přivinul si mě k sobě jako své dítě. Ale i kněz byl důležitý. Později jsem si ho zvolil, aby mě duchovně doprovázel.

Zdalo se, že po této pro mě významné svaté zpovědi moje problémy přestaly. Ale po pár dnech jsem seděl před tele-

foto: archiv MSI

Dotek Boží lásky

Narodila jsem se v napůl věřící rodině, která však víru nepraktikovala, ale díky tomu mi nikdo v poznávání víry nebránil.

Já sama jsem od malička vyrůstala s vědomím, že Bůh existuje, ale nijak jsem podle toho nežila.

Prožívala jsem docela klidná pubertální léta, odpovídající mému věku. Krátce před svými osmnáctými narozeninami se můj život poprvé změnil. Vybočil z do té doby obvyklých kolejí. V mém životě se objevila první cigareta, alkohol, marihuana, pervitin, sex. Vše trvalo jen několik měsíců, ale nabíralo to takové obrátky, že kdyby to nebylo přerušeno, nevím, zda bych na tomto světě ještě žila. Ve stejné době jsem ve svém srdci cítila prázdnotu, hlad – do té doby pro mě neznámý pocit.

Přišly osmnáctiny, maturita a můj život běžel nebezpečně rychle dál. Měla jsem naplánovanou budoucnost, dál jsem studovat už nechtěla. Ale moje rodina byla jiného názoru, Bohu díky! Přihlásili mě na biblickou školu. Přijímací zkoušky jsem udělala a do dnešního dne si myslím, že to byl takový malý Boží zázrak. Na tu školu jsem nechtěla, ale v srdci jsem cítila, že tam bude nasycen můj hlad a naplněna má prázdnota. Skutečně tomu tak bylo...

Brzy jsem poznala, že mě Bůh má rád, začala jsem se modlit a cítila Boží lásku v srdci... Ale znovu jsem okusila ovoce, které bylo obzvláště exotické, byl to hřích nepřírozené „lásky“ ke stejnému pohlaví... Musím však říci, že to byla opravdu nezřízená vášeň, a ne celoživotní postoj. Přišly také psychické problémy, závislost na člověku. Toto všechno nastoupilo ve stejném období a já jsem se z toho nedokázala vyhrabat. Se svým hříchem jsem chtěla bojovat,

foto: archiv MŠI

navíc jsem se přestávala cítit jako žena. Víím, že v té době se lidé za mě modlili a jejich prosby mě asi zachránily. Postupně jsem se z toho dostávala, ale zranění a nezodpovězené otázky mi zůstávaly.

Jednoho dne jsem znovu pocítila dotek Boží lásky a svítalo na „lepší časy“. Začala jsem toužit po křtu a čím více se blížil konec mého studia, tím více jsem toužila někam patřit, smýt ze sebe tu špínu, začít znovu. Také jsem věděla, že potřebuji společenství, jinak zase upadnu do hříchu. Biblickou školu jsem úspěšně dokončila, našla církev, kterou jsem si zamilovala a ve které jsem byla pokřtěna. Bylo to nádherné. Asi nikdy nezapomenu na to, co se dělo v mém srdci po křtu. Cítila jsem, že mě Bůh miluje a že ať udělám v životě cokoli, pořád mě bude milovat. Také jsem si myslela, že teď už budu žít svatě, že vše bude jiné. Měla jsem velmi slabou vůli a velký sklon ke hříchu, který se týká čistoty těla. Brzy po křtu jsem propadla masturbaci, dívala jsem se na různé erotické pořady... Postupně jsem cítila, jak se mi rozkládá duchovní život. Trvalo to asi rok, pak jsem jela na

celostátní setkání mládeže, šla jsem ke svatě zpovědi a začala zase od začátku.

Změnila jsem způsob života, našla si práci, která je pro mě službou, mám kolem sebe společenství lidí, kteří se pro mě stali druhou rodinou a za mnohé jim vděčím. Také jsem s Boží pomocí našla stálého zpovědníka a duchovního vůdce, který mi pomohl opravdu si zamilovat církev, do které patřím, a vážít si svátostí jako neuvěřitelného Božího daru a léku. Myslím, že se ze mě stal opravdu nový člověk. Ale své slabosti si nesu dále a sklon ke hříchu vůči čistotě těla také. Stále bojuji s masturbací a boj zdaleka není u konce, ale už vím, jak na to. Jestli čteš tyto řádky a máš pocit, že tě tvůj hřích nebo slabost přesahuje, nevzdávej se. Bůh tě stále miluje, i když to necítíš. Čeká na tebe. Vezmi veškerou odvalu a vyhledej pomoc. Přeji vám všem hodně odvahy a síly pro důležitý první krok. A nezapomeň na modlitbu, ať je jakákoli, vždy má význam.

A.B. ■

Proč ne?

Ahojky.

Ted' je mi 25 let, jsem pokřtěná teprve pár roků a v mnoha věcech už mám jasno. Vždy tomu tak ale nebylo. Jsem úplně normální holka z milující rodiny, která vyrůstala s pocitem, že je vše jasné a stačí se jen řídit svým svědomím. S přibývajícimi léty se však má jistota vytrácela. Jedna z věcí, které jsem nemohla přijít na kloub, byla ta, proč kamarádi a kamarádky tak moc touží po nějakém vztahu a nutně musejí s někým chodit.

Bylo nám tehdy 13 či 14 a já nechápala, co blbnou, když přeci s někým chodit znamená zkoumat, zda i přes veškeré nedostatky toho druhého jsem rozhodnuta s ním strávit zbytek života a snašet s ním dobré i zlé. Alespoň takové bylo

tehdy mé vnímání. Na to bylo v daném věku opravdu trochu brzy a zjistila jsem, že jde o jakousi hru či druh zábavy. Jenže vztah k někomu a láska pro mne nebyla hrou či zábavou.

S přibývajícimi léty přibývaly i zkušenosti mých kamarádů v dané oblasti a ostatním jsem se jevila jako divná. Jenže já vnímala, že jejich jednání není správné a ty vztahy a lásky nejsou to pravé ořechové. Chybělo mi však něco, co by můj vnitřní pocit pomohlo utvrdit a ubránit proti vzrůstajícímu tlaku okolí. Nebylo to vždy jednoduché, když na otázku „proč ne?“ se člověk mohl hájit jen jakýmsi vnitřním pocitem svědomí. S přibývajícimi roky, večírky a táboráky jsem také více a více narážela na tuhle otázku. Když

jsem se pak díky kamarádce seznámila s křesťanskou vírou a začala číst Bibli, dostala jsem odpověď.

Našla jsem lidi, kteří uznávají v tomto směru stejné hodnoty a s otázkou „proč ne?“ už si nedělám starosti, protože odpověď je jednoduchá. Vždyť vztah muže a ženy musí mít zcela jiné základy, než je sex. Na pouhém sexu se vztah zhortí jako domeček z karet, teprve vztah vybudovaný na lásce, porozumění a toleranci má svou stabilitu.

A tak přeji i vám, abyste tyto hodnoty našli, a pokud jste jejich krásu již objevili, tak se jich pevně držte.

PKF ■

foto: Anton Fryč

Modlitba čistých srdcí

Na světě žije mnoho milionů lidí, kteří odmítli reklamní lži a uvěřili, že Ježíš říká celou pravdu o lásce a sexu. Tito mladí lidé skládají příslib čistoty srdce – neboli touží jít životem spolu s Ježíšem a učit se od něj opravdové lásce. Tento příslib dosažení čistoty srdce není prohlášením bezhříšnosti, ale připravenosti jít životem spolu s Ježíšem a znovu povstat z každého hříchu.

Iniciativa Čisté lásky je rozšířena po celém světě v různých formách, jako je například Hnutí Čistých srdcí v Polsku. Toto polské hnutí má mnoho členů, kteří se příslibem zavazují také k pravidelné modlitbě, kterou se modlí po svátosti smíření a přijetí Ježíše ve svatém

přijímání. I pro vás může být tato modlitba velkým přínosem, proto přinášíme její české znění:

„Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu čist, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma Svatého, v častém přistu-

pování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši – abych důvěřoval(a) a věřil(a) jen Jemu. Amen!”

Redakce Milujte se! ■

Internetová křesťanská televize

Splněný sen

Představ si televizi, která by byla jako knihovna. Vejdeš a vybereš si z mnoha nejrůznějších titulů právě to, co tě v tu chvíli zajímá. Běžná televize se dnes spíše než ke knihovně dá přirovnat k povinné četbě. Někdo sestavil program, a tobě se to buď líbí, nebo nelíbí... A můžeš jenom přepnout. A nebo vypnout... To jde našťástí vždy – i když i to může být pro někoho problém a mnozí se to červené tlačítko na ovladači televize ještě nenaučili používat.

Ještě před dvanácti lety byla televize jako knihovna pouhým snem. Jakákoliv, nejen křesťanská. Pokrok techniky jde ale kupředu. A na nás, křesťanech, je najít způsob, jak ho zapojit do služeb evangelia...

Představ si televizi, která by byla jako knihovna. Běžná televize se dnes spíše dá přirovnat k povinné četbě.

Internetová televize TV-MIS.cz se intenzivně připravovala již od roku 2004 a provoz zahájila před Vánocemi 2005. Ale její historie je delší. Můžeme k ní připočítat i léta, kdy jsme o ní jen snili, po očku pošilhávali po cenách za internet a snažili se odhadnout, kdy už bude reálné se do tohoto nápadu dát... No a pak se to stalo. A tak jsme se do toho s prosbou o Boží pomoc dali. Sen se začal stávat skutečností...

Od knížek k televizi

Ve Farním týmu (FATYMu) ve Vranově nad Dyjí a ve Znojmě–Příměticích jsme už delší dobu vydávali brožurky o víře a o životě z víry. Snažíme se, aby byly

stručné, čtivé, snadno srozumitelné i nevěřícím a dostupné každému. Nabízíme je jen za příspěvek na tisk. Jeho doporučená výše bývá podle tloušťky knížky tak 5 až 20 korun. Knížечky je možno v kompletní verzi přečíst i na internetu na našem webu

www.fatym.com, kde je i možnost objednávky. Je také možné si je z internetu přímo vytisknout, ale pravděpodobně vyjde levněji si je u nás objednat. Mají to být takové brožurky na rozdávaní podle stručného návodu: sám si je nejdřív přečteš, objednáš

The screenshot shows the website for TV-MIS, a multimedia internet service. At the top, there's a navigation bar with various menu items. Below that, a banner features the text "Televize TV-MIS: Multimediální Internetová Samoobsluha" and a description: "Televize 'on demand' - systém funkce jako TV nebo jako obvyklý, kdy má každý možnost dívat, a to dle svého pokročit".

The main content area is divided into several sections:

- MIS 1:** Zábava
- MIS 2:** vzdělání
- MIS 3:** publikistika
- MIS 4:** křesťanství
- AUDIO:**
- HŘEBAT:**
- Nápisvěta:**

Below these categories, there are several video thumbnails, each with a title and a brief description. For example, one thumbnail is titled "C. Konečná: Průběh života" and another "Děti: Průběh života".

si jich víc a pak je ve svém okolí šíříš mezi těmi, kterým mohou prospět...

Jenže po čase jsme zjistili, že mnohé z dnešních lidí tímto způsobem neoslovíme. Nečtou vůbec žádné knihy a u těch našich nebudou dělat výjimku... A tak vznikla myšlenka křesťanské televize na internetu. Televize je něco, na co lidé slyší!

Program si tvoří každý sám

TV-MIS.cz není klasická televize s programem, který postupně běží, kde jeden pořad navazuje na druhý podle předem daného plánu. TV-MIS.cz funguje jako tzv. on-demand televize. To „on-demand“ znamená anglicky „na vyžádání“. Tedy divák si sám vybírá z nabízeného menu, kdy a na co se chce dívat nebo co si chce poslechnout – protože TV-MIS.cz má i rozsáhlou audiosekcí se zvukovými nahrávkami. Jde

foto: Pavel Voříšek

TV-MIS.cz je možno „přijímat“ s běžným multimediálním počítačem. Doporučená rychlost internetového připojení je 256 kb/s, ale v nízké kvalitě lze přehrávat i s velmi pomalým připojením.

Zkus natukat do svého internetového prohlížeče www.tv-mis.cz.

o systém budoucnosti. Netroufám si odhadovat kdy, ale jednou jistě přijde doba, kdy klasické předem dané televizní programy téměř nebudou existovat – snad s výjimkou aktuálního zpravodajství a sportovních přenosů. A lidem bude nepochopitelné, proč by měl někdo čekat,

Z programu TV-MIS.cz

Němý výkřik
(dokument o interupcích)
Kolínské ozvěny
(CD písniček z Kolína n.R.)
Svědectví o Babicích
(svědci vyprávějí o komunistických zločinech)
Jubileum mladých
(strhující dokument o setkání v Římě r. 2000)
Velehrad 2006 po 50 letech
(dokumentární komedie)
Spasitelův traktor
(agrofolkrocková skupina)

až „budou dávat“ film nebo pořad, na který se chce dívat.

Nemusíme se tedy bát, že nějaký titul někomu nepadne do noty. Divák si z naší nabízené databáze zvolí to, co ho zajímá, a ostatní nechá být. A jsou tam pořady na výběr jak pro mládež či děti, tak třeba pro důchodce, pro ty, kdo se chtějí bavit, ale i pro ty, kteří si chtějí rozšířit své obzory...

Snažíme se o co nejširší tematický záběr – však si divák sám vybere. Pro přehlednost jsou pořady tematicky rozčleněny do čtyř programů: MIS 1 je zábava, MIS 2 vzdělávací (jde nám především o duchovní vzdělání), MIS 3 je publicistika a dokumenty (já sám mám nejraději dokumenty se špetkou humoru), MIS 4 je lokální program – do něj mohou přispět i místní tvůrci se svými tituly, které mají význam především pro jejich obec či oblast. TV-MIS.cz má i audiosekcí s mluveným slovem a hudebními nahrávkami.

Jakmile je titul zařazen do vysílání, zůstává v něm trvale. Má své číslo (ID) a pevnou internetovou adresu, takže je možno na něj odkazovat na dalších internetových stránkách. Je možno ho také doporučit druhým nebo sám se k němu vracet. Každý titul je také možno uložit do svého počítače a většinu je možno dále volně šířit. Záměr je, aby to fungovalo podobně jako s těmi našimi knížečkami, od kterých jsme začínali.

Nyní se počet titulů blíží již 150 a celková délka nabízeného programu 200 hodinám. Je z čeho vybírat...

Jedni zaseli, druzí zalévají...

Svatý Pavel o svém apoštolském působení v Korintě kdysi napsal: „Já jsem zasa-dil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst.“ (1 Kor 3,6). Chtěli bychom, aby to platilo i o TV-MIS.cz. My především budujeme systém a doufáme, že se najdou další, kteří ho pomohou plnit obsahem. U zrodu TV-MIS.cz stáli členové FATYMu, Misionáři obláti P. M. Neposkvrněné, sdružení A.M.I.M.S. a další... Věříme, že těch, kdo přispějí svou pomocí, svým programem, svou modlitbou a také tím, že budou dílo šířit, propagovat mezi lidmi, bude stále přibývat. Za svou patronku jsme si zvolili Pannu Marii. Proto také sdružení, které televizi provozuje, se jmenuje A.M.I.M.S. (Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei – česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné, Matky Naděje). To je i název televize – TV Maria Immaculata Mater Spei. Jen je to ještě o kousek zkráceno na MIS, což má i druhý význam: Multimediální Internetová Samoobsluha, protože se snažíme oslovit opravdu všechny...

Takže zkus natukat do svého internetového prohlížeče www.tv-mis.cz, a když tě tam něco zaujme, řekni (nebo třeba mailuj) to dál... I to může být forma apoštolátu.

P. Pavel Zahradníček, koordinátor
A.M.I.M.S. a TV-MIS.cz

Usilujme o čisté srdce

Pán Ježíš mluví v blahoslavenstvích i o těch, kdo mají čisté srdce. Nejedno mladík, nejedno děvče si povzdechne: To nikdy o mě platit nebude...

Čisté srdce zahrnuje nejen ctnost čistoty, ale i celkový čistý pohled na svět a lidi kolem, čisté úmysly a čistý vztah s Bohem. Možná že teď k tomu skutečně někdo může mít ještě hodně daleko, ale nic není ztraceno. Ten, kdo se sám předem nevzdá, dokáže díky Boží pomoci podpořené každodenní snahou vyrůst v krásnou osobnost – možná až do té duchovní velikosti, o které se mu nikdy ani nesnilo. Stojí to za to. A těm, kteří pociťují obavy, zda je to v jejich podání vůbec možné, připomeňme, že P. Antonín Šuránek kdysi řekl:

Tajemství úspěchu do dvou slov je zakleto: **půjde to, půjde to!!!**

Udělám, co mohu, zbytek svěřím Bohu!

Jeden můj známý říkává: „Nedělejme nic a nebude nic.“ Má na mysli, že člověk marně bude čekat výsledky, když nepřiloží ruku k dílu. Platí to nejen v praktickém životě, ale i v životě duchovním, a to například o duchovním růstu nebo ohledně získávání ctností. Bůh sice dává mnoho darů zcela zdarma, ale ten, kdo chce něčeho dosáhnout, se také musí spolupodílet a denně pracovat na tom, aby se mohl jednou dostavit onen žádaný výsledek.

Učitelé duchovního života doporučují: „Máme pracovat tak, jako by vše záleželo pouze na naší snaze a pílí, a zároveň se máme modlit tak, jako by vše záleželo jen na Bohu.“ Platí zde heslo, které znají děti i ostatní: Udělám co mohu, zbytek svěřím Bohu.

Za knězem často přicházejí lidé s otázkou, jak to mají zařídit, aby žili

foto: archiv MS1

čistě, jak v sobě prohloubit tuto ctnost, která je dnes tolik ohrožována. Jak se zbavit dalších proher, když přijde znovu pokušení proti čistotě?

Vím, že v naší době všichni musíme žít v ovzduší, které na nás spíš působí jako pokušení proti čistotě, ale nelze jen naříkat, že dnes je to příliš těžké. Výmluvu bychom si totiž mohli najít vždycky.

To, že nás Bůh poslal do této doby, můžeme chápat jako výzvu. Jako výzvu

Boží: „Teď žij tak, aby tvůj život byl odpovědí na mou lásku. Teď se snaž, ať obstojíš! Teď to dokaž.“ S pomocí Boží je to možné dokonce i pro tebe. Jen je třeba pro to udělat tolik, aby se výsledek mohl dostavit a trvale se projevoval ve tvém životě. Ostatní nech na Pánu Bohu. Jak říkává pan biskup Josef Koukl: „Máme udělat to, co můžeme, to nemožné si vyhradil Bůh pro sebe.“

Protentokrát uvedu tři rady, jak pracovat na ctnosti čistoty a jak překoná-

foto: archiv MSI

foto: archiv MSI

vat pokušení proti ní. Nejedná se o nic nového, jsou to staletými osvědčená pravidla, která už mnohým pomohla v růstu ke svatosti a k životu s čistým srdcem. Proč tedy tyto rady nepřipomenout i našim čtenářům a nepovzbudit je, aby i oni zakusili jejich pravdivost a sílu, když budou spolupracovat s Boží milostí a přidají svou vlastní snahu.

Ďábel má nastraženou past, chytne tě, když se necháš zmást.

První rada v boji o udržení čistoty je utíkat před pokušením. Zbytečně se nevystavovat blízké příležitosti ke hříchu. Zlý pes, který je na řetězu, totiž může pokousat jen toho, kdo přijde tak blízko, že je v jeho dosahu. Co to znamená? Nemáme setrvávat v blízké příležitosti ke hříchu, ani se jí nemáme vystavovat. Někdo by si mohl myslet, že je na to dost silný. Že může vidět všechno, slyšet všechno, že může po delší dobu být s lidmi, kteří například vedou dvojsmyslné řeči nebo se chovají velmi nevázaně. Ale opak je pravdou – doplatili na to už mnozí. Ten totiž, kdo se dobrovolně vystavuje pokušení, nakonec v něm uvízne.

Pro člověka, který chce růst v čistotě a nechce opakovaně podléhat hříchům proti této ctnosti, je důležité, aby znal své hranice. Když se vrátím k příkladu se zlým psem na řetězu – musím

vědět, kam až jeho řetěz dosáhne. Tam nevstoupím, hrozilo by mi nebezpečí. A to i tehdy, když teď onen pes budí dojem, že spí, zdá se být pěkný a mírumilovný na pohled, ano dokonce i tehdy, když si myslím, že mě minule pokousal jen trochu, anebo že už mé rány jsou po dřívějším pokousání téměř zahojeny. Ty hranice jsou dány tím, kde z mé strany začíná nebezpečí podlehnutí hříchu. Tato zásada nepřekračovat bezpečné hranice platí i pro jiná pokušení nejen v oblasti čistoty, ale zvláště v této oblasti je moudré nepřibližovat se k tomu zlému psu až na samé hranice, ale raději se zastavit už dříve. Tedy nevystavovat se blízké příležitosti ke hříchu!

Bohu patří srdce mé, On mě nikdy nezklame!

Druhá rada zní: dělat si pořádek v myšlenkách. Jaké jsou naše myšlenky, taková jsou naše slova a časem i skutky. Čistý pohled na svět je pohledem úcty k Božímu stvoření. Proto je třeba, aby ten, kdo chce růst ke ctnosti čistoty, vědomě vytvářel pořádek ve svých myš-

lenkách. Nemusíme být otroky toho, co nás napadne, ale máme rozlišovat a vybírat, čemu věnujeme čas a prostor, a naopak co odmítneme. Zde platí, že ten, kdo se ve svých myšlenkách zaobírá ušlechtilými skutečnostmi, snadněji odrazí myšlenky nevhodné, a dokonce i ty, které by se mu vkrádaly jako pokušení proti čistotě. Člověka sice může napadnout (a asi i občas napadne) kdeco, ale jakmile si uvědomí, že jde o myšlenku nevhodnou, nebo dokonce hříšnou, má ji hned odmítnout a věnovat úsilí myšlence na něco jiného – dobrého, co by ho nevedlo ke hříchu.

Nejlépe je v tu chvíli v se duchu obrátit k Bohu střelnou modlitbou, znovu mu svěřit své srdce a zbavit se nevhodných myšlenek. Doporučuje se také intenzivněji své myšlenky věnovat aktuální činnosti, kterou člověk provádí.

Co každému nejvíc sluší, je mít krásnou čistou duši.

V této souvislosti je třeba zmínit, že každý z nás je také odpovědný za to, čím plní svou fantazii a obrazotvornost. ▷

foto: archiv MS1

Například když někdo bude sledovat erotický film, dá se čekat, že se k některým scénám budou jeho myšlenky později vracet. Je mnoho vjemů, kterým se nemůžeme vyhnout a které přijdou nečekaně – kvůli nim už má člověk co zpracovávat a třídít, aby jeho myšlenky byly čisté. Bylo by proto nerozumné sami se vystavovat dalším vlivům, které by mohly časem myšlení pošpinit. Má-li někdo zaplněnu mysl samými kladnými myšlenkami, nezbude pak už prostor pro myšlenky, které by mohly vést ke hříchu.

K Marii se utíkáme, Pomocníci v nebi máme!

Třetí rada se nabízí pro růst v čistotě srdce a zároveň jako prevence, ale i ochrana pro chvíle pokušení. Je osvědčenou zkušeností hledat pomoc u Panny Marie. Ona je Panna nejčistější. Ve staré příručce pro zpovědníky se píše, aby zpovědník doporučil člověku, který bojuje o čistotu, aby víc uctíval Pannu Marii Neposkvrněnou. Dokonce se radí, aby se třikrát denně modlil třikrát Zdravas Maria k uctění Neposkvrněného početí Panny Marie. Proč? Tajemství Neposkvrněného početí Panny Marie nám představuje Pannu Marii jako tu, kterou satan nikdy nezatáhl do žádného hříchu. Ona patřila cele Bohu. Bůh si ji pro zásluhy Ježíše Krista už předem uchránil od poskvrny prvotního i jakéhokoli jiného hříchu.

Ten, kdo takto uctívá Neposkvrněné početí Panny Marie, získává její zvláštní mimořádnou pomoc a posilu v boji proti hříchu. Dáblu se těžko pokouší ten, kdo mu připomíná osobu, která ho nejvíc pokořuje. Maria, obyčejná žena, byla

uchráněna od každého hříchu. Bůh ji takto vyznamenal. Dábel nad ní nezvítězil. Zde se máme o co opřít – Maria i nám pomůže.

Z tohoto důvodu je vhodné doporučit nejen ony tři Zdravasy ráno, během dne a večer k uctění Neposkvrněného početí Panny Marie, ale je dobré se takto modlit vždy, když hrozí pokušení proti čistotě. Ti, kdo tuto skvělou radu vyzkouší, zjistí, že je velmi účinná. Jen je třeba začít a s pomocí Boží vytrvat.

Když Maria pomůže, ďábel už nic nezmuže!

Na závěr chci ještě připomenout známou duchovní zkušenost. Když se člověk rozhodne pro něco dobrého, když si dá nějaké dobré předsevzetí, většinou se

mu krátce poté situace ještě ztíží. Jako by ho Bůh opustil, jako by to bylo ještě těžší, jako by za této situace bylo nejnornálnější zase všechno vzdát. Zrušit ono dobré předsevzetí a smířit se s tím, že to nikdy nedokážu.

V té chvíli je třeba nepolevit, i kdyby se vše ještě zhoršovalo – nebude to trvat věčně. Svou roli v tom zhoršení může sehrávat i snaha pokušitele odvrátit nás od dobrého rozhodnutí. Ví totiž, že pokud bychom vytrvali, mohlo by to přinést hojné milosti a bohaté duchovní ovoce. Navíc sám Bůh má právo zkoušet, jak moc vážně to myslíme, zda ono dobré rozhodnutí vytrvá i v krátkodobě zhoršených podmínkách. Pokud přeckáme ono první zhoršení (výborně může napomoci modlitba a svátosti), pak se postupně začne vše obracet k lepšímu. Jen je třeba hned nezpanikařit a nevzdát se. K tomu je vhodné naslouchat těm, kdo nám správně radí a ne těm, kdo by chtěli podřývat naše odhodlání a vytrvalost. Přeji všem čtenářům, aby radostně rostli k tomu, aby se i na nich jednou mohl naplnit příslib Pána Ježíše: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“ (Mt 5,8). Čas, který máme, je vzácný dar, a proto ho prožívejme tak, abychom jednou na věčnosti mohli prožívat opravdovou radost.

P. Marek Dunda ■

Využijme dobře čas, ať je v nebi každý z nás!

foto: archiv MS1

Až dostaneš chřipku, udělej si *EXERCICIE*

On-line exercicie
indického kněze
P. Josepha Billa

Na každého jednou dojde. A tak pokud nemáš opravdu železně zdraví, alespoň jednou za rok musíš na týden zalehnout s chřipkou, angínou, virózou či s něčím ještě horším... První den nebo dva člověk nemůže dělat nic jiného než se potit a nevystřkovat nos zpod peřiny. Ale zbývající dny doléčování se dají využít. Udělej si takové soukromé exercicie neboli duchovní cvičení!

Exercicie jsou časem ztišení, naslouchání, zamyšlení a časem modlitby

Co to je? Exercicie jsou časem ztišení, naslouchání, zamyšlení a časem modlitby za to, aby člověk poznal, k čemu ho Bůh pro další období zve, a současně si vyprosil sílu to uskutečnit. Většinou se konají v exercičních domech, na poutních místech...

Ale můžeš si udělat takové soukromé exercicie i doma. Na internetu na www.TV-MIS.cz je soubor audionahrávek exercicií, které v roce 2005 vedl v Koclířově indický katolický kněz, kazatel, uzdravovatel a exercitátor P. Joseph Bill. Je tam i videonahrávka prvních dvou dní exercicií z roku 2006, ale pro náš účel je vhodnější jen audio. Pokud nemáš doma internet, je možno si všechny soubory u někoho najednou stáhnout a až přijde chřipka, přehrávat si je postupně třeba na MP3 přehrávači. Nezůstaň ale jen u poslouchání. Po každé přednášce je dobré si dát alespoň čtvrthodinku ticha na doznění, zamyšlení a modlitbu.

Na nahrávkách si procvičíš i svou angličtinu...

No a pokud se učíš anglicky, za ten týden si na více jak 30 hodinách exercičních nahrávek, které jsou ve velmi

dobře srozumitelné „indické“ angličtině s tlumočením do češtiny (a občas slovenštiny), také solidně procvičíš svou schopnost porozumět anglicky mluvenému slovu...

P. Pavel Zahradníček ■

P. Joseph Bill na internetu

Kompletní audionahrávka (mp3)
z exercicií Koclířov 2005:
www.tv-mis.cz/titul.php?id=97
(id titulu TV-MIS.cz je 97)

Videonahrávka prvních dvou dnů
z exercicií Koclířov 2006:
www.tv-mis.cz/titul.php?id=77
(id titulu TV-MIS.cz je 77)

Stránky o P. Billovi v češtině:
www.frbill.xf.cz

ABC

Kruciáty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka. Protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý na každého – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus nalézt něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu zapříčiněnou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně spolupracuj v utrpení. Ochtotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používaš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotní i duchovní dobra. Usiluj se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli sa za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když sis to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij to a šir!

Milujte se!

Farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: milujtese@gmail.com